

C:\Users\Plazma\Desktop\Pausanias - Cesta po Řecku 1,2\Laird Thomas\Hlasy mrtvých.pdb

PDB Name: Hlasy mrtvých
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.2.2010
Modification Date: 20.2.2010
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Laird Thomas
Hlasy mrtvých

ČÁST PRVNÍ

1

Bylo těžké z něj dostat nějaké svědectví, protože plakal.

"Viděl jsem, jak to dítě vykrvácelo," vzlykal.

Pracoval jako vedoucí směny U Eduarda na Michiganské Avenue. Jmenoval se Robert. Byl to hezký chlapík a vypadal mužně, ale hlas ho zradil. Buď byl tak zženštilý, anebo to byl gay. Ale jeho sexuální orientace neměla s tímto případem co dělat. Oběťmi byly žena a její dcera, které se ocitly v blízkosti bratrů Cicerových, Paula a Philipa. Odpráskli je dva zabijáci, ale při střelbě zasáhli i tyto dvě ženy, které seděly za šéfy mafie.

"Viděl jsem, jak jí vyhasíná v očích světlo," pokračoval Robert a oči mu plavaly v slzách. "Zkusil jsem i dýchání z úst do úst, ale nemělo to smysl. Prosil jsem ji. Prosil jsem ji, aby to nevzdávala, ale byla pryč, cítil jsem, jak mi ztěžkla v ruku... můj bože."

Držel si hlavu v dlaních.

"Matka už byla mrtvá. Podíval jsem se na ni a zkoušel jsem pulz. Na blůze měla velkou krvavou skvrnu. Oči už měla zavřené, ale její dcera je měla celou dobu dokořán. Bylo to hrozné."

Už jsem U Eduarda byl a Robert nás tehdy uváděl ke stolu. Vzal jsem tam Natálii na naše výročí. Bylo tam draho, ale stálo to za to a Robert byl slušný člověk. Dohlédl na číšníka, aby si nás hleděl, když máme výročí.

"Už je to všechno, Roberte. Měl byste jít domů."

"Děkuji, poručíku."

"Udělal jste, co bylo v lidských silách." "Tady se nikdy nic takového nestalo. Nikdy..." "Já vím. Jděte domů, Roberte. Nemůžete si vybírat, kdo sem přijde."

"Viděl jsem jejich tváře. Až je dopadnete, můžu je identifikovat. Jen mi zavolejte."

Ted' slzy ustoupily vzteku a pohledná tvář mu potemněla.

"Předvoláme vás a provedeme identifikaci. Děkuji vám za pomoc, Roberte."

Vstal a odešel.

Můj part'ák Doktor měl volno. Dělal mi starosti, že si vybíral čím dál víc nadpracovaných dnů. Na místě činu jsem si tedy musel poradit sám. Měli mi dát někoho k ruce jako náhradníka, ale ten měl dorazit až večer. Ted' byly teprve čtyři odpoledne. Vraždy se podle Roberta odehrály těsně po poledni.

Doktor Gray byl na místě jako obvykle, ale na první pohled bylo zřejmé, že všechny čtyři oběti byly zastřeleny. Po pitvě budeme vědět víc, ale podle všeho použili policejní zbraně značky Glock a do bratrů Cicerových vyprázdnil celých zásobníků. Náhodnými oběťmi byly matka s dcerou, které seděly u stolu za mafiany.

Žena byla přirozeně krásná. Ve smrti vypadala klidně. Měla zavřené oči a stisknuté rty. Jedinou známkou zranění byla rudá skvrna na bílé blůze. Zasáhli ji jedinou ranou přímo do srdce. Její dcera to nejspíš dostala do plic. Doktor Gray mi to určitě řekne přesněji. Měl bych si psát podrobné poznámky, ale jako vždy jsem si zapsal jenom pár nejdůležitějších fakt, které potřebuji zaznamenat do zprávy. Na tyhle vraždy nezapomenu. O Cicerovy nešlo, podobných případů už jsem pár řešil, ale se smrtí matky a dcery jsem se nesetkával tak často.

Pomyslel jsem na Natálii a své tři dcery - nejstarší Kelly studuje na univerzitě a malou Mary a Leighu, ty mám se svou druhou ženou Natálií, a taky na syna Michaela, který letos skončí střední školu. Ted' prodělává psychoterapii, protože ho zneužil pedofilní kněz. Ale Mikeovi je už daleko lépe. Má dívku a přijali ho na Notre Dame v South Bendu.

Jak bych se zachoval, kdyby na podlaze U Eduarda ležela moje žena a dcera? Na to prostě nesmíte myslet. Tyhle věci se nedají brát osobně, nebo skončíte v blázcinci. Stačí se podívat, co se stalo mému part'ákovu Doktorovi, když před nějakým časem pracoval na případu dvou černých dívek zabitých při přestřelce. Doktor s nimi jel do nemocnice, ale na rozdíl od Roberta viděl, jak vyhaslo světlo v očích oběma. Skoro se z toho zhroutil. A to Doktor zažil mnohem víc mrtvých a krve než já. Byl na spoustě míst činu, kde se i otrlým zvedal žaludek, ale bral to profesionálně, jako práci. Ale jednou vás to dostane. Tak jako mě kdysi dostala smrt Celie a Andrease Dacyových, kteří také zemřeli při střelbě. Každý má slabé místo. Nikdo není imunní celých osmdesát let, pokud se vůbec dožije.

Doktora to tehdy hrozně sebralo. Musel si vzít měsíc volno a chodit k policejnímu psychiatrovi. Byl jsem si jistý, že se

už nevrátí. Že tentokrát splní svou hrozbu a odejde z oddělení vražd. Bude učit někde na univerzitě a napíše ten svůj vysněný velký americký román, o kterém mluví od doby, co jsem ho poznal.

Mrtvá žena se jmenovala Siobhan Ryanová, doklady měla v peněžence. Dívčinu legitimaci jsme nenašli, ale matka měla její fotografii v peněžence, takže jsme předpokládali, že k ní patří.

Siobhan je typické irské jméno. Sestřenice mé ženy Natálie se také tak jmenuje. Natálie se totiž za svobodna jmenovala Maninonová. Je to pravá Keltka s rudými vlasy a zelenýma očima. Stejně jako já pracuje na oddělení vražd.

Někdo bude muset uvědomit rodinu a ten někdo jsem já. To je ta nejhorší část mé práce.

Vyšel jsem naprázdno. Zjistil jsem, že Siobhan Ryanová žila se svou dcerou Mary Therese v bytě na severozápadě města. Když jsem vyslechl správce domu, řekl mi, že pracovala jako učitelka na vysoké škole v centru. Zajel jsem tam, ale bylo už po sedmé, takže v kanceláři nikdo nebyl. Budu se sem muset vrátit ráno. Zítra mám sice volno, ale udělám to, protože v téhle práci stejně není žádná pravidelná pracovní doba.

A otevřené oči té holčičky, stejně zelené jako oči mé ženy, mě pronásledují zrovna tak jako Roberta z restaurace. Seděl jsem ve své kanceláři a díval se z okna na Michiganské jezero. Když pracuji na vraždě, je to moje jediná útěcha. Vraždy jsou samozřejmě mým povoláním, ale není to normální práce. Když lidem řeknu, co dělám, vždycky pozvednou obočí. To, co dělám, je pro ně hrozné, skoro d'ábelské. S takovou reakcí se setkávám neustále.

Myslel jsem na Doktora. Je mu něco přes sedmdesát. Neprozradil mi, kolik přesně mu je, ale je to veterán z korejské války, takže už dávno překročil běžný důchodový věk. Doktor Gibron určitě vylepšoval moje skóre, pokud jde o nevyřešené vraždy. Bude pracovat, dokud ho nevynesou nohama napřed. Je to jako s jeptiškami. Ty taky do penze neodcházejí, jenom je někam přeřadí. Ale Harolda Gibrona nikdo nepřehradí. Na to je moc dobrý.

Byli to Ciccioví. Věděl jsem, že za těmi jatkami stojí oni. Člověk nemusel být zrovna Sherlock Holmes, aby si tohle dal dohromady. Po Cicerových už pár let šli a teď je konečně dostali. Tipoval bych, že tuhle krvavou záležitost naplánoval Vincent Ciccio. Byl to blbec, na rozdíl od svého bratra Ronnyho, který šéfoval familii Cicciových v rámci chicagské mafie. V Chicagu jí říkáme Organizace.

Ciccioví byli moji příbuzní z matčiny strany. Můj otec Jake byl také detektiv z oddělení vražd. Zemřel při nehodě doma a mě se z toho málem zavařil mozek. Matka ho nešťastnou náhodou strčila ze schodů, ale mně celou dobu vrtalo v hlavě, jestli to nebylo schválně. Trvalo mi celé roky, než jsem si uvědomil, že to tak nebylo, ale trpěl jsem tím, dokud jsme si to nevyjasnili.

Vincent Ciccio je idiot, když nařídil střelbu v restauraci plné lidí. Jak jsem už říkal, je to blbec. Ciccioví můžou existovat jenom díky Ronnyho mozku. Starý padrone Danny teď kroutí léta v base, protože ho dostali federálové, takže za něj převzal otěže Ronny. Nevěřím, že by nařídil střelbu na veřejném místě, ale můžu se mýlit. Organizace se nikdy nevyznačovala zvláštním intelektem.

Někdo zaklepal na dveře mé kanceláře.

Byl to vysoký muž, tak sto devadesát, se širokými rameny a špinavě blond vlasy. Měl na sobě dlouhý černý kožený plášť, jaký nosím v zimě, když si zrovna nevezmu bundu.

Do Štědrého dne chyběly tři dny a ze severovýchodu fičel hawk. Tak v Chicagu říkáme ostrému zimnímu větru. Venku bylo minus patnáct a jezero pokrýval led.

"Ano?" zeptal jsem se.

"Jsem váš ZN."

"Co prosím?"

"Jsem váš zasaný nováček," usmál se.

Měl ošlehanou tvář, jako by nějaký čas strávil v džungli. Pak jsem si vzpomněl, kde jsem už slyšel zkratku ZN. Byl to veterán z Vietnamu.

"Jmenuji se Tommy Spencer. Jsem tu místo Doktora. Dočasně." "Vy Doktora znáte?" zeptal jsem se.

"Párkrát jsem se s ním setkal. Je tady legenda. Něco jako vy, poručíku."

"Střílíte si ze mě, pane Spencere?" "Vlastně jsem seržant."

"Takže už tuhle práci nějakou dobu děláte... Pojdte dál a posaďte se."

Zavřel za sebou dveře a posadil se do křesla proti mému psacímu stolu. Měl tvář zbrzděnou vráskami, ale byl to pohledný muž asi tak okolo padesátky jako já.

"Pracoval jste na oddělení vražd?" zeptal jsem se.

"Teď jsem byl na inspekci, ale můj parťák seknul s prací a šel dělat do rodinného podniku. Takže mě šéf poslal sem. Posledních sedm měsíců jsem pracoval v utajení. Poslali jsme do chládku toho hajzla zástupce velitele, co pásl děvky."

"Jo, o tom jsem četl."

Ukázal mi složku, kterou si přinesl.

"Dostali jsme nějaké informace z počítačového oddělení. Zastavil jsem se tam, hned jak mi šéf řekl, na čem pracujete. Zjistili něco o Siobhan Ryanové."

Otevřel jsem složku, kterou mi podal, a začal jsem číst.

Siobhan Ryanová se provdala za Liama Ryana, zabijáka z IRA, který před dvanácti lety zmizel v Kanadě. Napadlo mě, že Mary Therese bylo asi tolik. Zalistoval jsem, našel datum jejího narození a ukázalo se, že jsem hádal správně.

"Tu holčičku musel sotva znát," řekl jsem Spencerovi.

Tommy si sundal svého modrého kulicha a strčil ho do kapsy.

"Liam Ryana taky nikdy nechytili, poručíku. Vsaďte se o co chcete, že mu to spousta Irů v tomhle městě za tepla donese."

"To na sto procent. V tomhle městě je spousta lidí z Irska. Jednu z nich jsem si vzal. Za svobodna se jmenovala

Manionová. Třeba to Ryanovi taky vyzvoní, kdo ví?" usmíval jsem se.

"Mohli bychom si tykat?"

"Samozřejmě."

"Jimmy, čekají nás teď hotová jatka. Tomuhle chlápku se říká Kat. Rád škrtí drátem. V tomhle směru je trochu staromódní. Všechno jsem o něm vyčetl v těchhle materiálech. Máme tu spoustu informací od Interpolu a Scotland Yardu. Když mu začala v Británii hořet puda pod nohama, zdekoval se do Kanady. Dostat se tam je hračka, jak víš. Dokonce je to ještě lehčí než do Států. Když mu

i v Kanadě začala hořet koudel u zadku, opustil svou ženu i dítě a deset let o něm nikdo neslyšel. Je to hajzl, Jimmy. Vyhazoval

do vzduchu nevinné lidi kvůli té jejich "věci". A nejmíň deset jich vlastnoručně oddělal drátem. Podle Scotland Yardu to dělal na objednávku. Většina jeho obětí skončila bez hlavy."

Díval jsem se do Tommyho modrých očí a to, co říkal, se mi vůbec nelíbilo.

"Jestli se o tom už doslechl, půjde po Cicciových a po tom idiotovi, který stisknul kohoutek, jestli je ještě vůbec naživu," řekl jsem.

"To určitě," odpověděl Tommy. "Pojďme se někam najíst, umírám hladu."

Aby mohli v Berwynu postavit nákupní centrum, musela jim stará hospoda z cesty. Ted' bude její reinkarnace součástí obchodního centra. Už tam nebudou na zemi piliny a nebude tam cítit moč. Stane se jedním z moderních sportovních barů, jak nám vysvětloval John Garvin, když jsme si sedli do té staré špeluňky, která čekala na demoliční četu.

"Tohle je Tommy Spencer, Johne. Pracuje se mnou, zatímco má Doktor dovolenou."

"Co je s Wendkosem?" zeptal se Garvin.

"Cestujou s manželkou přes vánoční svátky po Evropě."

"Takže vy se teďka hrabete v tom svinstvu, o kterém jsem četl?" vyzvídal Garvin.

Přikývl jsem.

"Rád vás poznávám, detektive Spencere."

Garvin odkulhal. Zraněná noha byla připomínkou jeho zranění, které utrpěl za války před šedesáti lety právě o Vánocích.

"Nejlepší jsou klobásy. Jsou dobré na ucpání tepen a infarkt," doporučil jsem Tommymu.

"Jsi ženatý?"

"Ne, nikdy jsem nebyl."

"Doufám, že moc nevyzvídám, Tommy."

"Ne, poručíku. Můžeš se mě zeptat, na co chceš."

"Kde bydlíš?"

"Mám na severovýchodě takový ateliér," zakřenil se. "No, spíš byt."

"Takže si myslíš, že ten Ir teď právě míří k nám?" "Přesně tak. Kdyby Cicciovi zabili tvou ženu a dítě, taky by sis s nimi chtěl promluvit, ne?"

"Všechny bych je zabil. Celou tu zatracenou rodinu," odpověděl jsem.

Spencer si mě pátravě prohlížel, jestli náhodou nežertuji. "Oddělal bych je," oznámil jsem svému novému partnerovi.

"To vidím," řekl Spencer.

"Hej, číšníku!" zařval jsem na barmana na druhém konci baru. "Dvě ty nejlepší klobásy, co máš... Co si dáš k pití?" obrátil jsem se na Spencera.

"Jenom kolu."

"A mně dietní, Johne."

"Myslel jsi to vážně, že bys je zabil, kdyby to udělali tvé rodině, poručíku?"

Zadíval jsem se mu do očí a tentokrát jsem se neusmíval.

2

TENKRÁT

Když jsme se s Erin vzali, bydleli jsme v bytě blízko Lincolnova parku. Byl jsem čerstvým držitelem policejního odznaku. Konečně jsem se stal detektivem v oddělení krádeží aut v osmnáctém okrsku. Měl jsem spoustu práce a pořád jsem někoho zatýkal.

Oddělení vražd. Metou všech policajtů bylo dostat se do téhle elitní jednotky. Pracovali tam nejlepší z nejlepších, ale všichni říkali, že si to vybírá svou daň. Většinou vám dávají tak deset let a pak vyhoříte. Můžou za to všechny ty mrtvoly. Nikdo se nemůže vyrovnat s tolika mrtvými.

Jak jsem už řekl, bydleli jsme u Lincolnova parku. Po devíti letech se nám v tomhle bytě narodila Kelly. Pořád jsem svou ženu miloval. Byla vysoká a štíhlá. Měla v sobě eleganci, jakou jsem u žádné jiné ženy nikdy neviděl. Rád jsem se díval, jak chodí. Byla jako laň v mlázi. Přesně tak se pohybovala.

Kdykoli jsem měl volný víkend, zůstali jsme v posteli a milovali se celý den. Erin měla samozřejmě v sobotu a neděli volno, takže jsme mohli testovat svoji výdrž a pevnost postele.

Byli jsme tak chudí, že prvních pár let jsme měli místo závěsů prostěradla. Museli jsme platit půjčky na školné a žili jsme jako typické studentské manželství, jen z lásky. Měli jsme jen jeden druhého a malý byt s dost vysokým nájemným blízko parku. Ta čtvrt' by se dala nazvat bohémskou. Doktor tomu později říkal multikulturní prostředí. Bydleli tam lidé různých ras a člověk se tam nenudil. Byla sedmdesátá léta a válka už se stala minulostí. Vrátil jsem se jenom s pár

střepinami v těle, které mi chirurgové později vyndali. Měl jsem štěstí, že jsem přijel domů v jednom kuse a získal ženu, která mě milovala stejně oddaně jako já ji.

Než se nám narodila Kelly, uplynulo devět let vášnivého milování, které by Doktor asi nazval "homérským obdobím". Ale naše první dítě jsme udělali dřív, než jsem Harolda Gibrona poznal.

Tyhle roky rychle minuly a já na ně vzpomínám jako na nejlepší léta svého života. Kelly se narodila na Silvestra v roce osmdesát a Erin nechtěla nějakou dobu znovu otěhotnět, protože se bála, že přijde o místo na základní škole, která byla uprostřed čtvrti ovládané gangy. Báł jsem se o ni každé ráno, když šla do práce na roh Padesáté páté a Harvard Street. Ona ale z místa, kde učila, strach neměla. Naučila děti respektu a získala si i obdiv kolegů.

Nejhorší bylo, že jsme museli Kelly dávat do jeslí při metodistickém kostele. Oba jsme byli katolíci, ale metodistický kostel u Lincolnova parku měl dobrou pověst a mohli jsme si to dovolit.

Když bylo Kelly pouhých jedenáct měsíců, musel jsem ji do jeslí začít vodit já. Udělali pro nás výjimku, protože tam normálně brali děti až od jednoho roku. Opravdu mi to trhalo srdce, když jsem ji tam poprvé vedl. Šest měsíců s ní byla doma Erin, ale pak se vrátila do školy a o mou holčičku se teď měli celý den starat cizí lidé.

Pracoval jsem tenkrát v odpoledních směnách, takže jsem se o ni staral dopoledne a v poledne jsem ji odvedl do jeslí, Erin ji vyzvedla okolo půl páté odpoledne.

Všechno uběhlo tak rychle. Kelly vyrostla v neustálém shonu. V roce už chodila. Uvažovali jsme o druhém dítěti, ale Erin měla strach, že přijde o místo. Pracovala tam dost dlouho a federální úřady tehdy nedbaly tolik o práva žen jako teď.

Už jsme se nemohli milovat odpoledne, jako jsme to dělali celá léta, ale pořád jsme měli dost příležitostí, když Kelly večer usnula. Ani po deseti letech nás sex nepřestával bavit. Od kolegů v práci jsem slyšel, že to jejich ženy po porodu přestalo zajímat, ale nás se to netýkalo. Moje žena mě pořád vzrušovala a já jsem u ní nacházel něžnou náruč.

Když tak na to myslím, byl jsem naprosto šťastný. Není to zvláštní, že se zamilujete do ženy, která je pro vás dokonalou partnerkou? Ne že bychom se nikdy nehádali nebo neměli na věci odlišný názor, ale nedokázal jsem se na ni zlobit.

Nebyla mstivá ani urážlivá. Nebyla ani hloupá. Dosáhla v práci stejných úspěchů jako já a já jsem to všechny ty roky, co jsme trávili spolu, respektoval.

Někdy jsem měl strach, že nás potká něco zlého.

V našem případě to byla rakovina. Ta nám vzala společný život. Byli jsme spolu s Erin zatraceně krátce. Zlomilo mě to tak, až jsem si myslel, že už nedokážu milovat nikoho jiného, jenom naše děti Kelly a Michaela.

Prožili jsme spolu krásná léta. V mysli jsem ještě Erin nedokázal nechat odejít. Moje druhá žena Natálie nezaujala její místo, bylo to něco jiného. Ve věcech lásky nedokáže nikdo nikoho nahradit.

Z Lincolnova parku jsme se odstěhovali krátce poté, co se nám narodil syn. Strávili jsme v tom bytě skoro patnáct let. Byl maličký, ale podařilo se nám tak naspořit nějaké peníze a koupili jsme cihlový domek na severozápadě, ve čtvrti podobných rodinných domů, kde žilo hodně Irů, Poláků a Italů.

Mohli jsme se přestěhovat i díky tomu, že mě vzali do oddělení vražd. Při vyšetřování krádeží aut jsem si vedl tak dobře, že jsem se dostal mezi elitu.

Mým prvním partnerem byl Donny Manske. Byl to dobrý vyšetřovatel, ale měl vážné manželské problémy a potýkal se s alkoholem. Když už to začalo být neúnosné, dostal jsem nového parťáka.

Harolda "Doktora" Gibrona.

Říkalo se mu Doktor, protože studoval na Northwestern University anglickou literaturu. Ukončil magisterské studium, ale říkalo se mu Doktor.

Poprvé jsem se s ním setkal v jeho maličké kanceláři na oddělení vražd.

"Harold Gibron."

To byla první slova, která ke mně pronesl. A pak dodal: "Pojďme se někam najíst. Znáš v Berwynu úžasné místo."

To místo byla malá hospůdka U Garvina. Vedl ji veterán z druhé světové války jménem Garvin. Smrdělo to tam močí, zvětřalým pívem a cigaretami, a protože se tam léta na nic nesáhlo, byl ten pach zažraný všude.

Doktor miloval klobásy. Pil pivo, ale já jsem si během služby nic nedával. Nikdy jsem však nekomentoval, když si během pauzy na oběd dal jedno nebo dvě. Koneckonců Gibron měl na oddělení vražd vynikající pověst. A já měl štěstí. Místo aby mi na krku visel můj podivínský první parťák, nakráčel jsem si to rovnou k živoucí legendě. Každý ho znal. Měl několik vyznamenání z korejské války, což byla válka, ve které bojovala generace přede mnou. Získal také bronzovou a stříbrnou hvězdu. Byl něco jako Audie Murphy, což byl nejčastěji vyznamenaný voják v druhé světové. Jeho osobní život nestál za nic, jak mi vysvětlil během té první večeře v hospodě U Garvina. Se svou první ženou Normou se rozvedl. Dal do toho vztahu všechno a ona si našla účetního, který měl pravidelnou pracovní dobu, a tak se rozvedli.

"Ženský o mě stály vždycky jenom po sexuální stránce," řekl mi, zakousl se do šťavnaté klobásy a napil se točeného piva. "Líbí se jim, že mi stojí, detektive Parisi. Ale když jsem od té svině čekal stejnou vášeň, tak to ne."

Doktor byl osamělý. Ale moc často si na to nenaříkal. Jaký je jeho soukromý život, jsem se mohl jenom dohadovat, protože jsme spolu mluvili jedině o práci. Pouze občas, když jsme zašli na pivo, se mi nechal poznat trochu i z jiné stránky.

O alkoholících jsem věděl všechno. Můj otec Jake pracoval na oddělení vražd přede mnou, ale chlastal. Stydl jsem se přivést si kamarády domů, protože jsem se bál, že potkají mého tátu zpitého pod obraz. Trvalo mi hrozně dlouho, než jsem se odvážil přivést Erin k nám. A potom Jake umřel, když se skutálel z šestadvaceti schodů ve vlastním domě. Viděl jsem to na vlastní oči. Viděl jsem, jak moje matka Eleanor zapíchla prst do jeho hrudi a on se zřítíl dolů. Zlomil si vaz.

Jenom díky tomu se neuchlastal k smrti.

"Tahle práce je jenom o smrti, Jimmy. My zastupujeme oběti, nikdo jiný to za nás nemůže udělat. Pracovní doba pro nás

neexistuje. Jdeme po vrazích pořád, bez přestání, dokud to jde. Nikdo jiný takhle nepracuje. Oběti už mluvit nemohou, tak to musíme udělat za ně. Naučili tě tohle v té zatracené akademii? Já jsem se naučil všechno v Koreji u vojenské policie. Tam tomu říkali policejní akce, vzpomínáš? Já zapomněl, že jsi vlastně v jedny policejní akci bojoval." Nebyl opilý. Měl jenom trošku špičku a velkou depresi. Tak jsem ho nechal vymluvit.

"V Koreji jsem se toho hodně naučil. U MP jsem se naučil, jak vyšetřovat zločiny. Měl jsem bakalářský titul z anglické literatury na Columbia College v Chicagu a začal magisterské studium na Northwesternu, což je příšerně drahá univerzita v Evanstonu. Takže jsem byl v Soulu jako vojenský policajt a dělal jsem svou práci, dokud nedohodli ten směšný mír a mně skončila vojenská služba. Pak jsem zamířil na naši milovanou akademii, a protože jsem měl dobré vzdělání, tak ze mě udělali detektiva. Teď jsi slyšel můj životopis. Vidíš, jakou máš kliku, že zrovna já jsem tvůj parták."

"Já vím, že mám kliku. Nejenom kvůli tomuhle." "Jo? Jak to?"

Vyprávěl jsem mu o Erin.

"A sakra! To jsi šťastný chlap, Jamesi. Máš fakt kliku. Norma, ta zatracená Němka... Pořád ji šíleně miluju, bez ohledu na toho zatraceného účetního. Nejsem opilý, věř mi, Jimmy. Když se namažu, musíš řídit."

"Já dost nerad řídím, Doktore."

"Tak to budu muset vystřízlivět... Garvine, kafe!"

Garvin něco zabručel od baru, našel bílý hrnek a nalil do něj kávu z konvice stojící na dvouvařiči.

Doktor usrkł, ale byla vařící.

"K sakru, chlape!"

"Kam se ženeš, poldo?" zamumlal John, aniž zvedl oči od stránky s výsledky dostihů v Sun Timesech.

"Tohle místo prostě miluju," rozzářil se Doktor.

Rozhlédl jsem se po tom pajzlu. Bylo tu jen asi osm deset hostů, většinou lidi, co pracují na směny. Autobusáci a já jsme byli jediní, kdo tu měli kravatu. Já měl na sobě novou bílou košili a modrou kravatu s hvězdami, co mi koupila Erin v červenci k narozeninám.

"Máš kliku, Jimmy, jestli máš ženskou, ke který se můžeš vracet domů. Docela rád bych věděl, jaký to je."

Jeho hlas už zněl střízlivě. Jak jsem později zjistil, vzpomínky na Normu na něj měly tenhle účinek.

"Nebudu ti tu fňukat, Jimmy, a ty mi to taky nedělej. Nesnáším tohle kňourání a fňukání. Tahle zasraná melancholie mě štve. Už jsem si jí během studia literatury užil až až. Čteš knížky, Jimmy?"

"Romány ne, jestli se ptáš na tohle."

"Ani detektivky ne?"

"Četl jsem něco od Raymonda Chandlera, Dashiella Hammetta a Rosse MacDonalda. Ale ty klasický moc nemusím. Připomínají mi, jakýma sračkama se musíme brodit v práci. Myslím třeba Sherlocka Holmese a tyhle moc překombinované věci. Chlápci, co s nima mám co do činění já, se prostě naserou na švagra a pánví mu rozmlátí mozek na kaši."

"Chápeš to správně, brácho. Jsou dva typy případů. Záhady, který se vyřeší, protože někdo toho chlápka viděl mlátit švagra dvě minuty předtím, než ho zabil, a ty druhý, který se vyřeší, protože pachatel nedokáže držet hubu."

"Jo, proto nečtu detektivky. Promiň, ale asi pro tebe nebudu partner pro intelektuální debaty, Doktore."

"Neser mě, chlape. Už jsem se na tebe poptával." "A na co jsi přišel?"

"Že nejsi žádný blbec. Kdybys byl, tak by ses nevyhrabal tak vysoko. Chceš se vsadit?"

"Ano, ale nikdy nebudu tvoje liga."

"To se mi líbí, jak mi mažeš med kolem huby... To bude dlouhý a plodný partnerství. Vzpomínáš na Clauda Reinse a Humphreyho Bogarta v Casablanca?"

"Miluju filmy, Doktore. Jo, vzpomínám."

Pozvedl hrnek s kafe.

"Tak na tebe, hochu?"

3

Když jsme s Tommym kráčeli k hrobu, nebyl tu kromě chlápka z pohřebního ústavu a pár hrobníků nikdo. Žádná rodina, přátelé, nikdo, jenom my.

"Bože můj, to je teda pohřeb," zabručel Tommy.

V tom měl pravdu. Napadlo mě, že jsem měl přivést vlastní rodinu, aby tu aspoň někdo byl.

"Když to máš za sebou, tak jdeš do země stejně sám," usmál jsem se.

"Ale i tak je to zatraceně smutný, poručíku. Člověk by řekl, že ta holka měla aspoň spolužáky, nějaký kamarády. A matka přece musela mít nějaký kolegy, ne?"

"Podle toho, co říkal ten domovník, žily jen samy pro sebe. Byly pořád spolu. Od té doby, co se před deseti lety přistěhovaly, je nikdy neviděl ve společnosti někoho jiného. Možná že byly na samotu zvyklé, když žily s Liamem Ryanem v Kanadě. Aspoň Siobhan. Mám pocit, že byly hodně osamělé. To se lidem ve velkoměstě stává. Nikdo se o ně nestará, dokud není cítit podivný zápach pod dveřmi."

"Nedokážu si představit, jak mohly žít takhle uzavřeně. Ačkoli já bych měl o tom něco vědět. Žiju jen s němým papouškem." "Němým?"

Dívali jsme se, jak rakve Siobhan a Mary Therese Ryanové klesají do země.

"Jo. Ten hajzlík nechce mluvit. Nikdo si ho v krámě nechtěl koupit. Tak když jsem ho viděl, jak tam celý týden trčí v kleci - já mám ptáky moc rád... tak jsem si ho koupil, protože by to nikdo jiný neudělal."

Ten chlápek mi začal přirůstat k srdci. Jak můžete nemít rádi chlapa, co zachránil něměho papouška?

Rozhlédl jsem se a uviděl další postavu na scéně. Asi sto padesát metrů od nás blízko křoví stál muž.

Když jsem se ptal pohřebáka, kdo zaplatil pohřeb, řekl, že peníze přišly anonymně. Siobhan neměla ušetřenou ani vindru a evi-

dentně nevěřila na pojištění. Jediné co měla, bylo zdravotní a na to jí a její dcerce přispívala škola, kde pracovala. Jinak musely žít od výplaty k výplatě. Anonymní dárcé musel být Liam Ryan nebo někdo, koho v Chicagu znal.

Ta tmavá postava u křoví se ani nepohnula. Proto jsem si jí nevšiml dřív. Stála tak nepohnutě, že jsem nejdřív myslel, že je to socha.

"Taky ho vidím," řekl Tommy.

"To může být jenom jeden člověk," řekl jsem.

"Ten chlápek má klobouk a černý brýle. Ryanová fotka ze Scot-land Yardu je deset let stará. Už si mohl nechat udělat plastickou operaci. Nikdo nemůže poznat, jestli je to opravdu on, dokud..."

Vyrazili jsme oba směrem k chlápku v hučce a černých brýlích. Měl na sobě dlouhý kabát, který asi nekoupil na žádném místě, co má v názvu příponu -mart. Vypadal pěkně drazě. Z toho, co jsme viděli na tuhle vzdálenost, se dalo soudit, že je dobře oblečený.

Postava se nepohnula, dokud jsme se nepřiblížili asi na půl cesty. Pak vyrazil jako jelen, když přebíhá přes silnici.

Pochopitelně směrem od nás. Za těmi keři byl už jen řetěz, který ohraničoval hřbitov. Už jsem tu jednou byl na pohřbu s Doktorem.

Rozběhli jsme se a najednou jsme byli u křoví. Byly to jehličnany a pár doubků. Keře mě zpomalily a Tommyho jsem už neviděl.

Běžel jsem, dokud mě nerozbolely plíce, a pak se přede mnou vynořil tak metr osmdesát vysoký plot. Chytil jsem se ho a opřel se. Z toho krátkého běhu jsem byl úplně vyřízený. Pak se zprava objevil Tommy.

"To je snad duch nebo co. Nemohl se sem dostat a přelézt ten plot tak rychle."

"Asi je daleko rychlejší, než si myslíme, nebo nás nějak oblafnul."

"Nemohl se dostat mezi nás. V tom křoví bychom ho slyšeli, Jimmy."

"No, asi se mu to povedlo."

Všiml jsem si, že se Tommy ani nezadýchal.

"Musíš být ve skvělé formě."

"Když žiješ sám, máš spoustu volného času. Když nezkouším naučit mluvit němého papouška, tak mě najdeš v posilovně. Jsem členem sportovního klubu, protože rád plavu."

"Taky jsem tam chodil..., funěl jsem. "Jsi v pořádku, šéfe?" "Jo, v pohodě."

Vrátili jsme se společně ke hrobu.

"Musel to být Ryan," řekl Spencer.

"Na to nemáš důkaz," oponoval jsem mu.

Když jsme se vrátili, právě zahazovali hrob hlínou. Zvedl jsem dvě žluté růže z místa, kam jsem je upustil, když jsme utíkali za neznámým mužem. Na pohřby obětí беру vždycky žluté růže. Je to zvyk. Je to slib věrnosti. Můj vzkaz obětem, že na ně aspoň jeden člověk myslí. Podíval jsem se na čerstvé hroby, které byly vedle sebe, a spatřil jsem, že na obou leží po jedné rudé růži.

"Kdo sem ty růže dal?" zeptal jsem se chlápka, co hroby zahazoval.

"Nějaký člověk v klobouku a brýlích. Přiběhl sem, když jste se vy dva rozběhli k tomu lesíku."

Cítili jsme pach spálených kuřat. Aspoň spálené lidské maso tohle připomíná, jenže je to horší než kuřata.

Eddie Moratta ležel přivázaný černou elektrikařskou páskou k posteli. Na jeho těle byly patrné pruhy spálené kůže.

"Podle mě na to použil podpalovač," vysvětloval mi doktor Gray. "Potřeboval to nějak urychlit a tohle smrdí, jako když doma griluju. Oddělal ho kousek po kousku, aby to co nejvíc bolelo a udržel ho dlouho naživu. Tohle je opravdu brutální zabiják, poručíku Parisi. To není obyčejná vražda."

Gray odešel do koupelny. Asi se chtěl dostat pryč z toho smradu spálených kuřat. Vzal jsem si pár kapek z lahvičky, kterou doktor nechal v nohách postele, a kápl si pod každou nosní díрку. Nabídl jsem lahvičku Tommymu, ale odmítl.

"Já jsem si na to v džungli skoro zvyknul. Všichni ti chudáci spálení napalmem."

Tvářil se vážně.

"Pálil ho na obou stranách," řekl Tommy a rukou v latexové rukavici opatrně nadzdvihl tělo s popáleninami třetího stupně. "Do prdele, Jimmy."

Koupelnu, ve které teď byl doktor Gray, už museli použít technici. Ohořelé oběti jsou ty nejhorší.

"Jaká zřůda mohla tohle udělat?" ptal se Tommy. "Našel ho dost rychle."

"Musel mít ve městě skvělé informátory, poručíku." "IRA měla v Chicagu vždycky dost sympatizantů, seržante." "To je zjevné. Ale nevěděl jsem, že Irové vědí, kdo dělá pro Cicciovu."

"Důkaz, že vědí, leží právě před námi." "To je hodně přesvědčivé." "Ryanův spis je velmi zajímavé čtení." "Já vím, taky jsem si ho už prostudoval."

"Začal si s IRA, protože nějací protestanti zabili na ulici v Belfastu jeho bratra. Ryan nebo Frank Connelly, jak se doopravdy jmenuje, studoval v Oxfordu anglickou literaturu. Je to studijní typ. Věnoval se taky chemii, což z něj udělalo perspektivního kandidáta na bombové útoky. Ty dva protestanty, co zabili jeho bratra, uskrtil a tím začala série vražd. Oni tomu samozřejmě neřekají vraždy. Je to přece pro svatou věc."

"Vždycky je něco ve jménu svaté věci."

Zápach mi vnikal do nosu i přes vůni kapek. Zkoušel jsem se nedívat na to, co zbylo z Eddieho Moratty.

"Nedal bych ani pětník za to, že tím omlouvá úplně všechno. Já jsem se všech svatých ideálů zřekl na začátku sedmdesátých let, kdy jsem se dostal domů. A co ty?"

"Je to stejné. Nejhorší ale je, že mě ještě nepustilo to nasrání, že jsme to projeli."

"No jo... Ryan vyhazoval do vzduchu lidi i věci. Zabil spoustu lidí, které měla Sin Fein na seznamu. Nakonec mu káplí na stopu, a tak se zdekoval do Kanady. Víc než deset let trávil nahoře na severu, dokud mu zase nezačali šlapat na paty. Pak těhotná Siobhan přitáhla jako tažní ptáci sem na jih do Států. Ryan zmizel a mysleli si, že je někde na západě Kanady. Teď se vrátil, aby žil se ženou a dcerou, ale bylo pozdě. Nevěřím, že se nepokusil vidět svou dceru, než..."

"Možná se pokoušel držet od nich policii dál, Jimmy."

"To je možný. Třeba to bylo poslední gesto lásky po všech těch letech nebezpečí, do kterých Siobhan přivedl."

"Už jste skončili?" zeptal se Tommy jednoho z techniků.

Ten neodpověděl, ale to nevadilo, protože právě přinesli pytel na tělo.

"Pohybuje se pěkně rychle, když vám utekl," řekla Natálie, "a ještě stihl bleskurychle dokázat usmažit jednoho z pachatelů."

"Toho ubohýho parchanta pěkně ugriloval. Zacpal mu pusy a přivázal k posteli. A potom ho po kouskách páčil. Gray si myslí, že umřel na šok, ale chvíli to trvalo."

Leželi jsme v našem domě v ložnici. Natálie spala vždy nahá, ale já si bral pyžamo. Síla zvyku.

"Připravili ho o rodinu. V Irsku mu zabili bratra, zastřelili ho na ulici jako psa."

"Celý jeho život se točí jenom kolem toho. Vy, Italové, tomu říkáte vendeta," usmála se na mě Natálie.

"Nikdy jsem neviděl, že by mafie odpravila někoho takovým způsobem, jako to udělal tenhle chlap. Předpokládáme, že to byl Ryan, protože nevím o nikom jiném, kdo by ho chtěl oddělat, kromě někoho z Cicerovy rodiny. Ale upalování není jejich styl. Dávají přednost úhledné kulce z dvaadvacítky za ucho. Je to rychlé, čisté a účinné. Tohle mohlo trvat hodinu dvě. Nastříkal na něj podpalovač a pak ho pomalu, decimetr po decimetru, upaloval. Nezdá se mi, že by měl někdo z Cicerových tu trpělivost, ale můžu se mýlit."

"To si nemyslím, zlato. Podle mě o nich víš tolik, kolik toho jen polda může vědět. Byl to Ryan. Musel to být on."

Položila mi ruku na rameno a mě to úplně zelektrizovalo, jako pokaždé.

"Je to on. Musí být. Dostal jednoho z Morattiových, ale řekli mi, že ti zabijáci byli dva. Freddy vždycky pracoval se svým debilním bráchou. A Vincent Ciccio to nařídil. Ronny je na tohle moc mazaný. Ten by je nechal vyletět do vzduchu v autě. Nikdy by nenařídil střelbu u Eduarda nebo na nějakém jiném veřejném místě. Ví, že negativní publicita neprospívá obchodu."

"Znáš Ronnyho dobře?"

"Jenom zběžně. Můj otec nikdy nedovolil, abychom šli na nějakou rodinnou sešlost, pokud tam měli být matčini příbuzní. A matka si nestěžovala, protože ani ona si na Cicciovy moc nepotrpěla. Jenom na takových těch velkých událostech, jako jsou svatby, jsme se někdy potkali. A taky jsem se s nimi párkrát spojil kvůli svým případům. Ale nesnáším to. Mám vždycky pocit, že jsem pošpiněný."

"Pojď ke mně."

Políbila mě a ztlumila lampu na čtyřicet watů. Viděl jsem, jak jí ve vlasech svítí rudá a hnědá barva. Její plet' zářila smetanovým odstínem, protože byla jenom lehce přikrytá. Přitáhla mě k sobě a znovu políbila.

"Už bych to podruhé nepřežil, Natálie."

"Podruhé?"

"Vzpamatoval jsem se ze ztráty Erin, ale u tebe bych to nepřežil. Jsi jediná věc na tomhle světě, která mi brání, abych neskočil z mostu. Je mi líto, ale je to tak. Pár let poté, co Erin zemřela, jsem se zamiloval do Celie Dacyové, ale pak ji zabili a mě přepadly všechny ty deprese znovu. Dokonce mi nepomáhalo, že mám Kelly a Mika. Říkal jsem si, že počkám, až bude mít Mike za sebou vysokou, a pak se zabiju, protože už budou oba dost velcí na to, aby se s tím vyrovnali. Možná že by mi to Erin odpustila, protože bez ní jsem neměl nic. Ano, měl jsem děti, za které jsem byl odpovědný. Ale neměl jsem nic, čím bych zaplnil tu obrovskou díru, která mi zela uprostřed hrudi... Nevím, jestli jsem schopen ti to správně vysvětlit. Ale pak jsem tě potkal a najednou jsem se mohl znovu nadechnout. Byl jsem jako ten kanárek, kterého si s sebou berou do dolů, aby poznali, jestli je tam kyslík. Ty jsi byla pro mě závan čerstvého vzduchu na dně šachty."

Oči se jí zalily slzami.

"Nesmíš mi to udělat."

"Neudělám, Jimmy. Slibuju."

"Nemůžeš mi umřít, Natálie. Erin a Celia zemřely. V práci se zabývám samými mrtvými, ale nemůžu se vracet domů do prázdné postele. Měl jsem štěstí, žeš mě vrátila do říše živých. Vůbec se mi nelíbilo, co jsem v té šachtě viděl. Už bych nevydržel, kdybych se tam měl spustit ještě jednou."

"To se ti nestane. Lásko, já se chystám žít do sta let. Kolik že ti to bude?"

"To už tady určitě nebudu."

"Kdo ví, miláčku."

Pevně si mě přitáhla a cítil jsem, jak jí bije srdce pevným uklidňujícím tlukotem.

4

Erin měla velmi komplikovaný porod. Čekali jsme na dítě dlouho, a možná že to bylo už příliš. Prožili jsme šestadvacetihodinové martyrium, než naše dcera spatřila světlo světa.

Vzpomínám, jak jsem seděl v čekárně, protože tenkrát otcové u porodu být nesměli. Bylo to strašné, sedět se všemi těmi ostatními chudáky a nepřítomně zírat na televizi. Bylo tam dovoleno kouřit a všichni kuřáci toho využívali.

Místnost byla plná kouře a největšími nešťastníky byli novopečení otcové jako já.

Když jsem byl na škole, četl jsem povinně Sbohem, armádo kvůli nějakému kurzu, ale konec románu mě zasáhl. Jak hlavní hrdina Frederick Henry musí čekat, než jeho žena Catherina porodí první dítě. Román se odehrává za první

světové války a z velké části je autobiografický. Když tam tak čeká, začne smlouvat s Bohem. Prosí ho, aby ji nenechal zemřít. Slibuje, že udělá cokoli, jestli jeho žena zůstane naživu. Dítě zemře, protože mělo omotanou pupeční šňůru kolem krku, ale Henry se s tím smíří, pokud jeho žena neumře. Samozřejmě že to nepřežije a Frederick Henry odchází v dešti z nemocnice, kde přišel o celou rodinu.

Už jsem se viděl na jeho místě, protože jsem ji nutil s tím tak dlouho čekat... Ne, bylo to proto, že se Erin bála, že když bude mít dítě, přijde o práci na základní škole. Ale byl jsem to já, kdo ji přivedl do jiného stavu. Ne, Erin chtěla dítě stejně jako já.

Takovýhle duševní ping-pong se mi odehrával v hlavě. Snažil jsem se přijít na to, kde je vina. Věděl jsem, že je něco špatně, a čím déle to trvalo, tím jsem si byl jistější, že to skončí tragicky. Báł jsem se, že přijdu o oba.

Nevěděli jsme, jestli to bude holka nebo kluk. Ani jsme to nechtěli vědět. Ale měli jsme štěstí na velmi zkušeného gynekologa, který zakázal Erin číst knihy o těhotenství a poslouchat historky ostatních matek. Okolo půlnoci za mnou přišel do čekárny a pokusil se mě uklidnit.

"Každé dítě má svůj čas," řekl mi doktor Greer v té zakouřené čekárně. Čekalo tam se mnou dalších šest budoucích otců. Pak si Greer zapálil cigaretu.

"Půjde to, Jimmy. Ještě není dost otevřená, ale to přijde. Sedněte si, zavřete oči a trochu si zdřímnete, jestli to půjde." Nejrady bych na něj zařval, ale na to jsem si ho příliš vážil.

Kelly přišla na svět podle svého vlastního času až za čtrnáct hodin. Když jsem šel za svou ženou, vypadala, jako by ji přešel nákladák. Jako by prošla pouliční rvačkou, neměla na sobě sice modřiny ani řezné rány, ale vypadala přesně tak vyřízeně.

"Je ti dobře?"

Přesně takhle idiotsky jsem se jí zeptal.

Pokusila se usmát, ale byla moc unavená. Zavřela oči. Dali jí nějaké prášky proti bolesti a když už měla všechno dýchání a tlačení za sebou, chtěla odpočívat. Byla jenom utahaná, ale mně připadala na umření. Okamžitě mi znovu vytanul na mysli závěr Hemingwayova románu. Zařval jsem na sestru, která se hned zjevila ve dveřích a nařídila mi, abych přestal ječet, že Erin je jenom vyčerpaná a rozhodně není v ohrožení života. Ale já jsem jí nevěřil a chtěl jsem, aby jí něco dala. Nelíbilo se mi, jak se Erin potácí na hranici bezvědomí.

"Pane Parisi..."

"Detektive Parisi," opravil jsem ji.

"Pro mě za mě můžete být třeba nejvyšší inkvizitor, chlape. Musíte se uklidnit. Vaše žena bude v pořádku, ale jestli se nezklidníte, tak na vás zavolám ochranku, aby vás odsud vykopali."

A pak na mě mrkla a já se musel smát.

"Promiňte," řekl jsem. Podle jmenovky to byla Louisa Evansová. Brunetka okolo čtyřicítky vysoká asi sto padesát a vážit mohla tak padesát kilo. Ale chovala se jako starý mazák.

"Držte ji za ruku, hochu. Až bude dítě připravené, tak vám ji přinesu."

"Ji?"

"Máte holku, drsňáku... To jste nevěděli?" zakřenila se.

"Zapomněl jsem se zeptat."

"Ale nezačnete zase ječet, že ne?" zeptala se.

"Ne, už ne."

"Tak to je dobře. Držte ji za ruku a já vám za chvilku přinesu vaši holčičku."

Sestra Evansová mě nechala samotného s Erin, která pořád upadala do spánku.

Díval jsem se na svou ženu. Stál jsem po její levici a vzal ji za ruku, ale pak jsem ji položil zpátky na její teď už skoro ploché břicho.

Začal jsem plakat. Byly všim, co jsem na světě měl. Můj otec byl mrtvý. S matkou jsem si moc blízký nebyl, kvůli tomu, jak otec zemřel. Jediné, co jsem měl, byla Erin a teď dítě. Kdybych ztratil jednu z nich, nebo obě...

Z takovéhle ztráty bych se nevzpamatoval, na rozdíl od toho chlápka z Hemingwayova románu. Drsňák, tak mi řekla ta sestra. Ale já moc drsný nebyl. Byla to jenom maska, kterou jsem nosil na ulici. Bylo dost snadné srazit mě na kolena. Kdybych ztratil Erin, nebo dítě... z takové ztráty už bych se nesebral.

Ted' budu ve tři ráno postávat u její postýlky a poslouchat, jestli dýchá. Bude ze mě starostlivá kvočna, to je mi naprosto jasné. Určitě ji rozmazlím, protože jí nedokážu nic odepřít. V naší rodině bude muset kázeň zajišťovat Erin, protože mě to dítě bude mít otočeného kolem prstu.

Nebyl jsem žádný tvrdák, ale na ulici to na mně nikdo nesměl poznat. Něžného Jimmyho Parisiho si nechám pro naše tříkilové miminko.

Erin měla teplou ruku a jemnou pleť. Vždycky mi připomínala kolouška. Měla stejnou opálenou barvu pleti. Bylo to zvláštní, protože nesnášela opalování.

Sestra konečně přinesla miminko.

"Tak, hezky se seznam s maminkou a tátou," smála se a podala mi ji.

"Ale neupust'te ji, drsňáku. Detektive Parisi," hihňala se.

Erin se najednou probudila a posadila se. Měla v sobě nějaký vnitřní alarm a ten ji varoval, že je dítě nablízku.

"Ty přece víš, jak držet miminko. Učili jsme se to v těch před-porodních kurzech," usmívala se moje žena.

Najednou byla úplně bdělá.

Erin měla oříškové oči. Nebo spíš zelenohnědé. Nikdy nezapomenu, jak tenkrát zářily. Choval jsem svou dceru a díval se na ni

a na Erin, dvě nejdůležitější hodnoty v mém životě. Byl Nový rok, osm třicet šest a pro mě se zastavil čas. Hodiny

přestaly tikat, Big Ben v Londýně zmlkl. Zeměkoule škytla a přestala se otáčet kolem své osy. Takhle jsem to cítil. Pořád dokola jsem si opakoval:

"Jsou vším, co mám. Jsou vším, co kdy budu mít."

Za prvních pár týdnů, co se z nás stali partáci, mě Doktor naučil spoustu nelegálních věcí. Ukázal mi, jak otevírat zámky. Naučil se to, když krátce pracoval na krádežích aut, odkud jsem právě přišel. Měl nástroje získané od zloděje, kterého chytil. Doktor byl manuálně zručný. Lidé s jeho vzděláním mají většinou ruce levé, ale Gibron si dokázal poradit. Jako třeba se zástrčkami na dveřích.

Vyšetřovali jsme vraždu dvou manželů, co jim ukradli důchod a umlátili je hasákem, který zůstal vedle jejich těl. Oba starší lidé okolo osmdesáti leželi kousek od sebe. Krev z rozbitých lebek byla všude po podlaze v kuchyni. Šlo o obyčejný penzion pro staré lidi, nebyla tam žádná bezpečnostní služba. Dokonce rozmlátili i zámek ve dveřích. Ti, co to udělali, tam prostě vešli, vyběhli schody a ubili ty dva chudáky k smrti. Museli vědět, že ten den přichází důchod. Tehdy se ještě běžně nepoužívaly bankovní účty, takže ti hajzlové věděli, kdy staříci dostávají své důchody. Takové případy jsem vídal příliš často. Stačilo obejít pár majitelů obchodů s alkoholem a barů a zjistit, jestli nepřijali nějaký šek, aniž se ptali na osobní průkaz, ale pachatel už byl dávno za horami. Vždycky jsme našli nějaké líné prase, které si nezkontrolovalo, jestli se jméno na šeku shoduje se jménem v legitimaci.

Ten případ nikam nevedl. Byla to záhada. Občas jsme na tyhle neřešitelné případy narazili. Kolem starých lidí kroužili vrazi jako supi. Měli jsme jim poskytnout čtyřadvacetihodinovou ochranu. Vždycky je vyčenichala nějaká smečka vlků a Charles Darwin byl na koni. Silnější zvítězil a my byli bezmocní.

Když měli štěstí a pachatel si natáhl nějakou kuklu, pak mohli starouškové přežít. Charles a Edna Grandwayovi ale narazili na zloděje, který byl připravený zabít. Neměl ani masku, ani punčochu. Charles a Edna byli obětmi vražedného útoku.

Doktor tentokrát na místě činu nebyl ve své kůži. Když technici a lidé z patologie prohledávali byt a zjišťovali, jestli krev a otisky

patří jenom těm dvěma starým lidem, tvářil se stále zachmuřeněji. Nebylo pravděpodobné, že by vrazi nechali nějaké stopy. Ti si na to vždycky dávali bacha, zvláště když přišli loupit.

Skončili jsme, hned jak zabalili a odnesli těla. Byl čas na oběd, a tak jsme vyrazili k Berwynu.

Nikdy jsem nevybíral místo, kam se půjdeme najíst. Doktor byl můj nadřízený a proti Garvinovi jsem nic neměl i přes ten smrad, který tam byl. Bar byl blízko kolejí v Berwynu, což je čtvrt' na západě. Žije tam hodně Poláků a pár Italů. Většinu obyvatel tvoří lidé z východní Evropy. Pár z nich, co chodí popíjet ke Garvinovi, má tetování z koncentráku, třeba z Osvětimi. Nikdy jsem je o tom ale neslyšel vyprávět. Vlastně nikdo z veteránů druhé světové o tom nevypráví. Ani my s Doktorem nikdy nevytahujeme žádné historky. Všechny ty zatracené války už skončily a lidé právě tady našli úkryt před světem násilí.

Garvin k nám přikulhal. Doktor si objednal pivo a klobásu jako obvykle, já kolu a hovězí po italsku. To bylo v dobách, kdy jsem mohl sníst cokoli a nepřibral jsem ani deko.

"Tohle nikdy nevyřešíme," nadával Doktor, ještě než se poprvé napil.

"Myslíš Charlese a Ednu?" "Nikdy jejich vrahy nedostaneme." "Máš depku, Doktore?"

Znovu si pořádně přihnul. Měl jsem na to pivo chuť, ale přísahal jsem si, že se ze mě nestane nikdy alkoholik jako z mého otce Jaka. "Mohl bych jít učít." "Tak proč to neuděláš?" "Chceš se mě zbavit, Jimmy?" "Ježíšmarjá."

"Mohl bych učít na vysoký škole nebo na nějaký přípravce, než si dodělám doktorát. Abych totiž mohl učít na prestižní univerzitě, doktorát potřebuju."

"Tak si ho udělej."

"To není tak lehký, když máš práci na plný úvazek." "Tomu věřím, Doktore."

"Ale není to nemožné... koneckonců jsem vydávaný autor. Víš to vůbec, ty chlape?"

"Ne, nikdy ses nepochlubil."

"Někdy ti to ukážu. Chci říct, že ti ukážu svoje práce. Vyšlo mi pár povídek v literárních magazínech. Třeba v Iowa Review nebo Michiganském čtvrtletníku. V takovýchhle plátcích."

"Jsi muž mnoha talentů."

"Fakt vtipný, Jamesi."

"Promiň, nechtěl jsem tě urazit."

"Kdybys si myslel, že jo, tak bych tě popadl za koule a už by ses válel na zemi v pilinách, hombre."

Zašklebil se, abych viděl, že si dělá legraci. "Už jsem tady z toho unavenej."

"Ale jsi v tom zatraceně dobře. Jsi legenda, kamaráde," usmál jsem se.

"To jsou jenom takový kecy... Nikdo není nenahraditelný, detektive Parisi. Uvědom si to. Jenom bych chtěl vědět, jaký je ten hezký uhlazený akademický svět, kde nosíš sako s nášivkami na loktech a vysokoškolačky tě navštěvují v kanceláři a ty se s nimi děláš o všechno moudro světa..."

"Uschnul bys tam jako list, Doktore. Ty patříš na ulici."

"To se pleteš, hochu. Mně by se to líbilo. Dokázal bych hodiny bádat na básni Johna Donne. Neměl bych s tím žádný problém. A pak bych měl šedesátiminutovou přednášku o Donneově symbolismu smrti... Takový kraviný... Vidíš, co ze mě tahle práce udělala? Mluvím jako buran. Zapadl jsem do bahna ulice a teď nemůžu ven. Já mám na víc. Nejsem zvíře!"

Sám pro sebe se zasmál. Asi nad svým životem. Možná nad životem nás, policajtů.

"Ty mě doopravdy neznáš, Jimmy. Nejsem ten chlápek z vražd, co ho pořád hraju. Uvnitř se skrývá univerzitní profesor."

Garvin nám přinesl jídlo. Pustili jsme se do něj a Doktor na chvíli zmlkl.

"Už jsi chytil spoustu hajzlů, partáku."

"Jo. Pár, ale ne dost. Víš, měl jsem je dostat všechny. Jsem profesionál, což znamená, že vím, že někteří uniknou..."

"Takhle to přece není. Když nikoho nemáš, tak jsi melancholický a máš depresi. Když tě doma někdo čeká, tak se s tím dokážeš nějak vyrovnat."

"Mám plačtivou. Mám depku. Nevšímej si toho, hochu."

"Chybí ti tvoje bývalá?"

"Chybí vůbec vzpomínka na to, že jsem kdysi nějakou měl. Byla sice většinu času jako osina v prdeli, ale aspoň tam byla... Už mě musíš mít dost, Jimmy. Kašli na to. Ty máš Erin a jídlo. Bože, ty se máš."

Kousnul si své klobásy a tiše jsme dojedli.

5

Hlídkový vůz zajel ke kraji ulice a policista uvnitř, který sloužil noční službu na Outer Drive hraničící s Michiganským jezerem, přistoupil k Lexusu 2000. Byl černý a na kapotě neměl ani škrábanec, jak si policista stačil všimnout. Ale dovnitř neviděl, protože vůz měl zatemněná okna, i když je to nezákonné. Musel dovnitř namířit baterku. Nebylo tam vidět ani čelním sklem. Bylo tři čtvrtě na čtyři, chladné ráno na začátku ledna. Prázdniny skončily a ten policista mi potom vyprávěl, že skoro usínal, protože za celou noc nechytil na Outer Drive ani nikoho, kdo by překročil rychlost. A pak uviděl auto, jak stojí na kraji vozovky s vypnutým motorem. Z výfuku tohoto úžasného luxusního vozu nevycházel žádný kouř.

Takže policista Jimmy Whalen znovu zaklepal na okénko u řidiče. Pak zkusil dvířka a zjistil, že jsou otevřená. Whalen mi říkal, že se mu moc nechtělo je otevřít, ale nebyla jiná cesta jak přijít na to, co je uvnitř.

Řekl mi, že v té tmě měla krev černou barvu. Prý to vypadalo, jako by pokrývala celý vnitřek černého lexusu. Ale jak rozsvítil baterku, krev byla rázem rudá.

Řidičova hlava ležela na vedlejším sedadle. Byla úplně oddělená od těla. Whalen říkal, že se mu v tu chvíli začal oběd z White Cas-telu vracet do krku, ale ovládl se a zavolal na oddělení vražd. Jakmile jsme s Tommym uslyšeli o oběti bez hlavy dole v centru, okamžitě jsme měli napilno. Sloužili jsme noční, takže mi zavolali do kanceláře. Běžel jsem chodbou, vyzvedl Tommyho a okamžitě jsme vyjeli na Outer Drive.

Když jsme tam dorazili, vyšlo už slunce. Mrzlo a vanul ledový vítr od jezera. To se zdálo bílé a zamrzlé jako bruslařský stadion.

Whalen stál u auta. Dorazili i technici a doktora Graye vytáhli z teplé postele v neděli ráno na Nový rok. Jimmy Whalen (trochu jsem ho znal, protože už mě párkrát jistil) byl bílý jako stěna, nebo spíš zelený, jako by mu bylo špatně. Měl jsem pocit, že bude každou chvíli zvracet. Ale vyrazil ke mně se slabým úsměvem na tváři.

"Ještě nikdy jsem neviděl chlapa bez hlavy, poručíku." Popadl jsem ho za paži, protože jsem měl pocit, že omdlí.

"Možná by sis měl sednout do auta, Jimmy," řekl jsem mu. Tommy Spencer se zakřenil, ale nechápal jsem proč. "Člověk se musí zocelit," řekl Tommy.

"Už jsi viděl člověka bez hlavy?" zeptal jsem se a pořád držel Jimmyho Whalena.

"Ne v téhle části světa," odpověděl Spencer.

Mrzli jsme, jak jsme tam tak stáli. Ale ještě větší chlad jsem pocítil, když jsem nahlédl do toho černého lexusu plného krve. Když s ním vrah skončil, musel mít krev všude.

"Tak kde jsi to viděl? V Asii?"

"Hlavně v Jižní Americe," odpověděl Tommy. "A ve střední je to taky dost populární."

"To ses nacestoval víc než já."

"Všechno na útraty strýčka Sama, to musím přiznat," odpověděl. Úsměšek nebo škleb mu zmizel z tváře, vzal Jimmyho Whalena pod paži a dovedl k autu. Whalen nastartoval. Viděl jsem, že je na dně. Opřel se a zaklonil hlavu.

Znovu jsem se otočil k té hrůze v černém autě.

"Podle průkazu je to Benny Malloy," informoval mě jeden z techniků.

Doktor Gray byl vzteky bez sebe, protože byla neděle. Zuřil, protože byla navrch zima. A taky asi neměl rád mrtvolu bez hlavy, jelikož se mi zdál poněkud bledý. A doktor Gray při své práci už viděl všechno.

"Muselo to být něco hodně ostrého, protože mu to oddělilo hlavu od těla dokonale."

"Třeba kus ostrého drátu," uvažoval jsem. "Víte něco, co já ne?" zeptal se mě Gray.

"Jsme tu kvůli tomu, doktore Grayi. Myslíme si, že to udělal Liam Ryan. Proto si ten případ bereme," vysvětloval mi Tommy. "Ryan pracoval pro IRA jako zabiják v době, kdy ještě zasypávali Anglii bombami. Pracoval s výbušninami, na boj zblízka používá drát."

"Předpokládám, že by to drát dokázal udělat. Ale to by ten Ryan musel mít ztracenou sílu v rukou."

"Ve staré vlasti přišlo pár jeho obětí o hlavu. Jsme si skoro jistí, že oddělal Eddieho Morattu. Doslechl se, že zastřelil jeho ženu a dceru

společně s Cicerovými při tom masakru v restauraci," vysvětloval jsem patologovi. "Vsadím se, že mu informace dodal někdo z jeho kámošů ze Sinn Feinu. Gangy v tomhle městě jsou perfektně informované, kdo spáchal jakou vraždu. Vědí toho většinou mnohem víc než my. Ryanovi tahle akce na ulici nemohla trvat moc dlouho. Je to jeho práce, doktore... Asi seděl na Malloyově zadním sedadle a čekal na něj. Vzal ho na projížďku v jeho vlastním autě a pak ho oddělal. Otázka je samozřejmě proč. Proč zabili Ira místo Freddyho Moratty nebo jednoho z bratrů Cicciových, kteří určitě ten útok na Cicerovy nařídili."

"Za to vám platí ty velké prachy, Jimmy. Tobě a tady detektivu Spencerovi, tak se snažte."

Gray zamířil k sanitce. Fotografování skončilo. Blesky přestaly ozařovat místo a technici dokončili svou práci. Zbývalo už jen dát tělo do plastického pytle.

"Dva pytle," řekl jsem lidem od koronárky. "Jeden na hlavu a druhý na zbytek."

Neprotestovali, ale nechtěl bych být tím, kdo ponese ten pytel s hlavou Bennyho Malloye.

Malloy byl opravdu Ir jak poleno. V Chicagu žil od roku 1978. Narodil se a vyrostl v Belfastu. Ať dělal pro radikály cokoli, měl čistý rejstřík, díky čemuž se mu podařilo koncem sedmdesátých let emigrovat do Ameriky. Podle našich kontaktů ve Scotland Yardu patřil Malloy k velkým rybám a nikdy si neušpinil ruce. Tím pověřoval takové, jako je Liam Ryan. My jim říkáme "politici". Irové by ho spíš nazývali vlastencem. Ale byl čistý, a tak se přestěhoval do mého města. Vedly se o něm záznamy, ale nebyly proti němu žádné důkazy, abychom ho mohli poslat zpátky do Irska, a teď už je občanem Spojených států.

Nebo lépe řečeno býval, než ho Kat poslal na věčnost.

Zajeli jsme daleko na jihovýchod na předměstí zvané Orland Park. Malloy tu měl dceru. Tommy si myslel, že by nám mohla pomoci zjistit, proč Ryan zabil jejího otce.

Cait Malloyová bylo asi třicet let a vypadala jako typická Irka. Měla rudé vlasy, pihy a světlou pleť. Mohla mít tak metr sedmdesát, a když nám otevřela, tvářila se na nás velice nepřátelsky. Žila ve venkovském domě, který stál na velkém pozemku. Bylo jasné, že

Bennymu Malloyovi jeho profese majitele restaurace v Tinley Parku slušně vynášela. Byl to hezký dům. Čtyři ložnice, garáž pro tři auta. Stál tam jaguár, o kterém Tommy se svým okem na auta tvrdil, že je to ten, co mu říkáme použitý.

Zjistili jsme si, že Cait Malloyová pracuje jako učitelka v centru a že je také aktivní ve shánění finanční podpory pro starou vlast. Angažovala se pro IRA a výtěžky šly do Irska. V současné době se peníze utrácely na udržení míru, ale jak nás informovali naši lidé, kteří se v tom orientovali, dříve tyhle finanční prostředky sloužily k nákupu munice pro Sinn Féin. Takže Cait Malloyová si stejně jako její otec trochu ušpinila ruce.

"Co se děje?" vyjela na nás. Vypadala našťavaně, že jsme ji vyrušili v pondělí pozdě odpoledne. Možná měla ve škole špatný den.

"Jsme z oddělení vražd chicagské policie. Jsme tu kvůli vašemu otci," vysvětloval jsem jí.

"Ještě není ani pohřbený a vy..."

"Mohli bychom si promluvit uvnitř? Je tu hrozná zima," přerušil ji Tommy.

"Snad... Tak pojďte," zamručela.

Na její bledé tváři se nezračil žádný zármutek. Jenom zloba, znechucení nad naším příchodem.

Seděli jsme v jejím krásném obýváku. Gauč a křesla byly naprosto za hranicemi mých finančních možností. Na stěnách visely vynikající reprodukce francouzských impresionistů. Všechno vypadalo exkluzivně a nákladně.

"Chtěli bychom vědět, proč Liam Ryan zabil vašeho otce," začal jsem.

Rozepnul jsem si koženou bundu a zvuk zipu ji zřejmě vylekal. Já sebou vždycky takhle trhnu, když slyším zavírat vak na tělo. "Proč si myslíte, že..."

"Je to jeho modus operandi," odpověděl Tommy. "Používá drát. Tady ve městě to není běžné a víme, že váš otec byl v IRA. Víme, že znal Liama Ryana, a víme, že je Liam Ryan ve městě kvůli vraždě jeho dcery a ženy. Viděli jsme ho s poručíkem na hřbitově, takže kolem toho můžeme přestat kroužit. Nebo byste raději jela s námi na stanici?"

"Myslím, že to nebude nutné," řekla.

Tommy na ni hrál zlého policajta, ale měl jsem dojem, že to u ní nebude fungovat. Ta neměla z policajtů strach. Nejspíš vyrostla

v nenávisti k představitelům oficiální moci. Měla to zažrané do morku kostí, skoro bych řekl, že to má zakódované v DNA. Policie pro ni představovala padouchy.

"Budu vám vděčný za spolupráci," řekl jsem jí.

"Můj otec znal Liama Ryana. Ano, měl se s ním setkat... Ryan neuměl přestat," řekla. "Pokračoval v zabíjení, když už toho ostatní nechali. Matky vyšly do ulic na protest, ale Ryana to nezastavilo. Obviňoval mého otce, že je zrádce. Všichni, kdo přistoupili na příměří, pro něj byli zbabělci.

Ano, Liam Ryan zabil mého otce. Podřiznul ho jako nějaké zvíře a já chci, abyste ho chytili a zavřeli do lochu, kam patří."

"Ryan ho zabil kvůli mírovým aktivitám?" zeptal se Spencer.

"Otec neměl nic společného s vraždou jeho ženy a dcery. Nevěděl, kdo to udělal. S Italy nemá nic společného víc než deset let. Ryan to měl zřejmě od někoho jiného. Měl v Chicagu výborné kontakty. Ale Benny Malloy ta jatka s Cicciovými a vrahy, které poslali do restaurace, nerozjel. Můj otec nevěděl, kdo ty dvě chudinky oddělal. Můj otec se snažil o mír, a tím by Ryana připravil o smysl života. Chápete?"

Sledoval jsem, jak se zlobí. Najednou se její nálada změnila.

"Prosím, odejděte. Potřebuji být sama a připravit pohřeb."

Vstal jsem. Tommy vstával daleko pomaleji, jako by ji chtěl ještě trochu popíchnout. Ale já jsem jí věřil. Dovedl jsem si představit, že Ryan zabil Bennyho ne proto, že mu nedal informace o Eddiem Morattovi a Cicciových, ale kvůli starým záležitostem. Řekla, že Ryan nepochopil ducha doby. Jeho éra skončila, ale on se odmítl přizpůsobit. Cicciovi zabili poslední lidi, které měl na světě.

Jeho rodinu.

Seděli jsme v Tommyho bytě na Clark Street. Bydlel v té nejhorší čtvrti, a když jsem se ho zeptal proč, řekl, že schválně. Papoušek byl bílý, hezký a jmenoval se Pete.

"Pozdrav poručíka, Pete."

Nevydal ani hlásku a oklovoval si nožičky.

"Věříš jí?" zeptal jsem se.

"Myslím, že v něčem nám říká pravdu."

"Právě ztratila tátu," řekl jsem.
"Každý někoho dříve či později ztratí. Stačí jenom počkat."
"Ty jsi teda optimista."
"To jo, poručíku. Ty budeš žít se svou starou a všemi dětičkami až do sto deseti. Středomořské typy žijí věčně." "Ty nikoho nemáš, Tommy?"
"Měl jsem tátu, ale ten umřel už před lety. Mámu jsem nepoznal. Jsem z jihu. Severní Mississippi. Ale celý život jsem se trmácel tu i onde. V Chicagu jsem zatím nejdéle. Na účet strýčka Sama jsem tuhle polokouli procestoval celou. Zabíjel jsem lidi v mnoha zemích. Myslím, že se se všemi brzy setkám v pekle."
"Byl jsi voják a dělal jsi svou povinnost."
"Myslíš? Doufejme, že mi to pomůže při posledním soudu, ale na to já kašlu. Já je občas v noci vidím. Vidím ty tváře, které jsem viděl poté, co jsem stiskl spoušť. To, že jsem bojoval v uniformě za vlast, mi ani v nejmenším nepomáhá od špatných snů."
"Já ti rozumím. Taky jsem mívával svého času noční můry."
"Ale byla to válka, Jimmy. Tenhle Ryan je chladnokrevná bestie. Vraždu Moratty dokážu pochopit, když si odmyslím ten nelidský způsob. Ale nebyl žádný důvod vyrovnávat si účty s chudákem starým Malloyem. Podle toho, co říkala jeho dcera, všeho nechal. Dělal to, co John Lennon. Chtěl jenom dát míru šanci. To přece není důvod pro popravu."
"Souhlasím. Takže co náš chlapec bude dělat teď?"
"Půjde po Freddy Morattovi. Trochu mě to zneklidňuje, protože to je jasně další krok. Rád bych našel toho, kdo dal Ryanovi tip na Eddieho Morattu. Myslím, že Cait Malloyová ví, kdo to byl, ale asi nám to nepoví, protože si je vědoma, že by ho Ryan nejspíš zabil a potom i ji, za to, že nám to řekla. Ryan evidentně nic neodpouští ani truchlící dceři."
"Rádi bychom tě s Natálií pozvali na večeri a odmítnutí ani žádné výmluvy neberu."
"Copak, poručíku? Lítujete mě?"
"Ne, ale líbíš se mi, ty zatracenej Jižane."
Usmál jsem se.
"Ty si umíš lidi ochočit, Parisi," šklebil se.
"Ne. Nechceš, abych tě litoval, a já tě taky nelituju. Máš tu Peta. Jste stvořeni jeden pro druhého."
"To je pravda, je to dokonalý spolubydliči. Nechám ho, aby zvedal všechny sprosté telefonáty."
"Takže myslíš, že Freddy je další na řadě?" Tommy neodpověděl, jen pokrčil rameny a odešel do kuchyně nalít papouškovi vodu.

6

Hlášení přišlo v šest večer horkého červencového dne. Za poslední léta jsem nepamatoval větší vedro. Klimatizace v hlídkovém voze sotva dokázala udržet uvnitř snesitelnou teplotu.
Zavolali nás do West Side k dvojnásobné vraždě při přestřelce. Když jsme se dostali na místo, podíval jsem se na Doktora a viděl, že zbledl. Všude byly žluté pásky. Na rohu na chodníku v tom tetelícím se vzduchu horkého července ležely dvě černé dívky.
"Těhle bylo osm a té druhé pět," řekl strážník Vic Perry.
Plakal a po tvářích mu kanuly slzy. Otočil jsem se k Doktorovi, který už byl popelavý. Myslel jsem, že vzteky, ale pak jsem uviděl, jak mu plavou oči, a bylo mi jasné, že je to s mým partákem špatné.
Pokropili je ze samopalů. Vic Perry o nich mluvil jako o mrtvých, ale doktoři se je zuřivě snažili oživit a prováděli umělé dýchání. Pak dorazila sanitka, naložili je na nosítka a Doktor se k nim vydal.
"Jedu s vámi," řekl jim.
Terry O'Boyle, záchranář, který nás oba znal, souhlasil, aby s ním Doktor jel, ale řekl, že ty děti nemají šanci ani přežít cestu do nemocnice.
Doktor nastoupil do vozu. Zavřeli zadní dveře a auto se rychle rozjelo. Aspoň řidič si myslel, že ty holčičky mají nějakou šanci. Jel jsem za nimi do nemocnice svatého Lukáše.
"Zemřely po pěti minutách na cestě," zašeptal Doktor sotva slyšitelným hlasem. Plakal stejně jako několik ostatních policistů na místě činu. Vic Perry měl teď partáka.
"Držel jsem je obě za ruku, když umíraly, Jimmy. Prosil jsem je, aby to nevzdávaly. Ta mladší, Latrice, volala maminku. Nevěděl jsem, co říct, tak jsem pořád opakoval: bude tam. Není to šílené? Bude tam. Ta starší se jmenovala Juana. Neřekla nic. Jenom se mi dívala do očí a já v jejích viděl strach. Čistou hrůzu. A nemohl jsem dělat nic jiného, než ji držet za ruku a opakovat jako blázen: bude tam, bude tam a pořád dokola. Člověk by řekl, že dokáže přijít na něco lepšího, co se dá říct umírajícím dětem."
Seděli jsme v čekárně pohotovosti v nemocnici svatého Lukáše. Kolem nás proudili krvácející, zranění a mrtví lidé. Byla to rušná noc. Všichni byli venku na ulicích, protože se nedalo zůstat v bytě, pokud jste neměli klimatizaci, což si většina lidí dovolit nemohla. V noci, jako je tahle, si horko vždy vybíralo svou daň v násilí. Když teploměr vystoupal takhle vysoko, bylo to pokaždé stejné.
"Nemohl jsi udělat víc. Zůstal jsi s nimi."
"Mají problém najít jejich rodiče nebo opatrovníky. Dovedeš si to představit? Zabili je na ulici a ani nemůžeme najít někoho, kdo by... Chci jenom říct, že jsem ta hloupá slova opakoval pořád, i když už zemřely. Myslím, že budu zvracet." Ale zůstal sedět s hlavou v dlaních a tiše plakal. Taky jsem cítil, jak se mi slzy derou do očí, ale nechtěl jsem to dopustit, protože jsem měl pocit, že to je to poslední, co by teď můj parták potřeboval.
"Doktore, udělal jsi, co jsi mohl."
"Nikdy nenajdeme ta prasata, co to udělala."

"To nevíš."

"Ale vím, Jimmy. Kolik těchhle případů s nízkou prioritou ti z té tvé tabule už zmizelo?"

"No jo. Já vím, že procenta objasněnosti jsou nízká, ale..."

"Ale nic. Zdrhnou jako osmdesát procent těchhle hajzlů. A Národní asociace držitelů zbraní bude mít hlavně péči, aby nedošlo k zákazu zbraní, protože to by byla naprostá tragédie, kdyby jeden z těch blbů nemohl mít kalašnikov na lov orlů."

"Vykašli se na to, Doktore. Akorát z toho budeš mít depresi."

"Pět minut poté, co jsme sem dorazili, jsem se pozvracel. Už jsi v práci viděl lidi umírat. Já taky. Ale nikdy si na to nezvyknu. Většinou je vidíme, když už je po nich. Když už jim vyhaslo světlo v očích. Víš, co tím chci říct?"

"Jasně. To jsme už viděli stokrát. Pokaždé, když jedeme k vraždě. Máme štěstí, když je vidíme krváčet a světlo v očích už jim vyhaslo, jak říkáš. Tuhle část naší práce jsem nikdy nesnášel."

"Ta menší volala maminku, Jimmy. A já jí nemohl pomoci. Byli jsme na cestě. Stejně umírala, víš? Tak co jsem jí měl říct? Že máma bude na pohotovosti? Když ve skutečnosti ani tu čubku, která jí dala život, nemůžeme najít a kromě záchranářů byli po ruce jenom

dva postarší policajti, které dnes viděla poprvé v životě. Dnes, když by měly kolem sebe mít... Kristepane, Jimmy."

Vzlykal a mě to bralo za srdce. Nedokázal jsem zadržet slzy. Dvě sestřičky si nás všimly a rychle pokračovaly v chůzi.

"Měl jsem jim sehnat kněze," řekl Doktor. "Já vím, že asi nebyly katoličky, ale nikdy nevíš. Aspoň jim mohl požehnat.

Od dětství jsem nebyl na mši, ale aspoň tohle jim ten náš zsranej svět dlužil. Ta správná slova, Jimmy. Jak jsem mohl mlčet, když potřebovaly ode mě něco slyšet?"

"Nevím, co bys jim tak mohl říct. Možná to, co jsi řekl. K čertu, co chceš v takové chvíli říkat?"

"Kristepane, co říct někomu, kdo nechal takhle malý holčičky samotný? Umřely a za ruku je držel jenom starej opilej polda."

"Nejsi starej a nebyl jsi opilej."

"A co si myslíš, že udělám, hned jak nám za půl hodiny skončí služba, Jimmy?"

"Nemusíš to udělat." "Ale jo, udělám." "Ne, neuděláš, ksakru!"

Podíval se na mě překvapený mým náhlým výbuchem. "Můj táta byl opilec. Ty jsi poslední dobou taky dost chlastal, ale nejsi jako můj táta. Ty ne."

Díval se na mě a konečně přestal plakat. "Tohle si myslíš, Jimmy?"

"Vím, že nejsi žádný alkoholik. S jedním jsem žil a vím, jak to vypadá."

Vzal mě za ruku a já ji stiskl. Pak mě rychle pustil. "Jdu domů, Jimmy."

"Nepij sám, Doktore. Dopřdele, budu pít s tebou, ale nepij sám."

"Ještě jsem tě s'atýho neviděl, brácho." "Ne, to asi ne."

"Nebudu pít. Jsem unavený. Úplně na dně. Potřebuju se vyspat. Možná zítra nedorazím, parťáku."

"To je v pohodě. Řeknu, že jsi nemocný, jestli chceš, ale přijdu se na tebe podívat v pauze na oběd."

"Jasně. Zastav se."

Stiskl mi paži a pak vyšel z pohotovosti. Díval jsem se na proud trpících a umírajících lidí, kteří tu byli všude kolem, a pak jsem také vypadl.

Když jsem nazítlí dorazil do Doktorova bytu, přišel mi otevřít v tričku a trenkách. Měl klimatizaci, takže v porovnání s venkem tu bylo chladno.

Jakmile jsme vešli dovnitř, zaslechli jsme hřmění.

"Asi bude pořádná bouřka," řekl jsem. "Blíží se to od západu. Možná tornádo."

"Fakt?"

Rozhlédl jsem se, ale neviděl jsem ani skleničku, ani láhev. Ani jsem necítil žádný alkohol. Kdyby opravdu chlastal, smrdělo by to tam alkoholem jako vždycky, když flámoval.

"Hledám si místo učitele."

"Od kdy, Doktore?"

"Dneska jsem začal, okamžitě. Dneska odpoledne dám výpověď."

"Nedělej to." "Smíř se s tím."

"Jsi policajt. V tom jsi dobrý. Už jsme o tom mluvili."

"Stačí, už se o tom nechci bavit. Končím. Jednou dorazíš na konec cesty, a mně se to právě stalo. Už to stačilo."

"To nemyslíš vážně. Určitě si to rozmyslíš."

"Dal jsem se před lety k policii, protože jsem se zamiloval do téhle práce. Dostal jsem spoustu zločinců. Už jsem si svoje splnil - hodně i s tvou pomocí, brácho. Ale všechny tyhle přestřelky a vraždy v ghettech, z nichž většinu stejně vyřeší nedokážeme, ve mně vzbuzují otázku, jestli to všechno vůbec stojí za námahu. A teď jsem si jistý, že ne. Je v tom moc politiky, Jimmy. Příliš mnoho hlavounů, moc policajtů, co se nechají uplatit, a policie se jenom řídí politickými ohledy. A já dvěma umírajícím dětem nedokážu říct nic víc než bude tam, bude tam. Už mám té práce po krk, Jimmy. Už ani nemám srdce, které by mi nad tím krvácelo. Nedokážu plakat ani pro ně, ani nad sebou a ani nad těmi ubožáky, kteří zůstanou rozplácí někde na betonu. Nevydržím to. Musím zkusit najít něco... Něco mírumilovného v životě. Už žádní pachatelé ani oběti. Žádný pytle sraček s odznakem nebo bez. Jdu dělat něco, co má smysl. Tahle práce už žádný smysl nedává."

"Vem si volno. Slyšíš, Doktore? Nedávej výpověď dneska, vždycky ji můžeš dát, ale ne teď. Ne v tomhle stavu. Udělej to pro mě."

Zadíval se mi zpřímá do očí.

"Dlužím ti to. Dlužím ti hodně, detektive Parisi. Dobře. Vezmu si dovolenou a pak s tím seknu."

"Jestli počkáš třicet dní, tak ti sám osobně uspořádám party na rozloučenou."

Stiskl mi ruku a bylo na něm vidět, jak s tím bojuje. Ale už žádné slzy neměl.

"Třicet dní, Jimny. Třicet dní."

V srpnu bylo ještě větší horko i vlhkost vzduchu. Dostal jsem za parťáka Freddyho Carsona, který byl černý. Byli jsme jako bratři. Měl jsem ho rád a vážil jsem si ho. Ale už se chystal do důchodu, takže bylo jasné, že naše spolupráce nebude trvat dlouho.

Stavoval jsem se u Doktora téměř každý den. A měl jsem čím dál větší radost, protože jsem neviděl, že by nasával. Žádné skleničky, lahve skotské. Nebyl z něj cítit alkohol. Pokaždé, když jsem ho viděl, byl naprosto střízlivý.

Chodil k našemu psychiatrovi Benu Lazarusovi. Doktor mi řekl, že mu dal nějaká antidepresiva a zdálo se, že to zabralo. Ale po dvou týdnech volna mě požádal, abych s ním zašel na hřbitov, kde byly na náklady města pohřbeny ty dvě dívky. Obě jejich rodiny byly nemajetné. Takže jsem ho zavezl na hřbitov, kam pohřbívali chudé a bezdomovce. Doktor měl s sebou žluté růže a vysvětlil mi, že je to symbol oddanosti.

"Samozřejmě že jsem je předtím nikdy neviděl, ale znal jsem je lépe než kdokoli na této planetě, protože jsem s nimi prožil několik posledních sekund jejich života. Nic není tak intimního jako smrt, Jimny. Nic. Měl jsem k nim v okamžiku smrti tak blízko, jako k nim měly blízko jejich matky při porodu. Tak to cítím. Asi jsem nějaký divnej. Já vím. Proto chodím k tomu doktorovi na hlavu, Lazarusovi. Je to chytrý chlapík a já ho mám rád."

"To je v pohodě. Já ti taky rád pomáhám."

"Dal mi nějaký prášky. A dělají mi dobře. Je to lepší než marihuana, jsem po nich vláčnej. Je to dokonce lepší než kokain, ten

jsem zkusil párkrát v Koreji. Nebral jsem skoro žádný drogy kromě alkoholu, ale tohle mi dělá dobře. Jsem trochu optimističtější."

Chtěl jsem si oddechnout úlevou, ale zadržel jsem dech.

Procházeli jsme se v tetelícím se srpnovém vzduchu po hřbitově a položili žluté růže na jejich hroby. Kameny měly prostě a malé. Koneckonců to bylo na útraty města. Když jsem viděl data narození a úmrtí, sevřelo se mi hrdlo. Ale nechtěl jsem se před ním rozbrečet, zvlášť ne teď. Ani jeden z nás neplakal snadno. Ale ta data mě zasáhla tvrdě. Byly to jenom malé děti, co zrovna odrostly z plenek, a pak je odpráskne ze samopalu nějaký hajzl a ony vydechnou naposled.

Pokřičoval se a začal se modlit růženec. Připojil jsem se k němu.

Zdravas Maria, milosti plná, Pán s tebou, požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého Ježíš. Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodině smrti naší, amen.

Měl jsem si přinést vlastní růženec, ale nenapadlo mě to.

"Neměl bych tu modlitbu vůbec říkat, odpadl jsem od katolické církve. Na mši jsem nebyl, ani nepamatuju..."

"To je dobrý, Doktore. Já jsem tu za nás oba."

"Jsi můj jediný a nejlepší přítel, Jimny. Nikdy na to nezapomenu. Až se mi to v hlavě pomotá, tak mě budeš chodit navštěvovat. Jsi jediný, koho tam pustím."

"Ty nikdy nezestárneš a nebudeš senilní."

"To je ale hezká lež."

7

Hned jak vystoupil na O'Harově letišti z letadla, čekali jsme tam jako uvítací výbor.

"Jste Enrique DeBrizio?" zeptal se Tommy plešatého Sicilana, který vstoupil do haly k pásu se zavazadly. Pár metrů od nás stáli Ronny a Vincent Cicciovi. To oni ho měli přivítat, ne my. Ale dostali jsme od Interpolu zprávu, že tenhle sicilský zabiják je na cestě k nám. Interpol se zajímal, proč právě teď. Věděli, že je Ryan ve městě a že pravděpodobně zavraždil Eddieho Morattu a Bennyho Malloye, toho Ira. Podle mého požádal Ronny o pomoc někoho mimo Chicago, protože teď byl na řadě on. A v Chicagu byly vazby na Sicílii pořád velmi pevné.

Hledali někoho, kdo nemá v Americe žádný záznam, a Interpol nás informoval okamžitě, jakmile zjistili, že Enrique DeBrizio opustil Palermo. Byl to známý zabiják, kterého nikdy nechytli, ale byl na listině hledaných v každé evropské zemi. Jak jsem řekl, časově to přesně sedělo - Ryanova matka a DeBriziův příjezd do našeho milého města. Od chvíle, kdy Eddie Moratta skončil na grilu, jsem byl ve stálém kontaktu s italskou policií a Interpolem. Zavolat do města profíka, kterého nikdo nezná, bylo typické řešení, když byla situace vážná. A ta byla teď tak vážná jako před pětadvaceti lety. Čekal jsem, že se Cicerovi budou chtít pomstít za Paula a Philipa, ale zřejmě uvažovali tímhle způsobem: proč se honit za Cicciovými, když to Kat udělá za ně? Zbývající členové rodiny Cicerů Carlos a Frank tak hloupí nejsou. Vědí, že stačí na Cicciovy vztáhnout ruku a pozveme si je okamžitě na kobereček. Jsou dost mazaní a nechají Ronnyho a teď i Enriqua, aby je pomstil.

"Rádi bychom si s vámi promluvili na stanici," řekl Tommy.

"Jsem vám k službám," usmál se Enrique.

Bylo mu asi jednašedesát a měl jenom věneček šedivých vlasů. Vypadal jako pravý Sicilan, snědý, opálený téměř dočerna.

A byl hezký. Měl ostře řezané italské rysy, jaké mají gondoliéři, když jim je okolo padesáti. Vypadal jako filmová hvězda. Vsadil bych se, že na něho ženské letí.

Vůbec jsem na něj nepromluvil. Veškerou konverzaci obstarával DeBrizio. Já jsem sledoval oba Cicciovy, jak se snaží zmizet v davu. Samozřejmě nechtěli mít s policií nic společného, když jim bylo jasné, že víme o tom, že oddělali Cicerovy. A teď jdeme navíc po jejich sicilském pistolníkovi.

Když jsme dorazili na stanici, Tommy ho usadil a prohledal mu zavazadla, která jsme vyzvedli na O'Harově letišti, ještě než jsme vyrazili na cestu.

Podíval jsem se do jeho pasu, ale všechno se zdálo v pořádku. Po jedenáctém září jsou bezpečnostní opatření na letišti přísná, ale nebyli jsme si jisti, zda se mu nepodařilo propašovat zbraň. Teď zkoušejí používat zbraně z plastu a lidé z letištní ochrany budou vždycky za moderními zbraněmi zabíjáků pokulhávat. Plastové zbraně rentgeny nedokážou identifikovat. Ty se dají objevit jenom prohlídkou.

Enrique byl příliš chytrý, než aby si zbraň vozil s sebou. Cicciovi mu ji evidentně chtěli opatřit až po příjezdu.

"Proč jste v Chicagu?" položil Tommy otázku, i když jsme oba odpověď znali.

"Kvůli turistice."

Vycenil na nás v úsměvu dokonale bílé zuby. Ten chlapík by se fakt mohl žít jako herec.

"Jste tu proto, že máte odvést nějakou práci pro bratry Cicciovy," řekl jsem.

Podíval se na mě, protože to bylo poprvé, co jsem na něj promluvil.

Náš kapitán stál za jednocestným zrcadlem, které tady v místnosti vypadalo jako obyčejné zrcadlo.

"Nepracuji pro Cicciovy. Jsou to staří přátelé."

"Co víte o Liamu Ryanovi?" zeptal jsem se.

"Nikdy jsem o něm neslyšel. Kdo to je?"

Ukázal mi znovu chrup, ale nebyl to přátelský úsměv.

"Jestli po něm vystartujete, nikdy tohle město neopustíte. Zařídím vám tu doživotí. Nemáme tady trest smrti, takže shníjete za mřížemi, to vám můžu slíbit. A vidím, že jste ještě nikdy nebyl zavřený."

"Nejsem žádný kriminálník. Proč bych měl být zavřený?" "Mluvíte opravdu dobře anglicky a máte jenom slabý britský přízvuk."

"Naučil jsem se vaši mateřštinu v Anglii, kde jsem dlouho žil. Ale na americkém přízvuku zapracuji, abych zapadl."

"Myslím, že do Jolietu zapadnete úplně dokonale." "To je vězení, že?"

"Jedno z našich nejlepších," zakřenil se Tommy.

Vzájemně si předvedli své chrupy. Tommy mímě zanedbaný a Enrique svůj porcelánový.

"Neudělal jsem nic nezákonného. Jestli mě chcete dál vyslýchat, chci svého právního zástupce."

"Chcete advokáta?" usmál se Tommy.

Tentokrát to byl výhrůžný úsměv. Tommy Spencer se nikdy o své minulosti v armádě nešířil do detailů, ale věděl jsem, že umí člověka připravit o život na tisíc způsobů. Byl u zvláštních jednotek. To jediné mi zatím řekl kromě toho, že má tátu od Mississippi.

"Jestli se chcete ptát dál, tak ano."

"Ne, to nám stačí, Enrique," skočil jsem mu do řeči.

Se Spencerem po sobě vrhali takové pohledy, jako by se měli každou chvíli vrhnout do boje muže proti muži.

"Tak si jděte za těmi svými kamarádky," provokoval ho dál Tommy.

"Doufám, že budu mít s vámi ještě někdy to potěšení, detektive Spencere."

Tommy měl na sobě jmenovku, protože na velitelství jsme ji museli nosit.

"To by nebylo potěšení. Nasedni hezky na letadlo a mazej zpátky na ten svůj zsranej ostrůvek." Enrique vyskočil na nohy.

"To je všechno, DeBrizio. Hned odejděte," řekl jsem rychle a stoupl si mezi oba rozzlobené muže.

Ronny Ciccio se podíval přímo do zrcadla a zamával kapitánovi.

Neměl jsem pocit, že by mu kapitán pozdrav opětoval. "Najali jste si toho Sicilana, aby vás zbavil Ira," řekl jsem. Já jsem stál a Tommy seděl za stolem a četl si Ronnyho spis. "To se pleteš, poručíku. Přece mě znáš, jsme bratrance." "Nic pro mě neznameneáš. Moje matka se vás už před lety zřekla."

"Ale když ti teče do bot, tak vždycky běžíš za námi." "Chodím za vámi, když potřebuju informace, jako chodím za desítkami dalších pouličních grázlíků."

Sekl po mně očima, ale pak se usmál. Ronny byl skoro tak pohledný jako jeho nově najatý zabíják. Ale přece jenom neměl tu italskou přitažlivost jako DeBrizio. Ronny měl tvář posetou jizvičkami po akné, které na jinak pěkné tváři působily jako krátery. Byl stejně vysoký jako ten Sicilan, ale měl husté hnědé vlasy, které si nejspíš nechal stříhat tak za padesát babek v nějakém luxusním salonu.

"To není moc hezké chování ke členu rodiny, Jimmy." "Jestli toho chlapa chytну se zbraní, tak vás zavřu oba." "Ale jdi..."

"Vím, že jsi buď ty, nebo Vincent nařídili tu střelbu na Cicciovy. Ještě to nemůžu dokázat, ale to přijde. Zavřu tě do stejný basy, kde už bručí tvůj fotr Danny."

Teď se na mě díval zle, ale dokázal se opanovat a znovu se usmát.

"Já jsem tě měl vždycky rád, Jimmy. Už když jsme byli děti." "Taky jsem tě míval rád, než jsem zjistil, co jsi zač. Ale teď ti říkám naposledy, pošli toho sicilského hajzla domů." "Ale on je tu jen na návštěvě." "My Ryana chytíme."

"Zatím se vám to hodně dařilo. Zeptejte se na to Eddieho Moratty."

"Zabil ženu a její dcerku. Bylo ti to aspoň na chvíli líto, Ronny?" Tommy vzhledl od spisu, který dosud studoval.

"Proč by mi to mělo být líto? A ten Ir se spletl. Eddie to neudělal. Zabil nevinného."

"Máme očitého svědka, který Morattu v té restauraci viděl. Pomohl nám vytvořit moc hezké portréty těch dvou mizerů, které jste si s bratrem najali, aby zabili Paula a Phila Cicerovy."

"Eddie je mrtvý. A Freddy je bůhví kde a já jsem nikdy nikomu nenařídil, aby Cicerovy oddělal. Jenom blufuješ, Jimmy. Nemáš vůbec nic, to víme oba. A teď chci právníka."

"To jste ale poručíka zklamal," řekl Spencer.

"Vůbec vás neznám."

"Jen se směj, ty hajzle, protože právě tak se budeš usmívat, až ti Kat utáhne kolem krku smýčku."

Ted se už tvář plná jizviček neusmívala. "Jak jsem řekl, chci právníka."
Upřeně se díval na mého parťáka a pak střelil pohledem po mně.
"To jsi nás teda vyděsil k smrti, Ronny," řekl jsem mu. "Vypadni odsud."
Vincent Ciccio byl hlupák. Byl stejně hezký jako jeho starší bratr, ale ne tak vysoký a měl lepší pleť. Byl snědý jako Ronny, ale rysy jeho tváře nevyzařovaly nic. Jeho starší bratr byl aspoň nějaká osobnost. Někdy se hloupost odráží i ve fyzických rysech. Podle mého náš současný prezident vyzařuje stejný druh mdlého ducha. Oba vypadají, jako by si nedokázali najít vlastní zadek, i kdyby jim k tomu někdo dal mapu.
"Nařídil jsi zabít Cicerovy."
"Chci právníka," prohodil Vincent.
"Možná že nejsi takový idiot, jak vypadáš," řekl jsem nahlas. "Cožéé?"
"Urazili jsme tě, Vincente?" zeptal se Tommy. "No to si teda pište, že jsem, jak tomu říkáte, uražený." "Můžeš si vzít kdykoli právníka. Stačí jen říct," nabídl jsem mu.
"Já ho chci teď hned."
"Tak tu budeš tvrdnout ještě nejmíň hodinu, než se nám podaří sehnat toho slizouna, co mu říkáš advokát," řekl mu Tommy. "To nemůžete udělat. Já ho chci hned."
"Oukej. Pustíme tě k telefonu, hned jak to půjde," usmál jsem se. Měli jsme kliku, že ten blb neměl ani ponětí o svých právech. Na rozdíl od jeho bratra.
"Co vy dva vlastně chcete?"
"Můžeš nám odpovědět na pár otázek? Protože jinak bych šel shánět ten volný telefon."
"Řekl jsem, že je to v pořádku. Můžete se ptát."
"Ale my nemáme na co, Vincente. My víme, že jste nechali zastřelit Cicerovy a přitom zahynuli další dva nevinní lidé. Což byla pro vás směla, protože to byla žena a dcera Liama Ryana, kterého teď chcete oddělat, dřív než se k vám dostane."
"Ten Irčan se ke mně nikdy nedostane."
"Protože sis na to najal toho Sicilana?" zeptal jsem se. Skoro kývnul na souhlas.
"Nezkoušejte ze mě něco vytáhnout. Já ho neznám. To je známý můjho bratra."
"Je tu, aby zabil toho Ira," opakoval Tommy. "To říkáte vy, ne já."
"Jediným způsobem jak se zachránit před Liamem Ryanem je přiznání a pak získáš policejní ochranu," vysvětloval jsem mu.
"Vy neochráníte nikoho, tomu zasranému programu na ochranu svědků nevěřím."
"Nenabízíme ti ochranu svědků. Ty půjdeš pěkně do basy za vraždu Paula a Philipa Cicerových a vraždu Mary Therese a Siobhan Ryanových."
"Kdo to sakra je?"
Spencer po něm hrábl a chytil ho pod krkem. "Hej, já s tímhle svalovcem nechci nic mít!" "Tak co uděláš, Vincente, necháš mě taky oddělat?" zašeptal mu Tommy do ucha a pak ho opatrně posadil zpátky.
"Nic jsem nenařídil. Takže mě buď obviňte, nebo mě nechte jít."
"Znáš svá práva," řekl jsem. "Jo."
"To jsi asi viděl někde v televizi, ne?" smál se Tommy.
"Chci taky právníka, jako Ronny. To je všechno."
"To je teprve začátek... Až se ten chlap objeví přímo za tebou," řekl Tommy a podíval se mu zblízka do očí, "ovine ti drát kolem krku a ty ho ani neuvidíš, ani neuslyšíš. Jen ucítíš, jak se ti drát zakusuje do masa, Vincente. Ten chlap má obrovskou sílu. Většina obětí skončí skoro bez hlavy. Řekl ti tohle Ronny? Ale možná že tě to neděsí. Viděli jsme, co udělal tomu druhému Irovi, a to byl jeho krajan. Hlavu měl na sedadle spolujezdce s očima dokořán. A víš, co se mu pořád ještě zračilo ve tváři? Překvapení... Obrovský překvapení. Nejspíš mu tu hlavu uříznul stejně rychle, jako otvírá plechovku piva. Ale co bylo nejhorší, Vincente, byla ta krev. Spousty krve. A já ti můžu říct, že o krvi něco vím. Viděl jsem spoustu krve v Kolumbii. Viděl jsem lidi rozčtvrcený jako ve středověku. A to je přesně Ryan. Zlo ze středověku." Vincentovi poklesla čelist, ale když si uvědomil, že ho sledujeme, rychle pusu zavřel.
"Chci svého právníka a chci ho hned."
Tommy se otočil k zrcadlu a zvedl palec vzhůru. Pak odešel a nechal nás s Vincentem samotné.
"Liam Ryan tě stoprocentně zabije... Jediná šance je, že se mi přiznáš."
"Já... já chci právníka."
Měl jsem pocit, že jsem ve výslechové místnosti ucítil slabý závan moči. Pak zápach zmizel a já jsem jenom čekal, že Vincent něco řekne.
Ale nevyšlo z něj ani slovo, takže jsem mu řekl, ať kouká vypadnout. Vyběhl odsud jak malý kluk při zvonění na konec vyučování.

Doktorův psychiatr byl doktor Lazarus, ke kterému jsem chodil, když jsem měl problémy s matkou. Té noci, co otec zemřel, stála na vrcholu schodiště v našem rodinném domě a on se vracel z další prochlastané noci v hospodě U Řeka. Díval jsem se, jak k ní stoupá nahoru po schodech a hádají se. Hádali se pořád, ale nikdy nedošlo k fyzické konfrontaci. Ubližovali si jenom slovně, ale i to dokáže pořádně bolet.
Když k ní dorazil na vrchol schodiště, zapíchla mu prst do prsou a on spadl. Slyšel jsem, jak to křuplo, když si srazil vaz. Poté co jsme zavolali záchranku, přijela a zase odjela policie a nakonec odvezli i Jakovo tělo, jsem se zeptal své matky

Eleanor, zda ho zabila úmyslně.

Eleanor neodpověděla.

A ještě dlouho mi neodpovídala. Takže jsem se musel vypořádat s faktem, že moje matka zabila otce jediným dotykem a necítí ani stín výčitky. Snažil jsem se to břemeno unést, ale jeho tíha na mě doléhala.

Mým biologickým otcem byl strýc Nick. Chodil s mojí matkou dřív než jeho bratr Jake, ale odjel na jihozápad, aby zkusil svoje štěstí v naftovém průmyslu. Narazil jen na skálu. Než se vrátil, Eleanor se vdala za mého otce Jaka.

Jakoví a Eleanor se nedařilo mít děti, a tak se Eleanor obrátila na Nicka, aby jí dal dítě, když je jeho bratr neplodný.

Protože Jakovo pítí po svatbě způsobilo, že i jejich manželství skomíralo. Nakonec přesvědčila Nicka, aby jí dal své sperma, ale udělali to tradičním způsobem - sexuálním stykem. Souhlasil a za devět měsíců jsem se na světě objevil já.

Jake nikdy nevěřil, že jsem jeho. Věděl od doktora, že jeho sterilitu způsobily příušnice v dospělém věku.

Všechna tahle tíha na mě doléhala v domě, kde jsem měl ženu a malé dítě a kdy jsme se s Erin snažili přežít moji kariéru policisty. Neměli jsme moc peněz, a jakmile jsem se dostal na oddělení vražd, dělal jsem od nevidím do nevidím.

Nejdřív jsem chodil k jinému cvokaři na oddělení, k Harrymu Pendletonovi, což byl klinický psycholog. Ptal se mě na spoustu věcí o Jakovi a Eleanor, ale dával mi najevo, že na moje otázky mi může odpovědět jenom moje matka.

Když bylo mé dcerce Kelly asi pět, byl jsem u matky v kuchyni, zatímco Erin a Kelly byly v jídelně.

Vzal jsem matku za loket a otočil si ji k sobě. Byla to pořád krásná žena. Léta k ní byla milosrdná. Neztloustla a neměla žádné vrásky. Jediným znakem věku u ní byly prošeďovělé skráně. Jinak měla husté, vlnité, tmavě hnědé vlasy. Byly téměř černé.

Na vlasy byla pyšná. Vidával jsem ji, jak si je před spaním stokrát pročesává kartáčem.

Její oči byly fialové. Měly neskutečnou barvu. Dokázala vás probodnout pohledem.

"Řekni mi to. Musíš mi to říct. Leze mi to na mozek, takže mi to musíš říct."

"Podívej se na mě, Jimmy... Opravdu si myslíš, že jsem tvého otce zabila schválně?"

"Potřebuju to slyšet od tebe."

"Bože, ty mě ale musíš nenávidět," řekla a hlas se jí zlomil.

"Mami... Mami, tak to není. Ale v tomhle mi musíš pomoci. Navštěvuji terapeuta..."

"Ty chodíš k terapeutovi? Ach, můj bože!"

"Je to psycholog. Snaží se mi pomoci pochopit, co se to dělo mezi tátou a tebou."

"Jak si můžeš myslet, že bych chtěla tvému otci ublížit, Jimmy?"

"Když jsem se tě tenkrát v noci zeptal, tak jsi neodpověděla. Vzpomínáš?"

"V tu chvíli, kdy tvůj otec spadl, jsem nevěděla, ani jak se jmenuje. Byla jsem úplně mimo. Dokážeš to pochopit?"

Nemohla jsem uvěřit svým očím, takže jsem tomu všemu prostě nevěřila. Rozumíš mi?"

"Tys to popřela."

"Co to znamená?"

"To, co říkáš, mami. Nedokázala jsi uvěřit tomu, co se stalo, tak jsi to vymazala. Jako by se to nestalo. To se zkrátka nemohlo stát. Prostě jsi to nedokázala přijmout jako skutečnost."

"Stalo se to ve zlomku sekundy, Jimmy. Bylo to prostě jako jindy. Táhl z něj pivo a část výplaty nechal U Řeka a já měla vztek. Zlobila jsem se, ale na tom nebylo nic nového. Hádali jsme se a říkali věci, které jsme neměli vyslovit, a najednou mi vyletěla ruka a on padal ze schodů. Pak jsem zaslechla ten příšerný zvuk a věděla jsem, že je mrtvý. Tak jsem běžela do pokoje, zavřela dveře a začala si kartáčovat vlasy. Stokrát, jako každý den mého života. Jako by se nic hrozného nestalo. Chápeš mě? Zabila jsem svého muže! To, jestli jsem chtěla nebo ne, nehraje žádnou roli. Byl to můj prst, který ho poslal z těch schodů, a já v tom zlomku vteřiny věděla, že s tímhle budu muset žít do konce života, Jimmy. Stejně jako jsem musela žít s tajemstvím o mně a Nickovi. A bylo mi jasné, že ty mi ani jedno z toho neodpustíš a že jsem tebe, svého syna, ztratila navždy. Byl jsi to jediný, co mi zbylo. O Jaku jsem přišla už dávno před tím, než se zabil. Nicka jsem mít nemohla, to nepřicházelo v úvahu. Bůh mi toho v životě moc nedopřál, ale dal mi tebe. Jsi moje všechno. Nedokázala jsem si představit, že bych tě ztratila, proto jsem ti nechtěla říct, kdo je tvůj otec. Myslela jsem, že bys mi jednoho dne dokázal odpustit, že to byl Nick, ale bylo mi jasné, že za ten Jakův pád mě budeš nenávidět do konce života. A to je to, co nedokážu unést."

"Ale tak to přece není, mami. Nedokázal bych tě nenávidět."

Chytla mě za rukáv. Stáli jsme u dřezu plného nádobí po jídle pro čtyři lidi, které jsme právě dojedli. Zakryla si rukou ústa, aby potlačila vzlyk. Přitáhl jsem ji k sobě a objal.

"Mami, jak sis mohla myslet, že bych tě mohl nenávidět?"

"Promiň. Odpusť mi to."

"Já ti nemám co odpouštět. To já potřebuju odpuštění." "Onemocněl jsi kvůli tomu a musel jsi chodit k doktorovi."

"Nejsem nemocný, jenom potřebuju, abys mi pomohla se s tím vypořádat, mami. Ten doktor říká, že jsi jediná, kdo mi může pomoci poznat pravdu. Jako by mi na hrudi seděla stopadesátikilová gorila a tys ji teď odvalila."

Byl to ubohoučkový vtípek, ale ona se zasmála. Utřela si zástěrou slzy.

"Musíš si odpustit, mami. Není pravda, že jsem tě někdy nenáviděl. Ty přece víš, že tě k zbláznění miluju. Jsi moje rodina. Ty, Erin a Kelly. Jste všechno, co mám. Nikdy jsem k tobě necítil ani na okamžik něco jako nenávisť. To prostě není pravda. Posloucháš mě? Nikdy jsem nic takového necítil."

Stiskla mi paži svou zarudlou mokrou rukou a pak pokračovala v mytí nádobí. K večeri jsme měli moje oblíbené lasagne. Byly jako vždy výborné.

Pomohl jsem jí s nádobím.

Z nějakého důvodu to však pro mě tímhle rozhovorem neskončilo. Chápal jsem ji, ale bolest nad tím, jak Jake odešel, mě pronásledovala. Pořád jsem se s otcem nedokázal smířit, protože jsem neměl čas udělat to za jeho života. Měl jsem mu říct, že je jediným tátou, jakého mám. Možná že Nick poskytl semeno, ale v našich životech nehrál žádnou roli. Chtěl, aby mým otcem byl Jake, a proto se stáhnul, jako by se mnou neměl nic společného.

Jenže Jake se užíral vědomím, že mě nezplodil on, ale jeho bratr.

Italové jsou známí svou posedlostí rodinou. Tu familia. V jednom z dílů Kmotra se Michael Corleone ptá své matky, zda je možné opustit rodinu. A ona odpoví, že ne. Vždycky jsou s tebou spojeni, po celý tvůj život, ať tě osud zanes, kam chce.

Tuhle otázku jsem si kladl, když jsem se trápil nad smrtí Jaka a rolí mé matky. Neměla z toho žádné problémy, protože policisté tu smrt označili jako nehodu, ale pronásledoval ji moment, který nám oběma otrásl životy. To, co se stalo na těch šestadvaceti schodech, které vedly v našem rodinném domě do prvního patra.

O rok později ten dům někdo koupil, ale já jsem to nebyl. Všude jsem tam Jaka viděl. Byl to nešťastný dům. Jeho duch, jestli něco takového existuje, tam musí strašit na schodišti a chodit nahoru a dolů jako Sisyfos v té řecké legendě. Sisyfos musel valit kámen na vrchol kopce, a když se tam dostal, tak mu vždy spadl a on musel začít znova. Jeho osudem bylo pořád balvan valit nahoru. Dokážu si představit, jak Jake nekonečně chodí po schodech nahoru každou noc. Skoro jsem měl chuť se tam zastavit a zeptat se současného vlastníka, jestli v noci neslychá divné zvuky na schodišti, ale nikdy jsem neměl odvahu to udělat.

Věděl jsem, že je moje matka nevinná, a znal jsem pravdu o svém biologickém původu. Avšak bolest se nevytratila.

Nikdy jsem se nesmířil s tím, kdo jsem a odkud pocházím, a možná to ani nikdy nedokážu.

Přestal jsem chodit ke cvokaři a začal trávit víc času se svou pětiletou dcerou. Chodili jsme do parku a na pláž. Ale nejraději to měla u McDonald's, byla celá pryč do klauna, a když jsme si tam šli dát hranolky a cheesburger, byla to pro ni mimořádná událost. Já jsem měl radši cheesburgery ve White Castlu, ale ona vždycky chtěla do McDonald's, tak jsme tam chodili.

Mými nejbližšími teď byly Erin, Kelly a moje matka Eleanor. Nick pořád bydlel na předměstí. Někde uvnitř jsem cítil, že bych stál o sblížení, ale nikdy jsem mu to nedokázal říct přímo.

Doktor se postupně vzpamatovával. Jak mu bylo líp, mluvil už méně o práci učitele. Ani ho už tolik nezajímala kariéra spisovatele. Stále častěji se vyptával na případ těch dvou staříků, které někdo zabil kvůli jejich penzím. Tímhle případ už nesl nálepku "záhadné vraždy", protože to vypadalo, že se nikdy nevyřeší, ale Doktor to nechtěl nechat plavat.

Když se zotavil úplně, usiloval o to, aby vrahy našel.

"Některé vraždy se vyšetřit nepodaří," řekl jsem mu nad talířem klobás a nad limonádou u Garvina v Berwynu ten první týden, co se vrátil do práce.

"Vzpomínám si, jak jsem ti to samé říkal na začátku," povzdechl si.

Zapomněl jsem, že on je učitel a já žák.

"Jak se cítíš, Doktore?"

Nikdy jsem ho neoslovoval křestním jménem, Harolde. Jednou mi řekl, že mu tak vlastně říkala jenom jeho bývalá žena. "Lépe. Jsem silnější."

Uvědomil jsem si, že to Doktor pro mě objevil knihu Sbohem armádo, ne nějaký kurz literatury na vysoké. To on mi vyprávěl o Hemingwayových hrdinech a tragédii milenců v tomhle románu. Přiměl mě si ho přečíst. Vysvětlil mi, jaký byl Hemingway autor. Že byl rasista, opovrhující černochoy a Židy. Všechno viděl jednoduše. Podle něj se svět dělí na správné hochy a blbce. Že tohle není v pořádku, o tom mě Doktor nemusel poučovat.

Ale on nikdy nepoučoval. Volný čas vyplňoval hlučným vyprávěním a hlídky v policejním autě trávil se sluchátky a poslouchal jazz.

Byl můj jediný a nejlepší přítel. Byl to člen rodiny, i když jsme nebyli pokrevní příbuzní. Tak jako Erin, Kelly a Eleanor a Nick, ale

ten měl od nás přece jenom odstup. Doktor u nás trávil všechny svátky. Kelly nezřízeně rozmazloval a ona mu říkala strýčku doktore. Erin vždycky koupil něco, co by mohlo skoro vzbuzovat žárlivost, a oběma nám dával drahé vánoční dary.

Já jsem mu mohl tak maximálně koupit poukázku na sto dolarů do jeho oblíbeného knihkupectví nebo do obchodu, kde prodávali desky s jazzem.

Doktor byl teď taky Parisi, ať si toho byl vědom nebo ne. A byl náš, dokud se později znovu neoženil a neadoptoval dceru.

Říkal, že je mu líp. Dokázal se odpoutat od těch dvou holčiček z West Side. A byl schopen se soustředit na případ těch dvou starých lidí, kteří zůstali ležet na zemi v kuchyni a vykrváceli rukou nějakého zloděje s vražednými sklony.

Můžeš ztratit rodinu? ptal jsem se sám sebe. Ta otázka mě pronásledovala. Nedokázal jsem se tím ale zabývat moc dlouho.

A tak jsem Erin řekl, že si myslím, že je čas mít další dítě. A místo toho, aby se mi vysmála, souhlasila a hned mě zavedla do ložnice.

Inspektor Robert Watson ze Scotland Yardu se objevil ve dveřích třetí týden v lednu. Ukázal nám pověření a dopis od londýnské policie.

"Přišel jsem vám pomoci najít Ryana. Doufám, že moji přítomnost nebudete považovat za výraz pochybnosti o vašich schopnostech, ale váš kapitán přijal naši nabídku pomoci. Já jdu po Liamu Ryanovi už dvacet let. V Kanadě jsem ho

měl na dosah ruky, těsně než nechal svou těhotnou manželku v Torontu."

Watson měřil asi sto osmdesát a byl poměrně ve formě. Zdálo se mi, že je mu něco mezi čtyřiceti a padesáti. Měl ryšavé vlasy jako moje žena Natálie a nebesky modré oči. Oči na něm byly to nejpřitažlivější.

Vyzval jsem ho, aby se posadil, a pak jsem zavolal do kanceláře Tommyho Spencera a požádal ho, aby se přišel seznámit s nově přichozím.

Tommy dorazil téměř okamžitě. Zjevně byl zvědavý, co je ta nová "pomocná ruka" zač.

"Tohle je seržant Spencer, můj parťák. Inspektor Robert Watson ze Scotland Yardu."

"Asi jste si užil spoustu vtipů kvůli vašemu jménu," zakřenil se Tommy.

"Vtipů?"

"No, přece... Watson. Watson a Holmes. Scotland Yard..." "Ach tak," usmál se mdlé Watson. Zřejmě neměl moc smysl pro humor. Doktor Gibron už by se do něj v tuhle chvíli nemilosrdně navážel. Spencer byl v porovnání s mým bývalým parťákem ještě dost zdvořilý. Ta záležitost se Sherlockem Holmesem byla hodně na ráně.

"Už se tomu případu věnujete dlouho," připomněl jsem mu, o čem mluvil.

"Ano, už víc než dvacet let, poručíku."

"Takže po vražích jdete dost zatvrzele," řekl mu tentokrát vážně Tommy.

"Ano. Dalo by se to tak říct. Ten muž před dvaadvaceti lety zabil mou sestru." Watson sklopil své nebesky modré oči k podlaze. "To je mi líto," řekl Tommy.

"A vás nechali, abyste pracoval na případech vraha vaší sestry?" zeptal jsem se.

"Ne. Zpočátku ne. Náš postup je v těchto záležitostech podobný vašemu. Stejně jako ostatní policejní sbory i my si dáváme pozor na osobní zaangażovanost v případu. Ale šel jsem po něm několik let sám. A protože pár let se nedařilo ho vypátrat, byl odložen ad acta. Díky tomu mě nakonec k tomu případu přidělili.

Moje sestra se jmenovala Ellen. Za tři měsíce se měla vdát. Byla si vybírat svatební šaty, když se nákupní centrum změnilo ve scénu z Dantova Pekla. Pan Ryan to s bombami opravdu umí. Takže jestliže vás exploze nerozmetá na kusy, určitě shoříte v plamenech... Měli jsme problém vůbec Ellen identifikovat. Až záznamy ze zubní karty potvrdily, že je to ona."

"Víme, že už tu dvakrát zabíjel," informoval jsem Angličana.

"Ano, váš kapitán nás o tom uvědomil."

"Vy jste mu byl v Kanadě na dosah?" zeptal se Tommy.

"Už jsem ho jednou skoro dostal v Dublinu, ještě než odjel do Kanady. To když jsem ten případ začal oficiálně vyšetřovat. Dalo mi hrozně práce přesvědčit nadřízené, aby mi to přidělili. V Británii je úřední postup posvátný."

"Jak se mu povedlo uniknout?" zeptal se Tommy.

"IRA má v Severní Americe a v Evropě dokonalou síť informátorů. Dokážou se vždycky přizpůsobit. S Anglií bojovali celá století. Déle než moji předci ze Skotska."

"Jaká skotská?" probral se Tommy.

"Chci říct, že jsem Skot," Watson se usmál tentokrát o poznání vřeleji. "Skotská je pití."

"A to nějaký pití," usmál se Spencer.

"Musel o nás vědět. Taky mají dokonalý právnícký servis." "Dokážou dostat, koho se jim zamane," řekl Tommy.

"Ano... Ale zjevně ne všechny. Unkl. Ano. Minul jsem ho asi o tři čtvrtě hodiny. Postel byla ještě teplá, ale už tam zůstala jen Siobhan, jeho žena. Vyrázili jsme to ráno ve dvou dveře. Podle mě utekl tak hodinu předtím. Ze Siobhan jsme nic nedostali. Byla to věrná žena a samozřejmě Irka jako její muž."

"Byla to krasavice," dodal jsem.

"To je pravda. Měla nádherné oči. Držela se jako dáma, i když jsme jí vyrázili dveře. Okouzlující pohled. Hodně mě zaujala, to musím přiznat."

"Jste ženatý, inspektore?" zeptal jsem se.

"Říkejte mi Roberte."

"Jistě," řekl jsem.

"Jsem starý mládenec. Myslím, že se o mně říká, že jsem gay. Když nerandíte se ženami, tak jste hned homosexuál."

"Tady je to stejné," komentoval to Tommy. "Vy taky nerandíte a nejste ženatí?" zeptal se Watson. "Žiju s nýmým papouškem."

"Já jsem ženatý a mám čtyři děti. Moje druhá žena pracuje jako vyšetřovatelka vražd."

"Teď o vás už vím všechno," usmál se.

Tentokrát se jeho melancholický výraz projasnil.

"Musíme si sehnat informace o Ryanových kontaktech z IRA v Chicagu," řekl jsem.

"Ano, přivezl jsem s sebou samozřejmě všechny materiály."

"Jak prosté," dodal Tommy s kamenným výrazem.

"Jistě," ušklíbl se Watson. "To jste zkrátka neodolal pokušení to jednou říct."

"Ano, můj milý Watsone," smál se Spencer.

"Už to stačilo?" zeptal se Brit.

"Naprosto. Slibuju, že už to neudělám."

"Dobře... Můžete mi najít nějakou kancelář, kde bych mohl pracovat, poručíku?" zeptal se Watson.

"Jistě. Myslím, že je tu jedna o dvoje dveře dál. Creeley je na měsíc pryč, tak můžete používat tu jeho."

"Moc děkuji, poručíku Parisi."

"Můžete mi říkat Jimmy."

"Jimmy," opakoval po mně.

"Jsme tu možná trochu neformálnější než policie u vás ve staré vlasti."

"To je pravda," souhlasil Watson.

"Už ode mě nepadnou žádné vtípky na Holmese a Watsona," sliboval Tommy.

Vstal jsem a zavedl Watsona z Yardu do jeho dočasné kanceláře.

* * *

Ronny Ciccio zavolal na tísňovou linku. Do jeho domu jsme dorazili asi za třicet minut. Byl čtvrtek 2:47 ráno na konci ledna. Byla zima a bořili jsme se do sněhu. Bylo ho právě dost, aby to způsobilo kalamitu.

My se Spencerem jsme přijali hovor. Náš nový kolega Watson musel ulehnout kvůli chřípce a vyčerpání. Dva dny jsme ho neviděli, ale zavolal, že je nemocný.

Ronny byl otřesený. Jeho zabiják Enrique DeBrizio seděl vedle něj na bílém gauči.

"Viděl jsem jeho auto asi v půl druhé, když jsem se musel vymočít."

Naši kriminalisté s doktorem byli venku v zimě u Vincentova auta. Prohlíželi kufr a zadní sedadla.

Vincent byl na zadním sedadle zakrytý dekou až po bradu. Carl Manicotty, jeho sicilský bodyguard, byl v kufru přehozený igelitem. Carlova hlava byla skoro oddělená od těla. Použil na něj drát.

Cicciov mladší bratr měl hlavu v pořádku. Na jeho těle naopak chyběla kůže. Byl stažený od hrudi ke genitáliím. Doktor Gray nám řekl, že to musel udělat velice ostrou břitvou.

"Stáhl bráchu jako nějaký zatracený lovec. Jako kdyby byl Vincent nějaký jelen," šeptal Ronny.

"Říkal jsi, že sis auta všiml v půl druhé. Kde myslíš, že byl Vincent předtím?" zeptal jsem se staršího z bratrů.

"Chtěl si zajet do striptýzového baru ve Fullertonu. Zavřeli ho, protože měli nějaké problémy s elektřinou, a on měl schůzku s někým, kdo se na to měl ráno podívat. Chtěl na to dohlédnout sám, i když nevím proč, protože o elektřině věděl prd. Možná si dal rande s nějakou holkou odtamtud, aby si trochu užil. Jak to mám doprdele vědět?"

"Trochu zpomal, Ronny," řekl jsem mu. Viděl jsem mu na očích, co se v něm odehrává. Když jsme byli kluci, zažil jsem ho párkrát našťavaného. Jako výrostek byl pěkně vzteklý. Dokázal jsem si představit, jak to s touhle jeho povahovou vlastností vypadá teď v dospělosti.

"Stáhl mého bráchu z kůže a ty mi říkáš, abych zpomalil?" "My Ryana dostaneme."

Ronny se na Spencera podíval, ale neodpověděl. Enrique seděl klidně opřený na bílém gauči naproti šéfovi, ruce v klíně. "Vy byste nechytli ani rýmu."

"Ronny, buď s námi budeš spolupracovat, anebo odtud vypadneme."

"Jimmy, ten chlápek spáchal tři vraždy za tři týdny. Dělá si, co chce, a vy se k němu nedokážete ani přiblížit. Slyšel jsem, že jste si zjednali pomoc z Londýna."

Měl na policii nějakého informátora, ale to pro nás s Tommym nebylo žádné překvapení.

"Ano, přijel nám pomoci někdo ze Scotland Yardu."

"Nějaký expert na Ryana?" chtěl vědět Ronny.

"Jde po tom Irovi už dvacet let," odpověděl Spencer.

"Já Ryana zabiju. Najdu ho dřív než vy a donutím ho, aby volal mámu, aby ta bolest už přestala. Morattu upálil a mého bráchu stáhl z kůže... Vím, že Vincent nebyl žádný génius, ale nikdo si nezaslouží takhle umřít..."

Na tváři se mu zračila zuřivost. Enrique ho chytil za levé předloktí, ale Ciccio sebou trhl a osvobodil se.

"Já ho najdu první."

"Pak je trochu hloupé nám o tom vykládat, nemyslíš?" usmál se Spencer.

"Nikdy nenajdete jeho tělo. Nikdy nikdo. Nenecháme vám žádné stopy, ani krev, ani vlasy, abyste po něm mohli pátrat. A je mi úplně jedno, jestli o tom víte. Já chci, abyste o tom věděli. Chci, aby to všichni věděli. Ten Ir si myslí, že tu s námi bude orat? Myslí si, že může zneuctit moji rodinu? Zavraždit mého bratra a muže, jako byl Eddie Moratta? S kým si sakra myslí, že má tu čest? S nějakými idioty? Chci, aby trpěl a aby trpěl dlouho. Pak najdu toho, kdo ho na nás poštlal, a taky ho nechám trpět dlouho. Budu Ryana a jeho práskače držet naživu celý dny, než jim dovolím umřít. Ten zkurvysyn neví, co bolest znamená, ale až s ním skončím, tak o tom bude mít jasnou představu. A já ho najdu, Jimmy. Víš proč? Já na rozdíl od tebe nemusím hrát podle pravidel." "Jestli porušíš zákon, tak tě vrazím za katra. A tam ti strčím toho Ira, aby ti dělal společnost na cele."

"Jdi do hajzlu, Parisi!"

Oba jsme vyskočili.

"Budeš pykat za smrt jeho ženy," řekl jsem mu.

Spencer mě zadržel a Enrique zpacifikoval svého šéfa Ronnyho. Ale stáli jsme se zaťatými pěsti jenom pár centimetrů od sebe. Když jsme byli výrostci, párkrát jsem se s ním porval. Byly to krvavé rvačky, které většinou končily remízou. Pokaždé nás museli dospělí odtrhnout, protože jsme nedokázali skončit.

"A za její dceru. Tvoji poskokové Morattovi spolu s Vincentem jsou za to zodpovědní. Nařídil to přece on, nemám pravdu?" šteknuł jsem na svého bratrance. "Byl to blbec, Ronny. Já vím, že to byl on. Teď ta pýcha vašeho rodu sedí venku a je stažený jako zajíc!"

Ronny po mně vystartoval a já po něm také skočil. Z místnosti mě museli Spencer a jeden z uniformovaných policistů Chris Delin-ski vytáhnout násilím.

"Jdi do hajzlu, Parisi! Nakopu tě do tý tvý taliánský prdele!"

Jak mě vytáhli ven, udeřil mě chlad.

"Uklidni se, šéfe," smál se Tommy.

Delinski se mi omluvil, že mi asi udělal modřiny. Řekl jsem mu, ať na to zapomene, a poděkoval mu. Přikývl a vrátil se k Cicciovi a jeho zabijákovi.

Fotografové a technici na místě činu už končili. Vytáhli těla z auta a zavírali zipy na pytlích na mrtvoly. Posadili jsme se

do auta a zapnuli motor. Chvilí trvalo, než začalo fungovat topení, ale když jsme mířili do centra, už bylo celkem teplo. Měl jsem toho dost. Byly čtyři ráno a já toužil po vyhřáté posteli a Natálii. Místo toho jsem jel do centra se Spencerem, mužem, který nahradil mého nejlepšího přítele Doktora Gibrona.

"To byla nějaká hra, nebo jsi to myslel vážně?" zeptal se mě Tommy, když jsme mířili po Stevensonově dálnici k jezeru. "To nebyla hra."

"Fakt jsi ho chtěl naštvat?"

"Už jsem se s ním porval, ale je to dávno. Myslím, že už bychom ani jeden nevydrželi moc kol." "Sázím na tebe, poručíku."

Sledoval dálnici před sebou. Bylo brzy ráno a nebyl skoro žádný provoz. Kolem krajnic byl rozbředlý sníh, ale vozovka byla suchá a celá bílá od soli.

"Takže ses pokusil ho vyprovokovat," pokračoval Tommy.

"Asi jo. Kdo ví?"

"Moc se ti nezamlouvá, když se k tobě hlásí jako ke členu rodiny. Mám pravdu?"

"To máš," odpověděl jsem. "Možná máme stejnou krev, ale nejsme rodina. Abys mohl mít rodinu, musíš být lidská bytost. Ale on je spíš pytel sraček. Rozhodně to není člověk. Tihle lidi tvoří smečky, ale ne rodiny."

"To pro tebe rodina tolik znamená, poručíku?"

Díval jsem se na dálnici, která se v časných ranních hodinách před námi vinula v přízračné bělobě.

"Na ničem jiném nezáleží, Tommy. Nic není tak důležité."

10

Vrátil jsem se do Spojených států, do mého rodného Chicaga, s nočními můrami z Vietnamu. Pořád se mi ten sen opakoval. Jsem sám ve vrtulníku. Muži z mé čtyř jsou buď mrtví, nebo zmizeli, nevím to jistě. Nevidím tváře střelců nebo pilota, kteří mě dopravují do akce. Palba. Vidím záblesky střel na vrtulník, ale zázračně nás míjejí. Vrtulník klesá a já bych měl seskočit, ale řvu, aby se objevila i moje četa.

Potom se na mě otočí pilot bez tváře v slunečních brýlích a zvedne palec a já bych měl seskočit. Ale střelci pořád pálí ze dveří vrtulníku a nevěnují mi pozornost. A není tu ani seržant, který by mě vystrčil ven. Vím, že bych měl doskočit na zem, ale kde jsou sakra ostatní?

Uvnitř vrtulníku je najednou tma a ticho. To není možné. Tohle je útok. Při něm je vždycky rámus, kouř a chaos. Ted' veškerý zvuk zmizel a já slyším jen tlukot svého srdce. Mozek mi říká, že bych měl z toho vrtulníku vyskočit. Musím, je to moje povinnost. Kdybych to neudělal, byla by to neomluvitelná zbabělost. I když jsem jediný voják na palubě, musím splnit svou povinnost. Musím najít a zničit nepřítele.

Pořád je tma a ticho, vím, že jsem na palubě vrtulníku Chinook. Cítím svůj samopal M-16 v ruce. Dlaně se mi potí a žaludek mám na vodě. Je to stejné jako vždycky, když je nablízku smrt.

Už nikdy neuvidím Erin a nebudu se s ní moct oženit. Vím, že jsem se jí měl zeptat, než jsem se nechal naverbovat. Měl jsem využít odkladu, který mi umožňoval studovat na univerzitě. Ale udělal jsem to, co už přede mnou udělal můj otec. Jeho válkou byla druhá světová a tou mojí je tahle. Nebylo o čem přemýšlet. Byla to moje povinnost, kterou jsem dlužil své zemi. Spousta chytráků okolo si myslí, že jsem idiot, když jdu bojovat za něco jiného než za vlastní rodinu. Ale já nevěřím Cicciovým. Jsme Američani, ne Sicilani. Náš ostrov jsme už nechali za sebou a Palermo a Sicílie jsou minulostí. Vím, kdo jsem, a nikdy nebudu chytrák. Nikdy se nepřipojím k tomu jejich klanu.

V tuhle chvíli jsem se s jekotem probudil, když mě naprosto vyděsilo ticho a černota toho posledního kruhu pekla. Byl to nějaký mechanismus v hlavě, který mě vzbudil dřív, než jsem si stihl nadělat do kalhot. Něco mi řeklo, že je to jenom sen, jen další noční můra. Nebyl tu žádný vrtulník. Nejsem jediný voják na palubě kromě střelců a pilota bez tváře.

Válka skončila.

Během let noční můry bledly a já si s pomocí Erin a naší malé holčičky zase zvykl na mír.

Michaela jsme měli, když bylo Kelly pět a půl. Přestěhovali jsme se na severozápad pár měsíců po Mikově narození.

Byt u Lincolnova parku byl příliš malý, ale nechtělo se mi ho opouštět.

Rok po Mikově narození jsme s Erin zažili první záchvěv strachu. Našla si na prsu bulku. Nic mi o tom neřekla, dokud jsem ji nenašel plakat ve sprše. Chtěl jsem ji překvapit a milovat se tam s ní, ale když jsem roztáhl sprchový závěs, našel jsem ji schoulenou na podlaze, jak si rukama objímá kolena.

"Co se děje, Erin?"

Ani se na mě nepodívala. Byl jsem taky nahý, a tak jsem si vlezl k ní pod sprchu a zatáhl závěs. Dopadala na nás voda, ale nedokázal jsem se vzrušit, když moje žena vzlykala a třásla se jako v zimnici. Voda byla horká, takže to nemohlo být chladem.

Musel jsem ji dlouho konejšit v náručí, než se uklidnila a řekla mi, o co jde. Byli jsme tam tak dlouho, až začala téct už jenom vlažná voda. Zastavil jsem ji a vylezli jsme ze sprchy. Otřel jsem nás oba ručníkem, našel jsem Erin župan a zabalil ji do něj. Kolem pasu jsem si omotal ručník a ji jsem posadil na skříňku v koupelně.

"Mám... bulku."

"Kde?"

"Na levém ěadru."

"Byla jsi u doktora?"

"Ano, Jimmy. Čekám na výsledky."

"Udělal ti biopsii?"

"Ano."

"A tys mi o tom neřekla." "Nechtěla jsem tě..."

"Erin... Co se to s tebou děje? Nehrajeme přece každý sólo." "Promiň, já to vím."

"Kdy budou výsledky?" "Dnes odpoledne."

Podíval jsem se na ni. Už měla oči suché. Erin nebyla žádná fňukna. Nikdy by si nedovolila plakat před svými žáky a málokdy dávala nějaké emoce najevo. Na zármutek většinou reagovala hněvem. To jí umožňovalo zůstat silná. Občas plakala, když ji přemohl žal, ale nebyla to žádná plačka. Ani naše dcera taková nebyla. Kelly se málokdy koulely slzy po tvářích. Když ji něco dostalo, tak se stejně jako její matka rozzlobila.

Tenhle strach z něčeho v jejím levém nadru, to bylo něco nového.

"Jdu tam dnes ve tři," řekla.

"Půjdu s tebou. Kelly a Mika může po školce hlídat máma." "Ty musíš..."

"Vezmu si volno a půjdu s tebou."

V čekárně u doktora Gaspara jsme se za ruce nedrželi. Nechtěl jsem podporovat její úzkost.

Gaspar nás nenechal dlouho čekat. Prohlídka měla být ve tři a on se opozdil jenom o tři minuty. Z pouhého pohledu se nedalo nic vyčíst. Šel jsem s Erin dovnitř. Byl to vysoký chlapík a připomínal herce z telenovel, co tam vždycky hrají doktory. Měl právě tu pohlednou důvěru budící tvář.

"Byla to cysta," řekl rovnou.

Slyšel jsem, jak si Erin vydechla.

"Takže to nebyla..."

"Ne, nebyla... Chtěl bych, aby mě vaše žena navštěvovala pravidelně. Už se to u nich v rodině vyskytlo."

Podíval jsem se na Erin, ale té po tvářích kanuly slzy úlevy a já nechtěl svou ženu před doktorem vyslýchat.

"Jsem moc rád, Erin, že to tak dopadlo. Ale budeme na vás muset dohlédnout."

Když Mike a Kelly usnuli, pomalu jsem se s Erin miloval. Zdálo se mi, že je pořád vyděšená. Bála se, že nám doktor o výsledcích biopsie lhal. Když jsme skončili a vyvrcholili oba současně, měl jsem pocit, že to z ní spadlo. Usmívala se.

"Vyděsila jsi mě," řekl jsem jí.

"To sebe taky."

"Řekl, že jsi v pořádku."

"Ale máme rakovinu v rodině."

"A kdo, Erin?"

"Moje babička a máma na to umřely."

Její matka zemřela rok po naší svatbě. Myslel jsem, že to byla rakovina něčeho jiného, protože Erin se o příčině její smrti moc nešířila.

"Tebe to nezabije. Ty jsi neporazitelná, lásko," usmál jsem se. "Zeptej se svých žáků, tebe to nedostane."

"Nejsem neporazitelná, Jimmy. Někdy se cítím slabá jako plamínek svíčky, a když zafouká severák..."

"Měli bychom radši slavit."

"Vždyť slavíme."

"Chtěl jsem říct, že bychom měli slavit se šampaňským, zlato." "Jedno je v lednici ještě od Silvestra."

Obléklí jsme župany, šli do kuchyně a otevřeli lednici. Bylo to nějaké laciné šumivé víno. Ani jeden z nás pít moc neholdoval, ale byl silvestr, Kellyiny narozeniny, tak jsem ho koupil.

"Na tvou neporazitelnost a pevné zdraví."

Upila šampaňského a já taky smočil rty.

"Jeden život s tebou mi nestačí, Jimmy. Máš vůbec představu, jak hrozně tě miluju?"

Políbila mě a dopili jsme to podřadné bublinkové víno.

Zvedli chlapcovo tělo na nosítka a naložili ho do sanitky. Doktor s ním tentokrát nejel.

Gangstery, kteří zabili ty dvě dívky, co s nimi jel Doktor do nemocnice, jsme nikdy nechytili. Nedopadli jsme ani vrahy těch dvou staříků, kterým někdo ukradl jejich důchody.

Většina vražd při přestřelkách zůstává nevyřešená. V těchhle čtvrtích se vám nepodaří sehnat svědky, i když náhodou dopadnete nějakého podezřelého. Frustrace, která Doktora přiměla vzít si volno, mi byla důvěrně známá. Znal jsem ji, jenom jsem ji nepociťoval tak silně jako Doktor. Zřejmě to bylo proto, že jsem měl Erin, Kelly a Mika. Doktor neměl rodinu, která by mu pomohla snášet zármutek. Když máte příbuzné a ženu, můžete své emoce s někým sdílet. Pro Doktora se k rodinnému kruhu nejvíce blížil John Garvin

a jeho hospoda. Tam se mohl se svými problémy svěřit, ale to se samozřejmě nedá srovnat.

Když byli všichni s prací hotovi, zabalili jsme to a zamířili na stanici. Museli jsme se ale ještě zastavit u Garvina v Berwynu na oběd.

"Tak jak se má tvůj kluk?" zeptal se Doktor poté, co si ukousnul své oblíbené klobásky. "Skvěle. Zatím to jde." "A z tvé tvoji holky roste kočka." "To má asi po mámě. Ale ta mi dělá starosti." "Proč? Něco se děje?" Řekl jsem mu o té cystě.

"Ten chlapík jistě ví, o čem mluvím, Jimmy. Erin bude určitě žít do devadesáti pěti. Ta tě bude komandovat ještě v domově důchodců."

"Ale rakovinu prsu mají v rodině a to dělá doktorovi starosti. Myslí si, že je to dědičné." "Ale prd. Ona to přemůže."

"Představoval jsem si, jaké by to bylo, kdybych ji ztratil. Zasáhlo mě to, hned jak mi o té cystě řekla. Bylo by mi líp, kdyby se Gaspar netvářil tak vážně. Vyděsil mě, Doktore. Měli bychom z toho být venku, ale on chce na Erin dohlédnout."

"Chce se jenom posichrovat."

"Zkoušel jsem si představit, jak vychovávám dvě děti bez ženy, a pak jsem si vzpomněl na svoje staré noční můry z

války." "Jaké můry?"

Vyprávěl jsem mu o prázdném vrtulníku a chybějící jednotce. Řekl jsem mu i o tmě a tichu.

"Taky jsem mívával sny o bordelech v Soulu, ale nebyly to noční můry."

"Jdi do háje. Snažím se mluvit vážně."

"Máš to mít."

"Kdy se znovu oženíš?"

"Myslím, že nikdy, Jimmy."

"Vidáš se s nějakými ženami?"

"Ani s jednou z nich bych se nemohl objevit před tebou a Erin ani v žádné slušné společnosti."

"Nechceš říct, že chodíš za děvkama, že ne?"

"Ne, nechodím za děvkama, brácho. Na světě je spousta zklamaných ženských po čtyřicítce. Rozvedené, buď je manžel podváděl, nebo ony jeho. Vypadají jako ti chlapi, co známe z vojny."

Mluvil o veteránech z války, kteří mají nepřítomný pohled nesrozumitelný každému, kdo nebyl v boji.

"Potřebuješ ženu, Harolde."

Oslovil jsem ho křestním jménem, abych upoutal jeho pozornost.

"To nepotřebuju."

"Člověk je společenský tvor, Doktore."

"Užij si to, ale nechod' s tím nesmyslem na mě."

"Ty jsi pro rodinu stvořený."

"Tohle jsi měl říct mojí bývalý ženě. Kde teda ksakru je? Vy Italové a vaše rodina... Nemáš žádnou svobodu, chlape."

"A zahřívá ti ta tvoje svoboda postel, Doktore?" Ukázal na mě ukazováčkem. "Máš bod, ale jak říkal MacArthur: Já se vrátím." Zvedl se a odešel na záchod.

Chtěl jsem se zeptat Erin, jestli neví o někom pro Doktora, ale byla skoro o generaci mladší. Za pár minut byl zpátky.

"Na tom hajzlu je pěkný svinstvo a to dřív bylo v lidech." Sedl si a rychle jsme dojedli.

"Myslíš, že by Erin znala nějakou hezkou holku, co by si vyšla s detektivem z oddělení vražd, Jimmy?" šklebil se.

11

Zavolala mi Doktorova manželka Mary. Pracuje jako pediatrička a je to výjimečně krásná žena. Má tmavou, skoro černou pleť. I vlasy má černé, kovově modře se lesknou a sahají jí až k pasu. Vypadá spíš na pětatřicet než na pětadvacet, kolik jí je doopravdy. S Doktorem adoptovali černou afroamerickou holčičku, která je teď už teenager. Mary mě požádala, abych se s ní setkal v jedné z těch předražených restaurací na oběd. Neviděl jsem ji od té doby, co si Doktor vzal před třemi a půl týdny volno. Setkali jsme se v Ransom Grillu v Belmontu kousek od Wrigley Field, stadionu našich oblíbených smolařů, baseballového týmu Chicago Cubs.

Bylo chvilku po poledni, když tam dorazila. Usmívala se a obličej jí zářil. Byla prostě taková. Kdyby se do ní nezamíloval Doktor, tak by se to asi stalo mně. Byla jednou z mých kamarádek. Pořád jsme se telefonicky domlouvali Doktorovi za zády.

"Jimmy," usmála se a pak se posadila do boxu proti mně.

"Kde máš starýho?" zeptal jsem se.

"To je to, proč jsem tady."

Přišla číšnice. Byla to asi studentka na brigádě, přidrzlá, ale nic hrozného. Objednali jsme si a za chvíli tu byla s dietní kolou pro mě a ledovým čajem pro Mary. Dokud nás číšnice obsluhovala, Mary neřekla ani slovo.

"Doktor má mírného Alzheimerera, Jimmy. Už bere léky... To je ten důvod, proč se už do práce nevrátí."

Zůstal jsem úplně ohromený. Nenapadala mě žádná vhodná slova.

"Má..."

"Je to ještě mírné. Podle jeho lékaře. Léky mohou proces zpomalit, ale jak víš, nedá se to léčit... Zatím."

"Co dělal? Chci říct, jak jste na to přišli..."

"Jel někam autem, ale nevěděl kam. Cestu domů našel, ale volal mi na mobil a ptal se, proč je venku autem."

Začala plakat, ale snažila se to potlačit.

Přinesli nám jídlo, zdálo se mi, že až příliš brzy. Dívka před nás položila hranolky a hamburgery. "Kristepane... Nevím, co..."

"Měla jsem pocit, že bych ti to měla říct, protože Doktorovi je trapné o tom mluvit. Vždyť ho znáš. Pořád si myslel, že je nezničitelný, a teď..."

Utřela si oči. Chytil jsem ji za ruku.

"Má strach, že to dojde tak daleko, že... Bojí se, Jimmy."

"To chápu. Taky bych byl strachy bez sebe."

"Lékař mu pořád říká, že je to jenom mírná forma a že léky jsou stále efektivnější, ale víš, jak si zakládá na své paměti a intelektu. Můj manžel je hodně inteligentní, ten nejchytřejší člověk, jakého jsem kdy poznala..."

Znovu si otřela oči, ale tentokrát slzy nezastavila. Podal jsem jí kapesník.

"Zajdeš za ním, Jimmy? Nechce ti zavolat, protože se bojí těch svých... lapsů."

"Jasně že zajdu. Co dnes odpoledne?"

"To by bylo fajn. Je doma. Od té doby, co se ztratil, se bojí jít ven. Ale ty léky fungují. Není to na něm vidět. Jenže se bojí, že by se něco mohlo stát, kdyby šel ven sám. Už musím zpátky."

"Hned tam zajedu."

"Musím se vrátit do práce... Jimmy, já se bojím. Víc než Harold. Právě jsme našli jeden druhého. Mám tenhle pocit, i

když jsme spolu už dlouho. A máme dceru. Ted mohl jít do důchodu a trávit s námi víc času..."
Sedl jsem si k ní. Objal jsem ji a snažil se ji utěšit.

"Nazdar, Taliáne."

Byl zpocený. Asi právě cvičil. Nedávno si koupil k sobě do suterénu nějaký ten posilovači stroj.

"Ty jsi ale cvok," usmál jsem se na něj.

Zavřel dveře a ledový únorový vítr zůstal za mnou. Venku to vypadalo, že začne sněžit.

"Hádám, že za tebou byla Mary."

Sešli jsme dolů do sklepa, něco mezi barem a knihovnou. Oběma nám vyndal plechovku drahého piva z ledničky skryté za du-

bovým barem. Měl tu i půl tuctu barových židliček, které zachránil od Garvina před demoliční četou.

I když jsem byl ve službě, pivo jsem neodmítl. Chystali jsme se s Tommym vyslechnout nějaké staré příslušníky IRA, kteří by mohli Liama Ryana nasměrovat na Cicciovy.

"Říkala, že je to mírná forma."

"To mi pořád opakuje ten debil se stetoskopem. Myslím, že bych problémy s prostatou snášel líp, Jimmy." "Mary říká, že ti ty léky pomáhají."

"A v čem? Abych se neztratil, když sedím v tom blbým autě?" "Přece pořád píšou, že už na Alzheimeru něco vynaleznou, Doktore."

"Ne za mého života, brácho. Ty se toho možná dožiješ, ale já rozhodně ne. Já jenom doufám, že mě ty léky uchránějí úplnýho zblbnutí."

"To se nestane. Na to klidně vsaď."

Stál za barem a já seděl na jedné z Garvinových stoliček.

"Už nikdy nenapišu velký americký román, poručíku."

"To nevíš."

"Ale vím. Už se nedokážu tak soustředit. Musíš si přinejmenším pamatovat ten blbej příběh, co vyprávíš. Když sedím u počítače, musím si pořád číst věty dokola... Občas je to trochu lepší."

"Nemůžu poslouchat, jak vyprávíš takový blbosti."

"Tak nemůžeš?"

"Ne. Nevím, proč by tě tohle mělo zastavit. Nemůžu..." "Všichni stárneme, Jimmy. I kdybych neměl toho zatraceného Alzheimeru, stejně by mě to dostalo... Ale nebudu tady před tebou fňukat... Radši mi vyprávěj o tom Irovi, o Katovi." Vysvětlil jsem mu, jak jsme daleko, a řekl mu o Tommym Spen-cerovi.

"Zdá se, že je dobrý parták." "To ano, ale nejsi to ty."

"Jsi jenom sentimentální, ale zvykneš si. A já taky. Stejně nemáme na vybranou."

Usrknul si piva a pak šel k věži a pustil cédéčko Davea Brubecka Time Out. Poznal jsem, že první skladba je Take Five. Tohle album si vždycky přehrával, když jsme byli na sledovače.

"Chytneš toho hajzla?" usmál se.

"Jasně. My ho dostaneme."

"To je dobře, tak s ním vezmi jedním vrzem i Ronnyho Ciccia, když už budete v tom."

"Taky jsme chtěli dostat Freddyho Morattu. On byl ten druhý střelec, společně s právě zesnulým bratrem Eddiem."

"Slyšel jsem, že neumřel právě hezky."

"Nikdy jsem nic podobného neviděl. Pěkně si ho ogriloval. Technikům se z toho udělalo zle."

"Asi nebude spokojený, dokud nedostane i Ronnyho a Freddyho, předpokládám."

"To si myslíme taky."

"Já vím, nechtěl jsem poučovat..."

"Jasně, kamaráde. Pořád vidím lesk v tvém oku."

"Doufám, že to budeš moct říct i za rok."

Opíral se zády o bar.

"Vypadá to, že bude sněžit," řekl jsem a otáčel plechovkou piva v dlaních.

"Nenávidím zimu. Je to nejdelší a nejhnusnější roční období. Bože, jak já zimu nenávidím," prohlásil.

Seděli jsme s Tommym u mě v kanceláři a poslouchali Roberta Watsona, který nám doplňoval informace, co ve spise Liama Ryana nebyly.

"Strávil jsem s ním jeden rok na Oxfordu. Byli jsme opravdoví přátelé. Bydleli jsme blízko sebe a občas zašli na pivo. Vystudoval anglickou literaturu. Já jsem studoval práva, abych udělal radost svému otci."

Watson byl zavalitý, ale ne tlustý. Dělal dojem silného muže, měl rozložitá ramena a široký hrudník. Neměl na těle žádné sádlo. Byl stavěný jako medvěd a bylo mi jasné, že bych se s ním nechtěl dostat do křížku.

"Uplynulo pár let a ztratili jsme kontakt... Ale byl to příjemný člověk. Vzpomínám na jeho smysl pro suchý humor, ale vždycky byl trochu odtažitý i od svých přátel, mě nevymáje. Nikdy jsem se k němu vlastně nepřiblížil. Zachovával si odstup."

Některá slova vyslovoval s britským přízvukem.

"Nakonec jsem práva absolvoval, ale nikdy jsem to neprovozoval, nikdy jsem nestál před soudem jako advokát. To mému otci skoro zlomilo srdce... Pak se stala ta tragédie s Ryanovým bratrem. Zastřelili ho v jedné belfastské uličce. Byla to vlastně poprava. Nechali ho tam ležet tváří v psím hově, jako potupu. Ryan měl styky se Sin Fein, protože

pocházel z katolické čtvrti. Až do bratrovy vraždy se do politiky nepletl, ale ta vražda ho navedla na dráhu zabijáka. Našel dva z těch, kteří zabili jeho bratra, a oba je uškrtil drátem. Skoro jim oddělil hlavy od těla a nechal je ležet v psích výkalech. To, že byl schopen pracovat s výbušninami, bylo samozřejmě pro IRA ještě důležitější. Proč vraždit po jednom nebo po dvou, když jich můžete do vzduchu vyhodit celý tucet? A on začal ze msty vraždit. To, že zabil vrahy svého bratra, mu ani zdaleka nestačilo. Chtěl vyvraždit všechny protestanty v Severním Irsku, a když už byl v tom, tak i všechny Brity.

Myslím, že jsem vám už vyprávěl, jak to bylo s mojí sestrou. Měla se vdávat a byla si vybírat svatební šaty v drahém obchodním domě v Londýně. V tomhle případě Ryan využil své zkušenosti s výbušninami. Na ulici se potom válely kusy těl. Výbuch byl tak silný, že rozmetl těla sto metrů daleko. Několik lidí bylo vážně zraněno letícím údem, a dokonce i utrženou hlavou. Byla to hrůza.

Já jsem byl na místě činu, jak se říká. Nevěděl jsem, že tam sestra byla, dokud ji neidentifikovali podle zubů. Nikdy předtím jsem nezažil pravou nenávist. Smrt, kterou jsem denně potkával v práci, byla pro mě anonymní. Byly to jenom případy. Nikdy jsem neměl nějaké těsné rodinné vztahy, ale sestřina smrt to všechno změnila. Zjistil jsem, že to, že mám sourozence, mi připomněla až její strašná smrt."

"Muselo to být těžké," řekl Jimmy.

"Pořád čtete o dvojčatech, jak jsou psychicky propojena a podobné věci. Já jsem ale nic tak mimořádného u nás dvou nepociťoval. Měl jsem ji rád, ale moc jsem toho o ní vlastně nevěděl. To Ryan mě tou vraždou vtáhl do jejího života. Uvědomil jsem si tu ztrátu, když už bylo moc pozdě, abych se s ní sblížil. Je zvláštní, jak velkou bolest ve vás tohle zjištění vyvolá. Berete někoho jako samozřejmost a pak utrpíte takovou traumatizující ztrátu."

"Já vám rozumím," řekl jsem.

"Samozřejmě mi nechtěli dovolit, abych po Ryanovi šel, ale já jsem na tom dělal ve svém volnu. Pracoval jsem na dva úvazky. Každý den jsem strávil osm až deset hodin slíděním po něm.

Robert Watson vyhlédl z okna a pozoroval, jak na jezero a centrum města padá soumrak.

"Miluji Tenzi. Mám rád vodu. Mít ve městě Michiganské jezero musí být báječné... Těsně předtím, než Ryan opustil Spojené království, jsem ho skoro dostal. Unikl mi na poslední chvíli, stejně jako potom v Torontu. Když zmizel na západ, vrátil jsem se domů s ocasem staženým mezi nohy. Překvapuje mě, že jsem nedostal padáka, ale asi mě zachránily moje ostatní úspěšně vyřešené případy. Teď už deset let dělám na odložených kauzách. Případ Liama Ryana je také odložený, proto mi dovolili sem přijet. Myslím, že nevěří tomu, že bych ho mohl dostat, a obávám se, že mají pravdu."

"My ho dostaneme," řekl jsem.

Tommy se na mě podíval a usmál se.

"Na to vem jed."

Watson byl melancholický Skot, což o sobě tvrdil od prvního setkání. Děšť a vítr na vysočině asi jeho národ takhle formují, nevím. Moje žena měla irské předky, ale nikdy nepodléhala nějakým náladám. Mě to občas přepadalo, ale Zrzka byla tak plná života a energie, že každou chmuru zahнала.

Chtěl jsem ho nějak rozveselit, ale moje sestra nepatřila ke Katovým obětím. Ztratil část rodiny. Já přišel o Erin, otce Jaka, Célie Dacyovou a jejího syna Andrese. Takže bolest ze ztráty znám velmi dobře. Když přijdete o někoho vlastní krve, bolí to nejvíc. Ztráta přítelkyně je těžká, ale nic není horšího než ztratit někoho s vlastním DNA.

Watson cestoval několikrát přes Atlantic, aby dostal vraha své sestry, která se nikdy nestala ničím nevěstou. To byla krvavá záležitost mezi ním a Ryanem. Poté, co jsme do naší veselé party Roberta Watsona přijali, stalo se to osobní i pro mě a Tommyho.

12

Když Erin onemocněla, bylo Michaelovi pět. Najednou našla dvě bulky, po jedné v každém prsu. A tentokrát zněl verdikt: zhoubný nádor v obou. Řešením byla oboustranná vasektomie.

Erin nad tím neplakala, nebo jsem ji uplakanou nikdy neviděl. Možná ji zocelila ta zkušenost se strachem z cysty. Ať to bylo jakkoli, zůstala chladná a rozhodná. Chtěla tu nemoc porazit a to odhodlání jí vydrželo i v den operace. Nejvíc ji zajímalo, jak se vyrovnat se zmračením. Doktor ji poslal k poradci, který se zabýval ženami po ablaci prsu, a ten jí pomohl, takže se domů vrátila plná vůle k životu a odhodlaná rakovinu porazit.

Den poté, co se vrátila z nemocnice, se doma usmívala. Nervovalo mě to, ale byl jsem rád, že se cítí silná a pozitivní. A taková zůstala po zbytek svého krátkého života. Erin získala vhodné prsní protézy, ale když jsme spolu leželi v posteli, měla vždycky tričko.

Asi po měsíci mě probudila ve dvě ráno.

"Chci ti to ukázat. Už to chci mít za sebou."

Rozsvítila a sundala si triko. Měla plochý zjizvený hrudník jako chlapec, ale nenechal jsem na sobě nic znát. Když se tím nenechá zlomit, tak já taky ne.

"Tak takhle to vypadá, teď to víš."

Opřela si polštář o čelo postele a posadila se.

"Je to dobrý. Opravdu je to v pořádku, Erin. Chci říct, že jsi to pořád ty... Nevím, jak o tom mám mluvit. Promiň... Ale já jsem tě kvůli té operaci nepřestal milovat. Jenom chci, abys to zvládla. Aby ses uzdravila a zůstala se mnou."

A pak se protrhla stavidla a slzy jí kanuly po tvářích.

"Nedělej to! Nechci, abys byla smutná."

"Já ale nejsem smutná, ty hlupáčku. Jsem šťastná, díky tobě. Chápeš to?"

"Tak jsem aspoň něco v životě udělal správně."

Objal jsem ji a přitiskl k sobě a tak jsme zůstali hodně dlouho.
Když jsem se probudil, bylo už rozsvíceno a Erin se chystala do
sprchy a do své milované třídy.

* * *

Zemřela za osm měsíců. Naštěstí příliš netrpěla. V nemocnici byla jen čtrnáct dní před smrtí. Rakovina se šířila jako povodeň z orgánu na orgán a nezpomalila ji ani chemoterapie, ani ozařování.
Nebyl jsem s ní v nemocnici, když zemřela. Byl jsem s Kelly a Míkem, poté co jsem se vrátil z dvanáctihodinové směny. Nemohl jsem je nechávat matce pořád na krku.

Erin zemřela na svatého Valentýna, takže se to datum dobře pamatuje. Obě děti byly ve škole. Bylo to v úterý ve 14.16, když mi zavolali z nemocnice.

Když jsem přijel do svatého Jana, byl tam už náš rodinný lékař, doktor Paulings. Měl slzy v očích, ale já jsem ještě nedokázal plakat.

"Ach, Jimmy," řekl. Hlas ale dokázal ovládat a mluvil profesionálně. "Nevím, jak vám to říct jinak než takhle přímo. Erin zemřela."

Sklonil hlavu a nikdy nezapomenu, jak mu skanula slza po tváři.

"Zemřela asi před pětatřiceti minutami. Je mi to moc líto."

Vzal mě za paži a usadil v čekárně. Nemluvili jsme, protože nebylo co říct. Oba jsme věděli, že umírá. Byla to smrtelná nemoc a nedalo se nic dělat. Nedokázali by ji zachránit ani na klinice Mayo, ani nikde jinde na světě. Rakovina se šířila tak rychle, že s tím žádná léčba nedokázala nic udělat.

Seděl jsem tam s doktorem Paulingsem, který se už dokonale ovládal a po slzách nebyla ani památka. Lékaři přece nemají nad pacienty truchlit, ale občas se to stane. Jenže doktor Paulings je jediný lékař, kterého jsem při tom viděl.

"Musím za ní."

"To můžete, za okamžik."

Seděl se mnou, dokud nepřišla sestra a neoznámila mi, že už mohu dovnitř.

Nedokázal jsem jí nic říct. Jenom jsem ji držel za ruku. Chtěl jsem ji políbit na rty, ale ani k tomu jsem se nedokázal přimět. Erin byla pryč. Zbylo tu po ní jen vyhublé křehké tělo. Jak se rakovina šířila, byla stále hubenější a vypadala opravdu jako chlapec. Skoro

se z ní stalo Michaelovo dvojče, i když byla o moc vyšší než náš syn. Ke konci chodila s holí, protože byla pořád slabší a slabší.

Seděl jsem tiše u jejího těla, dokud nepřišli a neřekli, že ji musí odvézt. Bylo třeba zařídit spoustu věcí. Dohodnout pohřeb, dát inzerát do novin, mluvit s příbuznými... Děsil jsem se toho, že budu muset každému říkat, že moje žena je po smrti. Často jsem musel cizím lidem sdělovat, že jejich milované matky, otcové, manželé, ženy a děti jsou mrtví. Musel jsem objímat truchlící, protože tu nebyl nikdo, kdo by to udělal. Chodil jsem na pohřby obětí, pro případ, že by se tam objevil pachatel. Ale taky jsem byl ten, kdo za oběti mluvil a kdo je zastupoval, protože mrtví se už hájit nemohou. Nejhorší bylo říct to Michaelovi. Kelly bylo deset, ale vždycky byla silná jako její matka. Unesla to tak, jak by to unesla Erin. Ale Michael byl opravdu ještě chlapeček. Končil právě svůj první rok ve školce. Plakal a křičel na mě, když jsem mu řekl, že maminka se z nemocnice nevrátí. Vyjadřoval hněv a já jsem se za to na něj nezlobil. Taky jsem měl vztek, když jsem nebyl zrovna v depresi. Pak přestal křičet, začal plakat a volal Erin a já jsem ho choval. Kelly se zavřela v pokoji a vyšla až druhý den ráno.

Pohřbili jsme ji v chladném únorovém dni. Byl mráz, který by spíš seděl na leden. Přijel zbytek Erininy rodiny. Matka ji ve smrti předešla, ale otec byl stále naživu a byl pro mé děti velkou oporou. Erin ho měla moc ráda. Pořádně děti rozmazloval a já mu za to byl vděčný.

Přišla moje matka, strýc Nick a hodně kolegů z oddělení vražd. Byl tam samozřejmě Doktor, který vypadal, že ho to sebralo víc než mě.

Ne že by se tam složil, na nějaké scénky nebyl čas. Ne přede mnou, Kelly a Míkem. Takže jsme to všichni kvůli mým dvěma dětem museli nějak přestát. Všichni byli úžasní a klidní, ale uvnitř jsem cítil obrovský přetlak.

Ve čtyři ráno po pohřbu jsem seděl na gauči. Děti se konečně po dlouhém pláči uzvlykaly ke spánku. Kelly truchlila za zavřenými dveřmi svého pokojíku. Eleanor odešla s Nickem v půl dvanácté.

Slunce vyšlo až skoro v sedm. Měl jsem samozřejmě volno. V tomhle byl náš kapitán v pohodě, trval na tom, že nemám spě-

chat, ale mně bylo jasné, že se tam musím vrátit co nejdřív, nebo si hodím mašli.

Už mě to napadlo, ale měl jsem dva velké důvody, abych to neudělal. Oba teď spali vyčerpáním z toho, jak doprovázeli svou matku na poslední cestě.

Vzpomínal jsem na život v Lincolnově parku. Vzpomínal jsem na den, kdy jsme si přinesli naše děti domů. Vzpomínal jsem na každý detail a cítil bolest, jakou jsem v životě nepocítil. Jako by mi někdo vrážel dýku do břicha. Tuhle bolest jsem nedokázal potlačit. Zkusil jsem si vzít aspirin a přesvědčit sám sebe, že je to jenom psychosomatické, ale prožíval jsem takovou agónii, že jsem to nedokázal zvládnout. Bylo to daleko horší, než když jsem ve Vietnamu dostal šrapnel do nohy.

Už jsem zažil ztrátu otce, ale tohle bylo horší. Nedokázal jsem si představit, že bych se mohl vzchopit natolik, abych dokázal vstát z postele nebo jít do práce.

Ale když po sedmém vyšlo slunce, šel jsem do ložnice a upadl do nejhlubšího spánku v životě.

Nějakých šest sedm měsíců po Erinině smrti se mi všichni známí snažili dohodit nějaké rande. Doktor taky. Byl tak otravný, že jsem nakonec povolil a šel jsem s ním na schůzku ve čtyřech.

Vzali jsme ty ženské do kina a pak do baru. Samozřejmě že ne ke Garvinovi. Tenhle bar byl jeden z těch luxusních na severu města. Vzpomínám, že tam tehdy vystupovala Chaka Khan se svou kapelou Rufus.

Hudba byla skvělá. Chaka Khan měla vynikající hlas a ta hudba mi dělala dobře.

Moje partnerka se jmenovala Jennifer. Měla také hezky anglicky znějící příjmení, na které si už nevzpomínám. Byla příjemná a pěkně se mi s ní povídalo. Škoda že jsem ji potkal v tak nešťastnou dobu. Nechtěl jsem s nikým chodit. Na to rande jsem šel jen proto, aby mi Doktor dal pokoj.

Dostala mě dokonce i na parket a tančili jsme plouzák a Chaka Khan nám k tomu zpívala. Bože, ta holka ale uměla zpívat! Byla v té době na vrcholu kariéry.

Jennifer byla pěkná blondýna, rozvedená a bezdětná. Byl jsem si jistý, že shání manžela. Tak strašně se snažila být atraktivní, až mě bolelo u srdce, že jsem jí musel dát košem.

Když večer skončil, doprovodili jsme je domů. Doktorova partnerka se jmenovala Debbie a on s ní chodil už pár týdnů. Ale říkal mi, že to nikam nevede.

"Ta holka je totální ignorant. Abych řekl pravdu, intelektuálnější konverzaci můžeš vést i s křečkem."

"Ale v posteli potěší."

"Zcela správně, pane."

Parodoval Eda McMahona z Noční show. Uměl dokonale Edův smích.

"Šuká jako divá. Nemůže si pomoci. Ale kdykoli otevře pusku, jsem s toho na mrtvici... Proboha, Jimmy, proč to prostě nemůže být intelektuálka, která ráda šuká?"

"Intelektuálka, která ráda šuká?"

"Intelektuálky mají rády sex, Jamesi."

"Děkuji, že jsi měl vzal s sebou, partáku. Ta moje byla moc hezká."

"Ale nelíbila se ti." "Fakt líbila!"

"Ale na další rande jsi ji nepozval." "Ne."

"Mně to bylo hned jasný. Je ještě moc brzy, co?"

"Já nevím, jestli vůbec bude někdy ten správný čas, Doktore. Ty za to nemůžeš. Chtěl jsi mi pomoci. Ale jak říkají intelektuálové, žádný dobrý skutek nezůstane nepotrestán."

Seděli jsem ve White Castlu ve tři ráno. Měli jsme službu až pozítří po půlnoci. To byla naše verze dlouhého víkendu. Doktor mě nenechával samotného. Buď byl na telefonu, anebo se mnou doma. Byl všudypřítomný jako všemohoucí bůh. Byl to můj anděl strážný.

To, že jsem se vrátil do práce, věci trochu usnadnilo. Měl jsem samozřejmě hodně co dělat, takže jsem se nemohl zabývat myšlenkami na ženu. Měl jsem dvě děti, o které jsem se musel postarat. Péče o ně spočívala hlavně na mně, i když Eleanor teď u nás prakticky bydlela a starala se o ně, když jsem byl v práci.

Mike už na mě nevyjížděl, tak jako to udělal, když jsem mu řekl o Erin. Ale lepil se na mě jako ocásek. Měl samozřejmě strach, že mě ztratí taky. Mnohokrát jsem ho našel, jak si vzal peřinku a spí u nohou mé postele. Zakopl jsem o něj a zaklel, protože jsem myslel,

že to je naše border collie Vito. Pak jsem ale uslyšel hlásek, jak se ptá: "Můžu spát s tebou, tati. Zdálo se mi něco ošklivého."

Kelly se stáhla do svého pokoje. Byla z nich ta tvrdší.

"Děláš mi starosti, Jimmy."

"A proč, Doktore?"

Číšnice nám přinesla naše cheesburgery a dietní koly. Už jsem na ní byl skoro závislý. Vůbec jsem nepotřeboval cukr z pravé koly.

"Proč? Protože už musíš dělat i něco jiného než jenom řešit vraždy. Není normální žít v celibátu. Nejsi přece žádný zatracený mnich, Jimmy."

"Určitě mi časem začne chybět dámská společnost, ale ty si s tím nelam hlavu."

"Mně Erin taky chybí. Vím, že tvoji ztrátu nemůže nic nahradit, Jimmy, ale život jde dál a ty ho musíš žít..."

"To chceš vyplýtvat všechny moudrosti a klišé právě teď a na mně?"

Rozesmál se.

"Máš pravdu. Skončil jsem. Už mě neposlouchej... To jenom, že jsi pro mě jako brácha, kterého jsem neměl."

Podíval jsem se na něj, ale tvářil se neproniknutelně.

Pořád jsme se zabývali už odloženým případem dvou starých lidí, které zabili kvůli jejich důchodu, ale nikam to nevedlo. Minimálně jednou za měsíc jsme dorazili na místo činu, abychom získali nějaké čerstvé novinky a zhruba polovinu jsme vždycky vytrídili, což záleželo na štěstí. Jako vždycky nikdo nic neviděl a měli jsme obrovské problémy sehnat nějaké informace. Člověk jim to nemohl mít za zlé, kdyby promluvili, nejspíš by je taky někdo oddělal. Byla to taková čtvrt'. Tyhle případy se daly vyřešit jediné tak, že bychom získali nějaký fyzický důkaz. Třeba zbraň, stopy krve, slin nebo spermatu. I když jsme něco takového měli, bylo to tak padesát na padesát, že ten případ vyřešíme.

Eleanor teď hlídala děti pořád, protože s jedním platem jsem si rozhodně nemohl dovolit hlídání. Erinino pojištění sotva pokrylo pohřeb. Přemýšlel jsem i o tom, že bych si našel nějakou druhou práci, ale když teď Eleanor bydlela u nás a platila jídlo a taky mi zadarmo hlídala děti, tak jsme jakž takž vyšli.

Ale psychicky jsem byl na dně. Občas jsem byl úplně otupělý a poklepával jsem si na hrud', abych zjistil, jestli tam srdce ještě mám. To, že jsem ještě naživu, jsem cítil především, když se mi do hrudi zavrtával nůž, který mi připomínal bolest z mé ztráty. Na té bolesti bylo tedy přece jenom něco dobrého. Byl to můj emocionální budík, který mě vracel do života, jako elektrické šoky vracejí oběti infarktu.

Zaměřili jsme se na Terryho Flynna. Watson ho znal z Londýna jako jednoho z hlavních představitelů Sinn Fein před zahájením mírového procesu. Flynn také neměl záznam v trestním rejstříku. Patřil k organizátorům, kteří řídili lidi jako byl Liam Ryan.

Sedli jsme do auta a vyrazili za ním na sever. Bydlel blízko Outer Drive, téměř za městem. Sněžilo, byl únor a jaro o sobě ještě nedávalo vědět. Letos nás předpověď sviště zklamala.

Jeli jsme kvůli sněžení hodně pomalu. Bylo skoro půl jedenácté, takže po špičce, ale auta se stejně posouvala kupředu jen pozvolna. Tommy chtěl zapnout maják, ale já jsem ho přesvědčil, že by nám to v tom provozu a sněžení stejně nepomohlo. Po stranách silnice už bylo několik lehkých bouraček. Jezero bylo ještě zamrzlé.

Trvalo nám pětáctýřicet minut, než jsme se dostali k Flynnově cihlovému domu na Charleston Street. Jakmile jsme zastavili, viděli jsme ho, jak vychází ze dveří. Byl sám, měl v tom šedivém zamračeném dni sluneční brýle a ten klobouk, který jsem na něm viděl při pohřbu jeho ženy a dcery.

"To je on," zašeptal Tommy.

Zrovna nasedal do nejnovějšího modelu černého Chevy Malibu. Rozjel se, ale měl jsem pocit, že si nevšímá, jak jsme s Tommym vyrazili za ním.

"Takže to byl Flynn," řekl Tommy, když jsme pronásledovali člověka, o kterém jsme si mysleli, že je to Liam Ryan.

"Jestli to tedy je on."

"Vypadá to, že jo. Pokud ovšem neexistuje chlápek, který nosí stejné brýle a ten samý šedivý klobouk s černou obrubou. Je to on, parťáku. Určitě," řekl jsem Tommymu.

Zavolal jsem vysílačkou pro posily a nahlásil polohu. Zdálo se, že míří do centra.

"Už si náš všimnul?" zeptal se Tommy.

"Rozhodně se nás ještě nepokusil setřást."

Tommy přejížděl z pruhu do pruhu, a pokud mohl, schovával se za ostatní auta, protože jsme nechtěli, aby nám tentokrát proklouznul.

"Předpokládám, že je ozbrojený," řekl Tommy. Byli jsme asi půl bloku za malibu v levém pruhu. On jel v pravém. Překontroloval jsem zbraně. Dotkl jsem se glocku, který jsem měl v pouzdře na noze. Čtyřiačtyřicítka jsem měl v podpažním pouzdře a nůž v kapse svého černého koženého saka. Tommy nosil černý kožený kabát, ale nikdy jsem se ho nezeptal, jak je vlastně ozbrojen.

Tak jsem se ho zeptal teď.

"Glock mám v podpaží. Kolt pětáctýřicítka u pasu a arkansaský kuchák na prasata v pouzdře na levém lýtku." "Co je ark..."

"Pořádný nůž. Menší verze Bowieho. To pro případ, že víš, o čem mluvím," usmál se. "Je to na kuchání prasat, jak už napovídá název, poručíku."

"Ale my se rozhodně nebudeme s tím hajzlem válet někde po zemi. V tom je jeho silná stránka. Ne, my mu pěkně z velké vzdálenosti vyvrtáme pár děr do těla."

"Zavolal někdo Watsona?"

"Nechal jsem mu vzkaz na stanici, když jsme vyrazili. Nechtěl bych, aby o tohle přišel."

"Kam vlastně ten hajzl jede, šéfe?" zeptal se mě.

Ryan najednou odbočil na Monroe Street a vrátil se zpátky na sever.

"Něco má za lubem," mručel Tommy.

"Kam tady chce jet? To si jede na okružní jízdu centrem za denního světla?"

"Nikdo netvrdil, že je to zbabělec." "Ale stejně je dost drzej, nezdá se ti?"

"Už přišel úplně o všechno, asi mu je fuk, jestli ho někdo chytí."

"Ale ještě mu zbývá jeden Moratta a Ciccio." "Možná že už ta pomsta není tak sladká jako na začátku. Ten chlap oddělal stovky lidí, Jimmy."

"To bych neřekl, že se mu to začalo zajídat. Podle mě je tu z nějakého důvodu... je to vzdělaný chlap, studoval Oxford. Kam by tu tak mohl jet?"

Najednou nám to bylo oběma jasné. Mířil do Art Institute. To je nejslavnější z chicagských muzeí a podle mého je pro chlapa jako Liam Ryan těžké tomu odolat. Tohle byla špička v oboru. Field Museum je moc hezké, ale spíš pro děti, a Aquarium je pro milovníky ryb. Ten chlápek vystudoval dějiny umění, takže jsem si myslel to, co Tommy. Institute je příliš slavný.

Ale mátló mě na tom denní světlo, i když jsem si byl jistý, že kašle na nebezpečí. Ale jde po něm přece spousta lidí. Ani nedokážu vyjmenovat, kdo všechno mu jde po krku: federálové, okres, chicagská policie, státní policie, Interpol a Scotland Yard... Je to řádně dlouhý seznam. Liam Ryan je opravdu případ s vysokou prioritou.

"Že by si přál umřít?" zeptal se Tommy.

Zajeli jsme do podzemního parkoviště. Ryan tam hledal místo. Sledovali jsme ho z bezpečné vzdálenosti. Jestli si nás všiml, tak nijak nedával najevo, že by nás chtěl setřást a rychle zmizet, čehož jsem se z duše bál. Vždycky když hrozila nějaká honička v autě, nechával jsem řídit Doktora.

V podzemí jsme ho ztratili. Hledali jsme malibu všude.

Pak se za námi objevil pár neoznačených hlídkových vozů. Zastavili jsme, já vystoupil a řekl chlapcům ze dvou fordů, že jsme ztratili muže, který by mohl být Liam Ryan. Vyrazili zajistit výjezdy z podzemního parkoviště. Zdráhal jsem se uvěřit, že by se mu podařilo tak rychle zmizet. Cítil jsem v kostech, že tam ještě někde je, ale bylo tam hodně pater. Znali jsme číslo jeho vozu, takže jsme zavolali posily a dali ho všem hlídkám.

Zdálo se mi, že bychom měli zkusit Art Institute. Bylo to jenom tušení, ale měl jsem pocit, že to stojí za to zkusit. Mohlo

by to být pro Ryana to pravé. Pro takového fandu umění, co se musí už víc než měsíc skrývat, může muzeum znamenat opravdové lákadlo.

Zaparkovali jsme ve třetím podlaží a pak jsme vyjeli výtahem nahoru. Zamíchali jsme se s Tommym do davu, který se valil po chodnicích. Viděli jsme silničáře, jak odhrnují sníh, a za nimi jely posypové vozy. Bylo šero, i když ještě nebylo poledne.

Zaplatili jsme deset dolarů za vstup. Po Liamu Ryanovi však ani památky. Tak jsme nejdřív prošli sekci asijského umění a pak jsme zamířili k francouzským impresionistům.

Po tmavých brýlích a klobouku ani památky. Zdálo se, že moje tušení je mylné. Doufal jsem, že uslyším z vysílačky, že černé malibu našli. Ale ani pípnutí.

Zašli jsme na Monetovu výstavu a Tommy zaplatil vstup. Právě tu probíhala přednáška, ale my jsme ji nevnímali, protože jsme se v davu snažili najít našeho člověka.

Možná že si brýle i klobouk sundal. Možná si přinesl nějaký převlek a už se na záchodě převlékl. Tenhle hoch má za ušima a je drzý jak opice. Moc nám to neusnadní.

Viděl jsem Ryanovy poslední fotografie. Je to pohledný chlap, který vůbec nevypadá na intelektuála. Ale to Doktor koneckonců taky ne. Oba spíš vypadají jako bývalí fotbalisté. Jenže Doktor byl na hráče moc vysoký. Spíš by mohl hrát americký fotbal, kdyby byl mladší. Problém je, že ty fotografie byly přinejmenším dvanáct let staré. Byly to snímky z bezpečnostních kamer, které ho zachytily v Kanadě. Ale měl spoustu času nechat si udělat plastickou operaci nebo investovat do hereckého profesionálního make-upu, aby si změnil vizáž.

Z nějakého nevysvětlitelného důvodu jsem si byl jistý, že bych ho poznal. Tahle myšlenka mi projela hlavou, když jsem uviděl muže ve čtvrté řadě. Seděl na druhé straně místnosti. Pomalu jsem se k němu přibližoval, zatímco Tommy se blížil z druhé strany, abychom ho mohli dostat.

Když jsme byli na pár metrů, muž vstal. V levé ruce měl klobouk a v pravé svíral brýle.

Pak je schoval do kapsy bezového trenčkotu. A z té kapsy vytáhl granát.

Sáhl jsem po své čtyřiačtyřicítce a Tommy už na Ryana mířil koltem.

Ryan vytáhl pojistku a žena sedící vedle něj si všimla granátu a zaječela. Slyšel jsem Tommyho řvát: "K zemi!"

Skládací židličky se rozlétly a sál zaplavily mužské a ženské výkřiky. My s Tommym jsme zůstali stát a Ryan také. Řev byl stále hlasitější a pak Ryan hodil granát do vzduchu.

Z boje jsem byl vycvičený počítat. Jednadvacet, dvaadvacet a na třadvacet jste už mohli přestat, protože bylo po vás. Ale tohle byl jenom kouřový granát. Vyvalil se z něj rudý kouř a okamžitě zaplavil celou posluchárnu, zatímco jekot nám už trhal uši. A Ryan v houstnoucí rudé mlze zmizel.

Na levé straně jeviště byl východ, tam kde předtím stál přednášející, ještě než se vrhl k zemi jako ostatní, kromě nás tří. My s Tommym jsme letěli ke dveřím, vykopli je a vyběhli jsme na ulici.

Před námi ve sněhu ležel policista. V hrudi měl přímo v místě srdce vražený nůž.

Konečně jsme našli malibu na parkovišti. Leželo na těm tolik sněhu, že jsme ho při prvním hledání mohli klidně minout.

Některá čísla na značce byla překryta sněhovou břečkou.

"Kdo to byl?" zeptal se Tommy policisty, který čekal ve čtvrtém patře parkoviště.

Mínil tím mrtvého policistu u východu z Monetovy výstavy.

"Johnny Tuohy. Nastoupil před šesti měsíci. Myslím, že ho ani neviděl přijít."

Tenhle policista byl Afroameričan a jmenoval se Billy Wyatt. Už jsem se s ním párkrát potkal na místě činu a on mě také poznal ve stejnou chvíli, kdy jsem si vzpomněl, odkud ho znám.

Ryan zase vraždil. To byla cena za jeho výlet do města. Měl jsem pocit, že jsme na něj měli zaútočit dřív. Ten kluk mohl být ještě naživu. Ale uvědomil jsem si, jaké je počasí a jak obtížná by byla honička v městském provozu v té sněhové kalamitě. Věděl jsem, že mě to bude trápit, protože policista Tuohy je po smrti.

Musel se odtamtud dostat buď pěšky, nebo autobusem či taxíkem. Byl jsem si jistý, že se k Terryemu Flynnovi už nevrátí. Musel vědět, že jsme ho tam našli a sledovali do Art Institute.

Tak jsem řekl Tommymu, že jedeme ke Flynnovi a pěkně si toho Ira podáme.

Flynn otevřel dveře. Rozkopl jsem je, takže asi tři kroky zavrával zpátky.

"Kdo kčertu jste?"

Přes dvacet vozů venku na ulicích ještě hledalo Ryana. Robert Watson sem mířil poté, co jsem mu zanechal na stanici vzkaz.

Terryemu Flynnovi bylo něco málo přes šedesát a byl plešatý. Byl hubený jako smrtka, nebyl na něm ani gram masa.

"Netahejte mi sem dovnitř tu břečku," nadával. "Kde je Ryan?" uhodil na něj Tommy. "Kdo to má ksakru být?"

Spencer ho popadl za zelený svetr.

"Poslouchej, ty malej hubenej hajzlíku, máme mrtvého policajta a postaral se o to tvůj kámoš, který nám zdrhnul."

"Máte povolení? Něco, co by vás tady k tomu opravňovalo?"

"Máme perfektní důvod k podezření, Flynnne," řekl jsem mu.

"To bylo tvoje malibu, že jo?" Spencer ho zuřivě probodával pohledem.

Flynn se ani neobtěžoval lhát, ale nijak moc jsme ho nevydělali. Už byl asi mnohokrát vyšetřován někde ve staré vlasti ve Spojeném království.

"Právě jsem se to vozidlo chystal nahlásit jako kradené," usmál se Ir.

"Tenhle dům prohledáme od sklepa po střeche. Jestli najdeme nějaké zbraně, řekněme třeba výbušniny, půjdeš si sednout za spoluúčast na vraždě."

Tohle konečně zapůsobilo. Měl trochu červený nos se starými stopami po akně.

"Tak jo," řekl tiše. "Co teda chcete?"

Vzpamatoval se opravdu rychle. Probral si bleskově svoje možnosti a bylo mu jasné, že jestli tam najdeme nějaké stopy Ryanových hraček, poputuje do lochu.

"Kde je?" zeptal se Tommy.

"Po čem vlastně jdete..."

Tommy ho znovu popadl pod krkem. Já zůstal sedět na gauči a nechal stékat sněhovou břečku ze svých bot na jeho drahý koberec.

"Jeden z nás byl dneska zavražděn. Byl to ještě kluk. Jmenoval se Tuohy. To je přece moc hezký keltský jméno, nemyslíš, Flynn?"

"Kristepane. To je zlý."

V jeho hlase už nebyla ani stopa po sarkasmu. "Ty jeho krámy jsou ve sklepe. Je tam mezi sušičkou a pračkou sejf za panelem."

* * *

Našli jsme samopal, jeden škrticí drát, dva glocky s náhradními zásobníky a deset tisíc v hotovosti. Terry Flynn se snažil vyjednávat. "Má ve městě ženskou," řekl. "Koho?"

Podíval se na mě.

"Dejte mi nějaký záruky."

"Pokusím se dohodnout s prokurátorem."

"Je to Cait Malloyová."

"Benyho dcera?" divil jsem se. Tommy vypadal stejně překvapeně jako já.

"Bydlí na Orland Park," pokračoval.

"Ale já myslím, že Ryana nenávidí. Proboha, vždyť jejího otce připravil o hlavu," nechápavě pronesl Tommy.

"Potřebujete lepší informace."

Konečně se u Flynnových dveří objevil Robert Watson.

"Venku na silnici je teď peklo," vysvětloval zpoždění.

Pak se podíval na Flynnu a já viděl, že se poznali.

"Co tím chceš říct?" zeptal se Tommy Flynnu.

"Cait Malloyová svým otcem pohrdala. Je to bojovnice. Považovala Bennyho za zbabělce, když se angažoval v mírovém procesu. Překvapuje mě, že toho páprdu neoddělala sama, ale předpokládám, že se jí líbilo bydlet pěkně zadarmo v dobré čtvrti. S Ryanem spala asi tak pět let. Byl tady ve městě inkognito poměrně často."

Robert Watson zíral na Flynnu, dokud hubený Ir neuhnul pohledem.

14

Chtěl jsem dát pryč Erininy věci, ale nemohl jsem. Nechal jsem její šaty ve skříni, místo abych je daroval charitě.

Nedokázal jsem se jich vzdát. Na nočním stolku byla pořád její fotografie. Byl to snímek, kde jsme byli oba na pláži v jižním Wisconsinu. Měla na sobě jednoduché modré plavky a moje plavky byly stejné barvy. Měla sluneční brýle a já měl pocit, že v nich vypadá záhadně a romanticky a vždycky jsem si z ní dělal kvůli tomu legraci. Ve Wisconsinu jsme byli na dovolené a děti si v tu chvíli hrály ve vodě. Poprosil jsem nějakého pubertáka, aby nás vyfotil.

Tu fotku jsem tam nechal. Neměl jsem moc snímků své ženy a nechtěl jsem o tenhle přijít. Měli jsme samozřejmě album fotek ze svatby, ale byly to takové běžné aranžované obrázky. Tahle fotka, kterou udělal nějaký cizí člověk na pláži, pro mě znamenala víc než všechny ty profesionální fotografie. Možná proto že se mi tam tehdy tolik líbilo. Byla to jedna z mála dovolených, které jsme si mohli dovolit. Člověk by řekl, že fotografie ze svatby budou pro mě významnější...

Nedokážu ten rozdíl vysvětlit.

Nakonec její věci na dobročinnost dám, protože Erin jim vždycky dávala odložené šatstvo. Jenom jsem neměl to srdce udělat to teď, i když od její smrti uplynul už rok. V ložnici se mnou bydlel jen Vito, náš pes, a můj syn Mike, když se mu zdály zlé sny.

Erin nebyla žádný křeček. Pro hromadění věcí neměla smysl. Měla jenom pár učitelských potřeb jako pera, tužky přípravy na hodiny. Ty taky budu muset vyhodit. Nechám jenom pera, která mohou děti použít ve škole.

Kromě těch pár předmětů toho po ní zbylo jen málo. Jen moje vzpomínky. Slzy už mi vyschly. Už jsem pro ni nedokázal truchlit. Emocionálně jsem byl úplně vyčerpaný.

Cabrini Green byla proslulá čtvrť. Zavolali nás tam v pátek v devět večer k další přestřelce. Tentokrát byl zabít osmiletý chlapec.

Célie Dacyová byla sestra, která se zrovna chystala odtamtud odstěhovat, protože teď byla diplomovanou zdravotnicí a mohla si dovolit bydlení v lepší čtvrti. Snažila se se svým synem odtamtud dostat, proto celé roky studovala. Když se jí podařilo za šestnáct měsíců uspořít většinu platu, mohla se odstěhovat. Célie a Andres se odtud dostanou živí.

Byla to tmavá Afroameričanka. Nebyla klasicky krásná, ale její tvář byla zajímavá. Měla v sobě tichou důstojnost, jakou už asi nikdy neuvidím. A byla velice atraktivní. Něco na jejím velmi přímém chování mě zaujalo, když jsem ji poprvé v Cabrini vyslyšel. Dívala se mi zpřímá do očí. Nebylo v ní vůbec nic vyhýbavého.

"Za dva týdny se stěhujeme," řekla.

Mluvili jsme s ní s Doktorem v jejím bytě. Bylo tam čisto a útulno, i když bylo zjevné, že nemá moc peněz na útratu. Ale měla tam uklizeno. Podlaha zářila čistotou, stejně jako kuchyně. Veškeré naše další styky se odehrávaly mimo Cabrini Green.

Vyprávěla nám, jak se to stalo.

Vracela se se svým synem Andresem z denního centra v blízké YMCE. Byla tma, byl listopad a přšelo. Nebylo skoro nic vidět a oni šli stejně proti větru se skloněnými hlavami. Před domem stálo auto zaparkované na zákazu zastavení a uvnitř seděl místní feťák Maurice James. James dlužil místnímu šéfovi podsvětí nějaké prachy za drogy. Ten šéf se jmenoval Abú Rijád. Abú Rijád si změnil jméno už před lety a jeho trestní rejstřík byl stejně dlouhý jako jeho pták. Byl to zločinec, ale teď se pasoval na místního aktivistu. Vydělal balík na drogách, lichvě a prostituci. Rijád byl ale taktik. Byl chytrý a bezohledný.

Poslal tři pankáče, aby Maurice Jamese zabili. Měla to být lekce pro všechny, kdo by chtěli otálet s placením účtů. Všechno tohle bylo v Cabrini všeobecně známé, ale nenašel se nikdo, kdo by to chtěl opakovat před soudem. Všichni věděli, že ti tři střelci patřili Abú Rijádovi.

Sledovali Maurice Jamese, ale nevšimli si ženy s chlapcem, kteří jim překřížili palebnou dráhu. Možná proto, že bylo tak špatně vidět. Možná proto, že jim to bylo jedno. Shaka Monroe, Eric Dubois a LaPierre Peterson byli těmi třemi střelci, kteří měli pistole a samopal. Célie měla pocit, že ze samopalu střílel Shaka.

Pokropili Mauriceovo auto, ale dvě střely ze samopalu trefily Andrese Dacyho - jedna pod bradu a druhá do krku.

Céliin syn byl mrtev, ještě než dopadl na zem. Říkala, že ho vzala do náruče a vnesla do domu a pořád na něj mluvila, jako by ještě žil. Až ve chvíli, kdy jí ho vzal z náruče správce Carl Perkins, začala křičet.

Později nám Carl řekl, že křičela dost dlouho. Pak zmlkla a posadila se na rozervaný gauč u vchodu. Tak zůstala, dokud jsme nepřišli, řekla nám Célie. Bylo jí jasné, že nemůže mlčet, když si Shaka a ti dva druzí vykračují po svobodě. Řekla, že bude vypovídat u soudu, a nechtěla ochranu svědků. To byla pro nás s Doktorem naprosto nová zkušenost, mít svědka, který chce mluvit.

Doktor mě sledoval, jak se dívám na Célii. Bylo mu jasné, že se děje něco zvláštního. Nedokázal jsem od ní odtrhnout oči. Chtěl jsem jí nějak pomoci, když mně nikdo nepomohl, když jsem ztratil Erin.

Célie ztratila celou rodinu v jediném výbuchu šílenství. Ti gangsteři začali střílet před obytným komplexem, kde žila spousta lidí, a kulky rozervaly život Célie Dacyové na kusy. Její syn byl mrtvý, osmiletý chlapec byl po smrti.

"Miloval baseball. Tady okolo všichni hrají basket, ale on chtěl hrát jednou za Cubs první ligu. Chtěl být hráč v poli.

Koupila jsem mu ve Walmartu rukavici. Hrál žákovskou ligu tady v YMCE. Jeho trenér tvrdil, že má talent a že z něj může být to, co si přeje. Zastřelili mého chlapečka, poručíku."

Dívala se mi do očí. Na Doktora se nepodívala ani jednou. Já myslel jenom na to, abych se jí mohl dotknout. Věděl jsem, jak hrozné je toužit po někom, kdo prožívá takovou bolest jako ona, ale nemohl jsem si pomoci. Najednou se mi sama od sebe zvedla ruka a já ji položil na její levé rameno. Cítil jsem její teplo.

Célie se otřásla, a tak jsem se zase stáhl.

Doktor se na mě překvapeně zadíval.

"Necháme vás teď o samotě, ale budeme si s vámi muset ještě promluvit, až si trochu odpočinete. Mohli bychom přijít zítra odpoledne?"

Přikývla, a tak jsme se s Doktorem zvedli a odešli. Gibron neřekl ve výtahu ani slovo, ale v autě, jakmile otočil klíčkem, se na mě zadíval.

"Co se to s tebou děje?" zeptal se. "Zbláznil ses?"

"Cože?"

"Nikdy ses nezapletl s obětí nebo jejími příbuznými. To přece víš, Jimmy. To není profesionální." "Já se přece nezaplétám..." "Asi bych tě měl držet zpátky, sakra!" "Neblbni, Doktore..."

"Poznám zamilovanost, když ji vidím. Na neverbální komunikaci jsem odborník, takže se mě nepokoušej oblafnout, parťáku. Tys po ní vyjel a ona na tebe reagovala. Ale teď na to fakt není ta pravá chvíle."

"Soucítíl jsem s tou ženou, s její ztrátou. Ztratila rodinu." "Oukej. Když to říkáš."

"Nech toho, Doktore. Říkám ti pravdu. Nic na tom není." Doktor studoval mou tvář v slabém světle palubní desky.

"Vím, že Erin po sobě zanechala velké prázdno, ale tohle není to..."

"Protože je černá?"

Zatvářil se ublíženě. To jsem viděl i v té tmě.

"Ty víš, že o to nejde," řekl a díval se upřeně před sebe.

"Promiň, Doktore. Nechtěl jsem tě z ničeho obviňovat."

Rozjel se a zamířili jsme k jezeru.

"Bůh ví, že bych ti někoho přál."

"Tak to není. Jenom jsem s ní soucítíl. Nemohl jsem si pomoci." Celou cestu na stanici jsme pak mlčeli.

Doktor měl pravdu a já mu lhal. K Célii Dacyové jsem cítil něco víc než soucit. Ať to bylo cokoli, bylo to silné, silnější, než jsem dokázal ovládnout.

Domluvil jsem s Célii Dacyovou schůzku, vyzvedl jsem ji v Cabrini a vzal ji do jedné předražené restaurace na Michigan Avenue.

Pár lidí na nás zíralo, když jsme vešli dovnitř, a někteří z těch zírajících byli černí. Tohle nebyla Paříž a smíšené páry nebyly běžné. Ti Afroameričané měli se mnou evidentně problém.

"Je tu moc hezky. Nemusel jste mě brát do takhle drahého podniku."

"To je v pořádku. Jenom jsem měl pocit, že by pro vás bylo příjemné dostat se z Cabrini... Nepotřebujete nějakou pomoc při zařizování..."

"Ne, ne. Mám sestru a matku, které se o to postarají."

"Měl Andres... Měl nějakého otce..."

"Jistě," usmála se.

Musel jsem se na ni taky usmát.

"Chtěl jsem říct, jestli měl otce, který se o něj staral."

"Ne, opustil nás ani ne rok poté, co se můj syn narodil."

Hnědé oči se do mě znovu zavrtaly. Nedokázal jsem od ní odtrhnout zrak a nebyl tu Doktor, aby mě zachránil, protože musel jít k lékaři na pravidelnou prohlídku prostaty a byl z toho na nervy. Chtěl, abych šel s ním, ale řekl jsem, že musím vyslechnout Célii Dacyovou.

"Dej si pozor, aby šlo opravdu jen o práci, Jimmy," varoval mě.

"Jestli pro vás můžu něco udělat..." Přinesli nám jídlo a mlčky jsme se do něj dali. "Velmi vás obdivuji," řekl jsem jí konečně. "Proč... Děkuji."

"Pracovat takovým způsobem, abyste se dostala z té čtvrti, svobodná matka... To vyžaduje odhodlání, sebezapření a hlavně hodně dřiny."

"Když něco musíte udělat, tak to sebezapření nevyžaduje, poručíku."

"Byl bych rád, kdybyste mi říkala Jimmy."

Prohlížela si mou tvář a pak se usmála. Bylo to podruhé, co mi ukázala své dokonalé bílé zuby, ale v tom úsměvu nebylo moc radosti.

"Jste ženatý?" zeptala se s pousmáním. "Moje žena... moje žena před rokem zemřela." "Ach, to je mi líto."

"To je v pořádku. Už to mám skoro za sebou... Aspoň myslím."

Usmála se a já taky.

"Ztratila jsem svého chlapečka a vy jste ztratil ženu. Asi máme něco společného. Ztrátu."

"Ano. Myslím, že není nic horšího, než ztratit dítě." "Ne, to není."

Podívala se dolů na kůrku chleba a malou skvrnu od kečupu na talíři.

"Pořád mi ještě nedošlo, že zemřel. Myslím jako doopravdy. Ještě mě to nezasáhlo."

"S moji ženou Erin to bylo taky tak. Na začátku jsem necítil nic, ale pak si mě bolest našla a stalo se to realitou."

"Pro mě to ještě skutečné není."

"Tvrdí se, že v utrpení je něco cenného," řekl jsem jí. "Aspoň tak mě to učili v náboženství." "Vy jste katolík, že?"

"Ano." "Já taky."

"Nevěděl jsem, že jsou i černí římsí katolíci. Myslel jsem, že jsou většinou protestanti, jako baptisti a tak. Když jsem se stal policajtem, tak jsem zjistil, že hodně černých ve městě je věřících."

"Přestala jsem chodit do mše, když nás opustil Andresův otec. Neměla jsem s tím kvůli němu přestávat."

"Možná bychom mohli jít někdy spolu."

Usmála se na mě.

"To bych ráda... Jimmy."

"To, co jsem říkal, jsem myslel vážně. Jestli je něco, co bych mohl..."

"Zavolám vám, slibuju." Dal jsem jí svou vizitku. "Je to těžké být sám?" zeptala se.

"Ano, je to tvrdé. Nikdy jsem si nepředstavoval, že bych mohl skončit jako vdovec."

"Myslím, že nezůstanete sám dlouho," řekla.

"Nedovedu si vedle sebe představit nikoho jiného než Erin."

"Možná máte pravdu."

"Ale jsem osamělý... Můj parták mě zatáhl na rande a byla to katastrofa."

"Já jsem neměla rande od chvíle, kdy můj manžel sbalil kufr." "Nevěřím, že se nehrnuly nabídky," řekl jsem jí. "Většina mužů moc nestojí o hotovou rodinu." "Já mám dvě děti, kluka a holku. Michaelovi je šest a Kelly jedenáct. Pomáhá mi s nimi moje matka."

Seděla a pozorovala mě těma zářícíma očima. "Nechcete se mě zeptat na něco o věcejšku?" "Ach... Jistě... Asi vás zdržuju, že?"

"To je v pořádku. Moje matka zařizuje pohřeb a chce, abych si odpočinula, a sestra jí pomáhá." "Poslouchejte..."

Vlastně nic."

"Co?" ;

"Tak dobře... Jenom chci vědět, jestli byste se mnou šla někdy na večeři."

"Promiňte, jestli se pletu, ale je to správné? Vyjít si s někým, s kým mám profesionální vztah?"

"Ne. Máte pravdu. Byla hloupost se vás ptát. Já jsem..."

"Ráda bych si s vámi vyšla na večeři, Jimmy. Jestli to nevádí vám, tak mně ne." .

Jemně se usmála, ale oči jí pořád tonuly v bezedné bolesti. Natáhl jsem se přes stůl a naše prsty se propletly. Seděli jsme tam mlčky dlouhou dobu.

15

Kat zavraždil chicagského policistu. Jako obvykle to vzbudilo u všech zuřivost - nejen u nás z oddělení vražd, ale u všech policistů. Jsme trénováni, abychom snášeli různé přezdívky a urážky, ale nenecháme se zabíjet. A nezáleží na tom, jestli to byl zelenáč jako Johnny Tuohy nebo veterán se zlatým odznakem. Liam Ryan překročil hranici indiánského teritoria. Ve Vietnamu jsme tak říkali oblasti, kde bylo extrémně nebezpečno.

"To nebyl nejlepší tah," řekl Tommy, když jsme jeli vyslechnout Peggy Manelliovou, snoubenku Freddyho Moratty.

"Zabít policajta. To je silný kafe," souhlasil jsem.

"To je. Každý policajt ve městě teď prahne po tom, aby mohl Ryana sejmout, a nebude mu dávat ani výstrahu, ani mu nebude číst jeho práva. Osobně bych ho nejradši viděl zavřeného v malý kličce s velmi nadřazeným spoluvězněm po zbytek jeho zatraceného života."

"Doufejme, že je nás takových víc. Já ho chci také živého."

"Myslel jsem, že jsi zastánce trestu smrti."

"Poprava je pro lidi, jako je Ryan, moc snadná. Svoboda pro něj byla to nejdůležitější. Sám si myslí, že je bojovník IRA a Sinn Fein za svobodu. Skoro bych řekl, že zabíjení je pro něj cesta ke svobodě. Proč mu dopřát to, co chce? Další vraždu? Možná že chce umřít. Já jsem katolík a my vyznáváme nedotknutelnost života. Ale kněz nikdy neviděl ty oběti, které jsem viděl já, Tommy. Je to složitá otázka a já neznám odpověď. My jenom uklízíme bordel. Někdo to udělat musí." "Jestli Ryana nedostaneme my, tak ho chytne někdo, jehož příjmení končí samohláskou, a ten k němu nebude tak soucitný jako my."

Jeli jsme kolem zamrzlého Michiganského jezera. Během pár měsíců se tenhle pohled neuvěřitelně změní. Voda bude modrozelená, písek horký a na pláži se budou opalovat tisíce lidí.

"Mafie nehraje podle pravidel a to jí dává obrovskou výhodu, Tommy. Ale Cicerovi doted' jenom koukali, co se děje. Koneckonců oni s těmi jatkami nezačali. Všechno jde hůř, než se dalo čekat. Může to stát ještě hodně životů."

"Stačí Johnny Tuohy. Měl ženu a tříletou holčičku. Zase jsme zničili jednu rodinu. I když jsem starý mládenec, nenávidím takové hajzly, jako je Ryan, co udělají jiným lidem ze života spoušť."

Myslel jsem na svou ženu Erin. Vzpomínal jsem, jaké to bylo, když jsem o ni přišel. Vzpomínal jsem také na Célii Dacyovou, která ztratila syna Andrese, a potom jsem zase přišel já o ni. Vzpomínal jsem na svého otce Jaka, detektiva, jako jsem já. Vybavil jsem si, jak jsem ho viděl padat z těch příkrých schodů v našem domě. Tolik lidí jsem ztratil a to jsem teprve ve středním věku. Mám Natálii a čtyři děti, dvě úplně malé. Ty až půjdou na střední, budou mít tatínka penzistu, jestli ještě budu naživu. Natálie tvrdí, že tu budu do devadesáti, a ona má vědecké schopnosti.

"Taky nesnáším pachatele, co za sebou nechávají taková jatka, Tommy... K čertu, kdy se už hodláš oženit?"

"Až mi to schválí Pete," zakřenil se.

Myslel tím svého němého papouška.

"Jestli nám tahle holubička nepomůže, máme ještě nějakou volbu?" zeptal se Tommy.

Jestli Peggy Manelliová Freddyho Morattu potopí, mohli bychom ho sbalit a přesvědčit, aby shodil Ronnyho Ciccía. Kat už Eddieho Morattu, jednoho ze střelců, dostal, a když budeme mít Ronnyho a zbytek Cicciových rodiny, pak Ryana zbavíme části jeho motivace k pomstě. A to nám dopřeje trochu času podívat se znovu na Cait Malloyovou, která nás evidentně tahala za nos, co se týká jejich vztahů ke škrtiči z Irska. Potřebovali jsme rychle prohledat její dům, ačkoli jsem měl tušení, že Liam Ryan nikdy nepoužívá jeden úkryt moc dlouho. Watson nám řekl, že Ryan má neuvěřitelnou schopnost rychle se přesouvat, když má pocit, že se kolem něj začínají motat policajti. Robert Watson zůstal na stanici, aby se poradil se svými šéfy. Pozvali jsme ho, aby jel s námi, ale odmítl a řekl, že se k nám připojí později.

Peggy žila na severu v bytě, který byl zaplacen krvavými penězi. Nepracovala, i když bývala hvězdou v jednom z Cicciových striptýzů v LaGrange. Když otevřela dveře, cítil jsem, že je Tommy ohromen jejími bujnými tvary a zářícími rudými dlouhými vlasy. Věděla, proč jsme přišli, protože jsme jí předtím zavolali a dali jí na vybranou: buď se dostaví na stanici, nebo dá přednost domácímu prostředí. Vybrala si to druhé. Z její strany to byl chytrý tah, protože mafie má u policie své práskače. Takhle se nikdo nemusel dovědět, že mluvila s policajty.

Podíval jsem se na Tommyho a viděl, že má oči jako talíře. V autě za volantem vypadal, že už už usne, a teď byl naprosto bdělý.

Pozvala nás dál a všiml jsem si, že se rozhlédla po ulici, než nás vpustila dovnitř. Rozhlédla se, jestli neuvidí nějaké práskače, kteří sledují, jak do hnízdečka lásky Freddyho Moratty lezou dva policajti z oddělení vražd.

Zdálo se mi, že má prsa po plastice, byla obrovská a pod těsným svetrem přímo trčela. Tommy byl celý rozhicovaný a jednu chvíli se mi zdálo, že se začne hihňat. Mně ale velké poprsí nikdy nic neřikalo. Mám rád dobře stavěné ženy, jenže ona měla nejmiň šestky. Měla útlý pas a hezký zadeček. Věděl jsem, že je přitažlivá, ale prostě nebyla můj typ. To se však evidentně nedalo říct o mém part'ákoví.

Seděli jsme na drahém čtyřmístném gauči ze světlé kůže. Ta ženská měla vkus. Nebylo tu nic laciného ani vulgárního. Natálie mě přiměla dívat se na show, kde pět teploušů mění jeden byt za druhým a já jsem musel obdivovat jejich vkus. V naší rodině měla vkus Natálie a tady za tou elegancí byla určitě Peggy, ať už byla bývalá striptérka nebo ne.

"Proč jste se mnou chtěli mluvit?"

"Kde je Freddy?"

Nečekal jsem, až se zeptá Tommy, protože ten byl evidentně příliš zaujatý jejími křivkami. Jestli jsou dílem plastického chirurga, bylo mému kolegovi zjevně ukradené.

"Jdete přímo na věc, že poručíku?" usmála se.

"Jestli nám ho nepomůžete najít, tak si ho najde Liam Ryan. Víte, co provedl Freddyho bratrovi a Vincentu Ciccioví? A ještě je tu jeden Ir bez hlavy, kterého jsme našli na Outer Drive."

Zářivý úsměv se vytratil a tvářila se vážně.

"Já bych mu přece za to nestála..."

"My vás ochráníme," řekl jí Tommy.

Znovu se usmála. Peggy si byla svého ohromujícího vlivu na muže pořádně vědoma. Spencer byl teď jako muška zamotaná v pavučině.

"Opravdu?" zakřenila se. "Vy osobně?"

"Když to bude potřeba, tak jistě," usmál se na ni vřele.

Chtěl jsem se ho zeptat, jestli by vzal Peggy Manelliovou na večeři ke své matce, ale pak jsem si vzpomněl, že ji už nemá.

"A proč si myslíte, že nás nikdo neviděl vcházet dovnitř?" zeptal jsem se jí.

Byl čas trochu poškádlit její paranoi.

"Když to víme my, že vy jste spojením na Freddyho, Ronny Ciccio to ví taky."

Byla zjevně otřesená, protože jsem se trefil do zranitelného místa. Nejspíš už o své situaci přemýšlela.

"A ten Ir o vás ví samozřejmě taky. Má dobré informátory, Peggy," varoval ji Tommy.

"Chtěla jsem se přestěhovat, ale já tenhle byt miluju."

"Najdeme vám bezpečný úkryt."

"A stačí jenom prásknout Freddyho? Tak dobře, mám pro vás špatné zprávy. Já nevím, kde je. Neozval se mi od chvíle, co se stala ta věc v restauraci."

"Ani vám nevolal?"

"Ne," odpověděla. Byl jsem přesvědčený, že lže. Před časem jsme jí napíchli telefon, takže informace o jejích hovorech na mě možná už bude čekat v kanceláři.

"Jestli tu zůstanete, tak si vás najde. Ten Ir je profík. Nejdřív si lidi najde a oni pak zemřou, ale ne rychlou a bezbolestnou smrtí. Nechtěl bych vás strašit, Peggy, ale vím určitě, že vás začne hledat. Opravdu jsem překvapený, že tu pořád jste."

Zbledla jako stěna. Bylo mi jasné, že jsem se teď dotknul nějakého citlivého místa, ale hned se ovládla.

"Nevím, kde je Eddie. Je mi jedno, že mi nevěříte. A když sem ten chlap přijde, nezjistí nic, ať mi udělá cokoli, protože já opravdu nevím, kde je Freddy Morrata."

Tommy jí podal vizitku. Trochu zčervenala a zjehla.

"Nerozhodujte se dlouho, Peggy. Ten chlap už zabil spoustu lidí. Nechtěl bych se sem vrátit s patologem a kriminalistou, abychom prozkoumali to, co z vás zbude. To bych opravdu nechtěl."

"Jste si jistá, že nám nemůžete pomoci?" naposledy jsem se jí zeptal.

"Miluju Freddyho, ale nevím, kde je. Můžu vám jenom říct, že je asi někde ve městě, protože mimo Chicago nikoho nezná. Celý život žil jenom tady. Opravdu si myslím, že je někde poblíž. Všude jinde by byl ztracený."

"Doufám, že víte, co děláte, Peggy," řekl jsem jí, když jsme se zvedali z gauče.

"Říkám vám pravdu."

"Peggy, máte moji vizitku. Rozmyslete si to všechno dobře." Krátce se na Tommyho usmála, ale pak se zase zamračila. Nechali jsme ji tam a vyšli ven.

"On ji zabije. Ale nejdřív to z ní dostane. Chci říct, že to udělá Ryan, protože Ciccio si evidentně myslí, že není nebezpečná. Možná s ní teď spí on," řekl Spencer, když jsme jeli na východ zpátky na stanici.

"To můžeš mít pravdu, nebo se Ronny tak soustředil na Ryana, že se nezajímá o nikoho jiného. Možná že se teď na plný úvazek zabývá Katem a Peggy prostě dočasně unikla jeho pozornosti."

"Někdo na ní ale bude myslet. My," řekl Spencer, když zatočil k jezeru.

Neznal jsem jeho jméno, ale tajný z dvanáctého okrsku, oblasti nejbližší Ronnymu Cicciovi, nám ho poslal, abychom si promluvili o muži číslo jedna v Cicciově klanu. Byl z FBI a spolupracoval s chicagskou policií. Jakmile získal Katův případ tak vysokou prioritu, začal s námi Federální úřad pro vyšetřování spolupracovat. Normálně jsme si šli každý svou cestou, ale tenhle případ se propíral v médiích a šéfové všech bezpečnostních složek se o něj zajímali. Všichni stáli o to Ryana dostat.

Setkali jsme se na parkovišti ve dvě ráno. Watson s ním seděl na zadním sedadle fordu. Bylo těžké ho popsat, protože měl kožený kabát, pletenou modrou čepici a sluneční brýle, ačkoli byly dvě ráno. Pracoval v utajení a nechtěl se dát poznat. Věděli jsme o něm jenom, že je to agent, kterému se podařilo infiltrovat do Cicciový rodiny.

V autě jsme se klepali zimou, protože jsem nechtěl, aby puštěný motor vyvolával přílišnou pozornost. Měli jsme k dispozici jenom pár minut.

"Freddy Moratta je pořád v Chicagu, ale nevím kde," řekl agent.

Neměl chicagský přízvuk, spíš se zdálo, že je odněkud z jihu. "Vyslechli jsme jeho holku," řekl jsem mu. "Už po ní jdou."

"Takže bychom ji radši měli nechat sledovat," řekl Tommy. "To už je zařízené," odpověděl federál. "Vaši chlapi ji sledují?" "Už dva týdny."

Watson seděl vedle něj, ale neřekl ani slovo. "Tak to je dobře," pronesl Tommy.

"Vincent Ciccio měl skvělého bodyguarda. Profika," pokračoval agent. "Ale Ryan ho stejně dostal... A ten Enrique je na Sicílii proslulý, ale Ronny Ciccio je stejně na nervy."

"Ona ale svého chlapa nepráskne," řekl jsem mu.

"Já vím. Odposloucháváme ji, takže jsme to všechno slyšeli," řekl nám. "Telefon jsme jí napíchli dřív než vy. Freddy jí volal ze tří různých budek, každá v jiné čtvrti. Je s tím telefonováním opatrný a kolem Peggyina bytu se zřejmě nevyskytuje."

Podle přízvuku jsem nedokázal poznat, odkud je, a z tváře jsem v šeru auta neviděl skoro nic, protože jediným osvětlením byly lampy dost daleko od parkoviště.

"Ona je teď klíčová postava," řekl agent. "Kdo se k ní dostane jako první, dostane Freddyho, a kdo dostane Freddyho, může dosáhnout toho, že vyřadí Ronnyho Ciccio a celou jeho rodinu ze hry. A o to jde i našemu Irovi... Takhle to je, pánové."

Pak se rychle zvedl a zmizel. Podíval jsem se zpětným zrcátkem, ale už byl pryč.

V práci jsem myslel jenom na ni. Myslel jsem na ni, když jsem pracoval na jiných případech než byla smrt jejího syna Andrese. Myslel jsem na ni, i když jsem řešil vraždu jejího chlapečka. Celý den mi v hlavě strašila Célia Dacyová. Její barva pleti vyvolávala určité otázky a nejen u mě. Bylo mi jasné, že si jako kandidáta pro vztah také

nepředstavovala policajta italského původu. A jak bych mohl vůbec uvažovat o nějakém vztahu, když Chicago bylo zcela segregované město. Procházet se rukou v ruce s člověkem jiné rasy vyvolávalo zdvižená obočí. Toho jsme si byli oba vědomi. To bylo nepsané pravidlo. Tady nebyla ani Paříž, ani Kalifornie, tady bylo všechno o mnoho pozadu. Samozřejmě že tu byly smíšené páry, ale ty za lásku platily krutou daň. Pořád na ně někdo zíral. A mně bylo jasné, že bych jednoho krásného dne mohl ztratit trpělivost a zapomenout, že jsem policista. Pak bych taky mohl ztratit práci. Úplně stačilo, že jsem zatoužil po matce oběti. Kapitán by mi nakopal zadek, kdyby se doslechl, že jsem se zamiloval do někoho, kdo je zapletený do mého případu. To bylo příliš riskantní.

A jak by reagovaly moje děti na to, že otec chodí s černou ženou? A to mluvím pořád jen o sobě. Célia Dacyová se teď určitě nepotřebuje zaplést s italským policajtem. Má svých problémů až dost.

I když mi tohle všechno bylo nad slunce jasnější, musel jsem na ni myslet.

A taky jsem ji musel odpoledne vyslechnout. Byl mrazivý listopadový den. Doktor musel k zubaři, takže nám nemohl dělat křena. Na další dva dny si vzal volno, aby se vzpamatoval z vytržení zubů moudrosti.

Setkali jsme se v kavárně ve Fullertonu. Na podobném místě namaloval Hopper své Noční ptáky, obraz osamělých duší v nočním bistro. Do takového podniku jste se šli najíst, protože všude jinde bylo zavřeno a vy jste byli osamělí a neměli jste jinou možnost než si tam dát kávu, limonádu a možná něco k jídlu.

Když vešla do dveří, usmála se a já cítil, jak se mi rozbušilo srdce. Opravdu jsem se snažil chovat profesionálně, ale její úsměv to všechno zničil. V tmavé tváři jí bílé zuby přímo zářily. Podle všeho jí v žilách nekolovala žádná bělošská krev. Byla to neuvěřitelně atraktivní černá žena. Na barvě její pleti nezáleželo. Poprvé v životě jsem zažil, že mi bylo úplně jedno, jakou má barvu. Ve své práci jsem si uvědomoval, kdo ke které rase patří, ale teď mi bylo srdečně jedno, jestli je červená nebo modrá, byla krásná a já se vůbec nedokázal ovládat.

Seděli jsme vedle sebe na baru a naše prsty se zlehka dotýkaly. Uvnitř bylo oslňující světlo. Člověk by tam skoro potřeboval sluneční brýle. Ale já jsem byl rád, protože jsem si ji tak mohl nerušeně prohlížet. Nebyly tu žádné stíny, které by mi tu podívanou ztěžovaly. A čím více jsem se jí mohl kochat, tím více mizela má profesionální odhodlání.

"Lidé by mohli mít řeči," usmála se.

"Řeči?"

"Ano. My dva se vidíme častěji, než je nutné." "Jestli je vám to nepříjemné..." "Ale neblázněte. Myslela jsem na to kvůli vám." "Já bych vám ale opravdu nerad komplikoval život. Ne právě teď."

"To je od vás milé, poručíku." "Říkejte mi Jimmy." "Tak dobře, Jimmy."

Strašně se mi líbilo, když mi říkala Jimmy. Najednou jsem měl pocit, že bych měl zavolat Doktorovi, vytáhnout ho z postele, kde se vzpamatoává z vytržení zubu, a přinutit ho, aby mě přišel zachránit. Ale pak začala mluvit o Andresovi.

"Byl to báječný kluk. Moc hezký, jako jeho táta, ale daleko líp vychovaný."

"Když jste ho vychovávala vy..."

Usmála se.

"Asi ano. Nesnáším nevychované děti. Nemohla bych být učitelka, protože bych neměla trpělivost se spratky." "V tom byste se shodla s mou ženou Erin." "Ona byla učitelka?" "Ano, zemřela před rokem na rakovinu."

Zesmutněla.

"Takže oba moc dobře víme, jaké to je někoho ztratit."

"Ano... Ale moje žena nebyla zavražděna jako váš syn."

"Ta ztráta bolí, ať ji způsobilo cokoli. Nechá to ve vás velké prázdné místo, které už nic nezaplní. Svou ženu nemůžete ničím nahradit a já nemůžu nahradit Andrese."

"Jak to dokážete zvládnout, paní Dacyová?"

"Jestli vám mám říkat křestním jménem, tak já jsem Célie a měli bychom si tykat." "Děkuji, Célie."

Strašně se mi líbilo říkat jí křestním jménem. Pořád bych ho opakoval dokola.

"Plakala jsem. Je to přirozené, když ztratíš někoho, kdo ti byl tak drahý a blízký. Ano, plakala jsem hodně, ale už jsem z toho vyčerpaná. Mám pocit, že jsem vyplakala všechny slzy. A pak jdu do postele v prázdném bytě v Cabrini a nemůžu se tomu zoufalství ubránit. Je to tak silné, že se pozvracím. Zní to hrozně, když to řeknu takhle, ale jsou to takové křeče, že se nedá zvracení ubránit."

Zahlédla jsem je koutkem oka. Byli jsme k nim tak blízko a Andres byl krok přede mnou a dvě kulky ho zasáhly.

Zapotácel se a já ho stačila zachytit, než dopadl na zmrzlou zem, a pak jsem viděla, jak zdrhají. Uvědomili si, že zasáhli mého chlapečka, a rozutekli se jako srabi. A to taky jsou, Shaka i ti jeho kámoši z gangu. Myslí si, že jsou hrdinové z filmu, mají bouchačky a všichni se před nimi třesou... Ale řeknu ti pravdu, Jimmy, kdybych je našla dřív než policie, tak je všechny osobně zabiju."

"To nemůžeš udělat."

"Proč ne? Já už nemám pro co žít."

Po levé tváři jí skanula jediná slza.

"Co mám v životě dělat? Možná by mi ulevilo, kdybych je viděla zapotáčet se, jako se zapotácel Andres."

"To, že někoho zabiješ, ti neuleví. Jenom jsi pak stejná jako on." "Ty víš, že za tím vším je Abú Rijád?"

"Ano, vím, že je hlavou místního gangu. Mluvil jsem s tajnými. Vládne tomu tady."

"Skrývá se za všechny ty komunitní aktivity, co tu organizuje, jako třeba půlnoční basketbal. Žije si na vysoké noze z federálních peněz, které mu končí v kapse. A když tu někdo nařídil střelbu, tak to musel být on."

"Tuhle stopu prověříme, Célie. Jestli to byl on, tak ho dostaneme."

"Byl to Abú Rijád. Ve skutečnosti se jmenuje Charles Jackson. Je to asi takový muslim, jako je moje černá prdel"

papežem."

Trochu mě udivil ten výraz "černá prdel", ale pak jsem uviděl její čtverácký úsměv.

"Dámy prominou," mrkla na mě.

"Mně se nemusíš omlouvat. Kdyby mi zabili dítě, tak bych byl bez sebe vzteky. Ještě víc bych byl naštvaný, kdybych zjistil, že to je Abú Rijád. Už o něm víme dlouho, ale zatím zůstal bez flastru."

"Chci, abys věděl, že se za dva dny stěhuju z Cabrini pryč. Budu žít s matkou a sestrou na jihu, ale dám ti nové telefonní číslo."

"Co děláš dnes večer?"

"Balím."

"Rád bych ti pomohl. Až budeme tady hotovi, tak mi končí služba."

"Pomocná ruka by se mi hodila, ale nemůžu to po tobě chtít." "Dovol mi to."

Dlouze se mi zadívala do očí. Číšník nám donesl objednanou kávu.

"Jseš si jistý, že je to správné?"

"Nabízím ti jenom pomoc s balením. A moc se mi nelíbí, že bys do toho baráku měla jít sama." "Chodila jsem tam šest let."

"Nechci, abys tam bydlela ani dalších šest minut. Proč bys nemohla přespávat u mě v domě, dokud nebudeš mít sbaleno?" "To nemůžu."

"Mám pokoj pro hosty a byl bych radši, kdybys odtud byla co nejdřív."

"Bude trvat asi den, než to všechno odstěhuju." "Najmu stěhováky a zítra ráno se můžeš pakovat." "Myslela jsem, že to budu vozit postupně..." "Zůstaň dneska u mě a zítra tě přestěhujeme k matce." "To zní lákavě... Co by tvoje děti řekly na to, že si táta domů přivedl černošku?"

"Jsi svědkyně v případě vraždy, ne?" "A to si bereš svědkyně domů pokaždé?" "Ne, nikdy. Tohle je poprvé."

"A nebudeš mít problémy se šéfem?"

"S kapitánem? Když mu to neřeknu, tak se to nedozví... Podívej, chci tě odtud co nejrychleji dostat. Tohle je ten nejrychlejší způsob, který teď dokážu vymyslet."

Pozorně se na mě dívala a pak se usmála.

"Přemluvil jsi mě. Tak dobře, ale stěhováky zaplatím já."

"To ani náhodou. V žádném případě."

"Proč jsi na mě tak hodný?"

"Nic bych nedělal raději... Célie."

Zlehka se mě dotkla prsty a pak jsem ucítil, jak mi do levé ruky vklouzla její dlaň.

"Pojď se mnou domů teď hned. Pak v půl čtvrté vyzvednu děti ze školy."

Bylo tři čtvrti na tři.

"Měli bychom jít," řekl jsem.

Těch dvou kafi jsme se ani nedotkli. Číšníkovi jsem zaplatil účet a všiml jsem si, jak si nás udiveně prohlíží.

"Tohle je Célia Dacyová," představil jsem ji Kelly, kterou jsme jeli vyzvednout jako druhou. Michael už seděl v autě.

"Bude u nás přes noc, než ji budu moci přestěhovat do nového domova."

Děti neřekly ani slovo a nezdálo se, že by je nějak zarazilo, že má táta v autě cizí černošku. Asi měly dojem, že je to součást tátovy práce starat se o oběti trestných činů. Prostě to nevypadalo, že by se jich nějak dotklo, že Célia bude u nich doma nocovat.

"A co kdybychom šli dnes večer na pizzu k Vicovi?" zeptal jsem se jich.

Oba se usmáli, protože to pro ně byla odměna. Pizza tam byla tenounká a moc dobrá. "Máš ráda pizzu, Célie?"

Zachvěl jsem se, když jsem mohl znovu vyslovit její jméno.

"Italskou miluju. Cokoli s červenou omáčkou," usmála se a pak mrkla dozadu na děti. Podíval jsem se do zpětného zrcátka a viděl jsem, že podlehly jejímu kouzlu stejně jako táta.

Pár lidí se na nás u Vica udiveně zadívalo, ale spíš kvůli tomu, že tam nikdy předtím nikoho černého neviděli. Ale nic jiného. Neslyšel jsem žádnou urážlivou poznámku, a tak jsem se soustředil na Célii a na děti.

Dali jsme si dvě velké salámové pizzy a pár skleniček koly a nakonec jsme to završili Vicovou božskou sladkou pizzou se skořicí.

Po jídle jsme jeli domů a děti si šly do pokojíčků dělat úkoly. V devět přišel Mike a dal mi pusku na dobrou noc.

Zanechal jsem Célii v obýváku a šel jsem s ním nahoru, klekl jsem si vedle něj a pomodlil se s ním jeden desátek z růžence. Učili ho to na jeho škole u svatého Matěje a tak jsem mu pomohl probírat kuličky růžence a pomodlit se desetkrát Zdrávas Maria.

Když jsem se vrátil, našel jsem Kelly sedět vedle Célie v mém křesle.

"Myslím, že je čas jít do hajan," usmál jsem se na svou dceru. "Nemohla bych zůstat?" škemrala.

"Célia se brzy ráno stěhuje a vy oba musíte do školy. Zítra máme perný den. Běž si lehnout, holčičko." "Tak dobře, tati."

Políbila mě a pak překvapila Célii polibkem na tvář.

Byl jsem na ni strašně hrdý, protože dokázala, že nemá žádné předsudky. To Kellyino gesto mě rozradostnilo a Célia se také zářivě usmála.

Seděli jsme před televizí v křeslech, kde jsme sedávali s Erin. Křesla byla blízko sebe, abychom se mohli držet za ruku, kdybychom měli náladu.

Ucítil jsem, jak mě Célia vzala za ruku dřív, než jsem si dodal odvahy se jí dotknout.

"Jsi moc hodný, Jimmy... Asi bychom měli jít spát."

Měla spát v ložnici, kde spávala moje matka, když zůstávala přes noc hlídat Mika a Kelly. Šli jsme do ložnice. Neměla čas se zastavit v Cabrini a vzít si nějaké šaty, takže jsem jí půjčil Erinino pyžamo. Měly přibližně stejnou velikost. Když jsme došli ke dveřím, obrátila se a políbila mě na tvář. Pak mě ještě pohládila a zmizela v ložnici. Sevřelo se mi srdce, když jsem si uvědomil, že ji uvidím zase až ráno.

17

Sledovali jsme dům Cait Malloyové na Orland Park na směny, ve kterých se střídaly čtyři dvojice. Ale viděli jsme jenom, jak ráno odchází z domova do školy, kde učila. Vracela se v různou dobu, jenže vždycky sama. Rozhodli jsme se s Tommym, že si s ní odpoledne promluvíme. Počkali jsme na ni, když se vracela domů. Nebyla moc ráda, že nás vidí.

"Můžeme si promluvit uvnitř?" zeptal jsem se, jak si chystala klíče, aby odemkla.

"Mám snad na vybranou?" opáčila.

Vpustila nás dovnitř. Watson měl znovu telefonickou konferenci se svými šéfy za Atlantikem. Ale než jsme odešli ze stanice, řekl nám, že si je jistý, že je s ní Ryan v kontaktu. Pokud opravdu s Ryanem spolupracovala na vraždě svého otce, pak mezi nimi určitě něco bylo. Watson byl přesvědčen, že ví, kde se zabiják z IRA skrývá, anebo s ní může i žít na Orland Park. My jsme ale z toho domu viděli vycházet jenom Cait.

"Lhala jste nám o svém otci a Ryanovi," řekl jsem jí a zůstal jsem stát.

"Vypadněte z mého baráku!" zaječela.

"To nepůjde," odpověděl jsem. "Řekla jste nám, že Ryana nenávidíte, protože zabil vašeho otce. Neřekla jste nám, že jste se s otcem nesnášeli a že politicky stojíte na Ryanově straně. Líbí se vám vyhazovat lidi do vzduchu? Je vám líto, že staré časy v Belfastu skončily?"

"Vypadněte z..."

"To už jsem od vás slyšel. Můžeme oficiálně pokračovat na stanici, anebo se můžete zachránit dřív, než najdeme spojení mezi vámi a Liamem Ryanem."

Tommy si stoupl stranou po její levici. Chtěl ji zneklidnit. Jestli je Ryan v domě, dával jí tak najevo, že o tom víme. Ale pořád jsme nevěděli, jak by se dostával ven. V garáži auto neparkovala, takže nám bylo jasné, že ho nevozí v kufru. Vždycky nechávala stát vůz před domem, jak by se tedy ten hajzl dostával dovnitř a ven?

"Máte povolení k prohlídce?" zeptala se Tommyho a zadívala se mu do očí.

"Všichni ti mrtví, Cait... Je tu taky policista ze Scotland Yardu, který kvůli vašemu příteli ztratil sestru. Nezůstalo po ní nic než pár zubů. Měla se dvát, ale Liam zhasil svíci jejího života. Proč si myslíte, že by se vás nezbavil, kdyby to bylo nutné?"

"Nehodlám se s vámi vybavovat."

"My ho najdeme," řekl jsem jí. "Už jsme mu blízko, tak si nebude poletovat na svobodě moc dlouho. A vy půjdete do vězení s ním, jakmile ho dostaneme, a my ho dostaneme. Teď není čas na nějakou loajalitu. Váš otec věděl, že Ryan je fosilie, jako jeden z těch mastodontů, co vymřeli před miliony let. Jestli si myslíte, že mu na vás záleží, jste hloupá. Využívá vás a až vás nebude potřebovat, tak vám kolem krku utáhne drátěnou smyčku, jako byste byla jeden z protestantů z Belfastu. Jestli jste mu poskytla úkryt, Cait, půjdete na dlouho do vězení."

"Už jste skončil?" zeptala se a v očích jí plála zuřivost. Tváře měla úplně rudé.

"Ano. Jsme hotovi... On je tady, Cait. A my vás oba dostaneme," připomněl jí Tommy.

Nečekali jsme, až nás znovu pošle do horoucích pekel, a šli jsme pryč.

Peggy Manottiová visela na lustru ve své jídelně. Hlavu měla částečně oddělenou od hlavy, ale zůstalo několik šlach, na kterých visela. Drát se jí zakousl do krku, ale nedokončil svoji práci. Byl jsem si jistý, že si její vrah přál, abychom ji našli právě takhle. Tommy si myslel, že to vypadá jako parodie na sebevraždu. Dokud jste si nevšimli zaříznutého drátu, mohli jste mít dojem, že to Peggy skoncovala sama.

Ale drát, který skoro oddělil hlavu od těla, byl poznávacím znamením Liama Ryana.

"Řekli jsme Cait Malloyové, že Liam si nemůže poletovat na svobodě. Vidím, že jsme se pěkně mylili," řekl Tommy, když technici sejmuli Peggy z lustru.

"Myslíš, že mu řekla, kde je Freddy Moratta?" zeptal jsem se svého parťáka.

"Jestli to věděla, tak mu to řekla," řekl Robert Watson. Teď zrovna byl s námi na místě činu, i když to nebylo časté.

"Jaké už má skóre?" zeptal se Tommy. "Příliš vysoké."

"Už po něm jdu pětadvacet let, pánové," připomněl nám Watson. "Jeho schopnost páchat zlo je nevyčerpatelná. Zabil tolik lidí, že by to vydalo na malé město. Tenhle muž je sám o sobě holocaustem."

Watson od nás poodstoupil a prohlížel si místo činu.

"Kde se skrývá, Jimmy? Někde musí mít skrýš," opakoval Tommy. "Musí někde jíst a spát. Přece není duch, ksakru."

"Je skutečný až až," souhlasil Watson.

Pili jsme kávu na Fullerton Avenue kousek od bytu Peggy Ma-nottiové. Bylo to bistro otevřené celou noc a my skončili na místě činu ve čtyři ráno.

Viděl jsem, že Spencer má tmavé kruhy pod očima, a Watson vypadal ztrhaně a unaveně a já jsem se cítil právě tak.

"Je v tom domě, Jimmy. Cítím to v kostech, přísahal bych na to. Jsem si stoprocentně jistý, že je v domě Cait Malloyové. Spí s ním, cítil jsem ho z ní, když jsme tam byli naposledy," prohlásil Spencer.

"Ale nikdo neviděl, že by odtamtud vyšel nebo vešel dovnitř někdo jiný," připomněl nám Watson.

"V tom je ten háček," uzavřel jsem.

"Jsem šokován, citát ze Shakespeara," usmál se Watson.

Normálně se mu tvář rozzářila málokdy.

"Tak si seženeme povolení k prohlídce a koukneme se tam," navrhl Tommy.

"A z jakého důvodu? Zaslechli jste něco od informátora?" zeptal jsem se.

"No, je to slabota, já vím," souhlasil Tommy.

"Je v tom domě, ale myslím si, že budete mít problém vyrazit z amerického soudce povolení, i když samozřejmě nevím přesně, jak to u vás funguje," řekl Robert.

"Určitě ho tam skrývá a má pro něj zvláštní úkryt. Ryan ví, že sledujeme ji i její dům. Je mu jasné, že známe jeho kontakty. Je dost chytrý, aby unikal, a dost chytrý, aby předvídal naše kroky. Nemůže žít sám. Někdo mu musí chodit nakupovat a udržovat styky s okolním světem a Ryan si nemůže dovolit nechat se vidět. Ví, že ho v severním Illinois hledá každý policajt. Je mu jasné, že jeho případ je tak žhavý, jak jen může být. A ten hajzl nám stejně pořád uniká," řekl Tommy.

Byli jsme v tom bistru jediní hosté.

"Až se začne rozednívat, přijde sem spousta lidí na snídani," řekl nám majitel, Řek jménem Gus Demopoulos, když jsem se ho ptal, jestli je celou noc vzhůru.

"Neberte to osobně, to dělám za vás já," řekl nám inspektor Watson z Yardu. "Už po tom hajzlovi jdu polovinu svého dospělého života a nepřestanu Liama Ryana pronásledovat, dokud nebude zatčený, nebo já mrtvý."

Nalil jsem si kafe a dal si do něj cukr. Stejně bylo hořké. Já jsem beztak nebyl žádný milovník kávy, a tak jsem požádal Guse, aby mi natočil dietní kolu.

"Honil jsi ho po celém Spojeném království. Šel jsi po něm v Kanadě a teď ve Spojených státech," řekl Tommy. "Jak se něco takového dá vydržet? Nejsi už unavený? Nejsi z toho frustrovaný?"

"Každý den přemýšlím o tom, že s tím skončím. Jsem jak člen Anonymních alkoholiků. Moje nenávist k Liamu Ryanovi vykvétá každý den a já ji živím vzpomínkami na mou sestru. Představuji si ji, jak kráčí uličkou v kostele k oltáři. Vidím všechny své neteře a synovce o Vánocích, které nikdy nebyly. Vidím se, jak je zahrnuji dary... Pak je jednoduché udržet nenávist naživu, Tommy. Láska? Podle mě je někdy těžké ji udržet, ale s nenávistí to jde lehce. Nenávidět je snadné. Je jednoduché rozfoukat uhlíky nenávisti a ten cit je to jediné, co mám."

Díval jsem se na velkého Skota, jak sedí mezi námi, a poprvé jsem opravdu cítil, že ho chápu. Při životě ho udržovala nenávist ke Katovi. To mu pomáhalo žít. Dovedl jsem si to představit, ale doufal jsem, že mě nikdy nic takového nepotká. Mám rodinu. Mám kolem sebe lidi, kteří se o mě starají a milují mě. Watson měl jenom vztek, šířící šílenou zlobu ze ztráty, kterou utrpěl. Podle mě si se svou sestrou musel být hodně blízký. Jinak by nevěnoval život pomstě. Její smrt mu vzala i jeho život, který mohl vést. Neměl ani ženu, ani vlastní děti, jenom imaginární neteře a synovce a imaginárního ženicha a nevěstu, kteří by na svět přivedli tohle potomstvo.

"Nepřestanu. Nemůžu, je to všechno, co mám. Kvůli tomu dokážu ráno vstát. Nepřestanu, dokud ho nedostanu."

Chvilí zíral do svého šálku s kávou, ale pak ho zvedl a kávu dopil. Gus kolem nás pobíhal, jak se snažil připravit svůj podnik na ranní shon. Zapnul gril a ucítili jsme příjemnou vůni smažených jídel.

Náš agent FBI se ukázal ve čtvrtek, ve 3.16 ráno. Znovu jsme se setkali na parkovišti u policejního velitelství.

"Freddy teď úplně zalezl. Pořád se říká, že je ve městě, ale vůbec nikdo ani nenaznačil, kde by mohl být. V tomhle umějí Cicciovi držet jazyk za zuby... Budete se muset víc snažit, chlapci."

Tommy se na něj otočil, agent opět seděl na zadním sedadle. Watson byl zase někde mimo. Nejspíš se snažil probrat svými materiály, aby našel něco, co by nám pomohlo chytit toho Ira.

"Snažit o co?" zeptal se Tommy.

"Cicciovi jsou zklamaní, že Kat ještě Ronnyho a Freddyho nedostal. Říká se, že se je chystají odprásknout sami. Možná že už je všechno upečené."

Pak vystoupil z auta a znovu beze stopy zmizel.

Zajeli jsme do Orlando Parku a převzali směnu u domu Cait Malloyové. Bylo skoro šest, když jsme zaparkovali u chodníku asi čtvrt bloku od domu.

"Každé ráno odchází přesně v 7.25," upozornil mě Tommy.

Poslouchal jsem céděčko, které jsem si přinesl. Ted, když byl Doktor pryč, tak jsem se stával jazzovým fandou. Asi jsem měl pocit, že by tu pochodeň měl někdo od něho převzít. Poslouchal jsem Modern Jazz Quartet Live from Montreaux.

V 7.24 se otevřely dveře.

"Tady je," řekl Tommy. "Pojeďme za ní do práce." Cait měla na sobě zelenou bundu. Byla to vysoká, dobře stavěná žena. Tenhle popis na ni dokonale seděl. "Tak jedem," řekl jsem parťákovi.

Vyrazila na Route 45 a zamířila na sever. V tuhle hodinu byl hustý provoz. Silnice byly suché, protože už dva týdny nesněžilo, ale byl jsem přesvědčený, že zima ještě neskončila.

Pak zamířila na Pětadevadesátou ulici, potom znovu doprava a vyrazila na východ. Sledovali jsme ji z pohodlné vzdálenosti. Tommy si dával pozor, aby se skrýval za auty a zmenšil tak šanci, že si nás všimne. Ale zas tak moc by nám to nevadilo. Šlo nám především o to, vystupňovat na ni tlak. Strach by ji mohl přimět udělat něco hloupého, něco, co Ryan nepředvídal.

Když dojela do Halstedu, zabočila doleva k Pětapadesáté a tam zahnula zase doprava a jela dva bloky směrem na východ. Tam byla škola, ve které pracovala. Zastavili jsme asi půl bloku za ní a ona zaparkovala kousek od hřiště.

"Byla to ztráta času, Jimmy."

"Vsad' se, že si nás všimla, a to jsem právě chtěl. Doufám, že nás viděla."

"Je dost mazaná. Podle mě je dost velká šance, že o nás ví." Dívali jsme se, jak jde do školy.
"Pojďme se podívat, kde je Freddy Morrata," řekl jsem. "Myslím, že Cait Malloyovou můžeme na chvíli odložit k ledu."
Freddy se před Liamem Ryanem schoval opravdu dokonale. Agent ho nemohl vypátrat a ani žádná z bezpečnostních složek, které ho hledaly: chicagská policie, okres, státní policie, FBI, ATF, a to jsem jich určitě ještě pár zapomněl.
Jeli jsme za Ronnym Ciciem prostě proto, abychom mu ukázali, že jsme pořád tady. Samozřejmě nám s hledáním vraha svého bratra nepomůže, ale chtěli jsme mu dát najevo svou existenci.
Měl jsem na ulici svoje kontakty, ale tentokrát jsem nebyl schopen nic získat. Bylo skoro děsivé, jak všichni mlčeli. Nikdo nic nevěděl. Mlčeli jako hrob. Nemluví ani Italové, ani ostatní. Všichni se báli. Ryan změnil Chicago v město duchů. Poté, co své oběti zabil, zmizel jako dokonalý špión. Těla jsme našli, ale Ryana ne. Povídalo se, že se pohybuje kanály, ale jestli jste někdy navštívili chicagské kanály, bylo vám jasné, že jsou to kecy. Tam nedokázaly přežít ani krysy. Tohle nebyl vrah z ulice Morgue, žádný fantom, co skáče ze střechy na střechu a uniká pařížským podzemím. Byl to člověk, a stejně jako Watson jsem cítil, jak mě to břemeno tíží čím dál víc. Watsonově sestře vzal život a stejně zničil stovky životů. Skoro jako za druhé světové.
Byl čas to skončit.

18

Druhý den ráno jsem přestěhoval Célii do domu její matky na Třiaosmdesáté a Wentworthské. Najal jsem stěhováky, ale nábytek jsme tam nechali. Řekla, že je už příliš starý, ale někomu, kdo se bude do Cabrini stěhovat, by se mohl hodit. Célia chtěla najmout byt a koupit si všechno nové, až si něco ušetří. Už nebude peníze potřebovat pro Andrese, tak je může utratit za vybavení bytu.
Takže si sbalila šaty, pár osobních věcí a něco z Andresových. Vzpomínám si, jak balila dětskou pistoli, která ale vypadala úplně jako pravá pětačtyřcítka.
"Jsi si jistá, že tohle chceš přestěhovat ke své matce?" zeptal jsem se jí.
"Byla to jeho nejmilovanější hračka, i když jsem se mu pistole snažila rozmluvit. Tuhle hračku koupil jeho otec, který se najednou vynořil, když Andresovi byly čtyři. Nechtěl dát pryč něco, co mu koupil táta, a já nenašla odvahu se jí zbavit."
Všechny jeho šaty dala na dobročinnost. Nebyly nijak drahé, ale vypadaly nově a čistě. Starala se o svého chlapce, jak nejlépe dovedla, a mně bylo jasné, že to byla dobrá matka.
Její matka Evelyn nás uvítala u dveří. Trochu udiveně se na mě zadívala, ale to jsem čekal. V tuhle chvíli jsem byl určitě jediný běloch na míle daleko. Vyjímá jsem se tam jako pěst na oko. Ale Evelynin pohled trochu zjhl, když slyšela, že jsem policajt, co vyšetřuje vraždu jejího vnuka.
"Ale chytíte je, že ano?" zeptala se, když jsem nesl dva Céliiny kufry z malého stěhovacího auta, ve kterém byl celý její majetek.
"Ano, chytím je."
"Célia říká, že je může identifikovat."
"To je pravda. Víme, kdo to byl, a dostaneme je. Už jsem to slíbil vaší dceři a já svoje sliby plním, paní Neeleyová."
Neeleyová bylo Céliino příjmení za svobodna. Dacyová bylo jméno z jejího krátkého manželství.
"Vy jste jí to slíbil?"
"Ano."
"Tak vás беру za slovo, detektive."
Asi desetkrát jsem ještě šel k dodávce a zpátky a pak už měla všechny věci nastěhované u matky.
Vzal jsem ji na pozdní oběd na Michigan Avenue do jednoho fastfoodu. Seděl jsem naproti ní a nemohl z ní spustit oči. Dívala se na mě zpřímá a ani na chvilku neuhnula pohledem.
Vzala mě přes stůl za ruku.
"Jsi moc hodný. Jsi opravdu přítel, Jimmy."
"Chtěl bych..."
"Co?"
"Chtěl bych, abychom byli víc než přátelé, Célie." "Ty víš, že to není možné." "Ale je, pro mě už jsi víc než přítelkyně."
"Teď na to není vhodná doba, Jimmy."
"To neví nikdo lépe než já, Célie. Ale nemůžu si pomoci, takhle to cítím... Když zemřela Erin, nedovedl jsem si představit, že bych někoho hledal. Doktor se mi snažil párkrát nějakou ženu dohodit, ale byla to vždycky katastrofa. A nebylo to kvůli těm ženám, ty byly moc milé. Prostě jsem nedokázal nic cítit, jenom pár měsíců po její smrti to nešlo. A pak jsi mi přišla do cesty..."
"Přitahuji tě proto, že jsem černá?"
"Jsi černá a přitahuješ mě... Ale jestli je to kvůli tomu? Ne. To si nemyslím. Už jsem potkal spoustu černých žen. Potkával jsem je a pracoval s nimi, taky jsem se s nimi přátelil, ale nikdy... Není to kvůli tomu, že jsi černá. Je to kvůli tobě."
"Nemáš rozum, Jimmy."
"Cítíš ke mně něco, Célie?"
Neodpověděla a mně pokleslo srdce.
"Ano, cítím. Bůh nám oběma pomoz."
Mimoděk se mi rty zvedly do úsměvu. Už jsem si ani nemohl vzpomenout, kdy jsem naposledy slyšel tak dobrou zprávu. Všechny ty měsíce, kdy byla Erin nemocná a kdy trpěla. A najednou jsem cítil, jak mi spadlo z ramen přetěžké břemeno.
Zapomněl jsem na Erin? Ne. Nikdy na ni nezapomenu. A ve stejnou dobu jsem se sblížil s touhle ženou, která všechno

ztratila. Tohle jsme měli společné. Erin byla kromě mých dvou dětí pro mě vším a Andres byl rodinou pro Célii.

"Mám z toho strach, Jimmy."

"Ano, také si myslím. Ale kašlu na to. A co ty?"

"Jsi si jistý, že to všechno neprožíváš jen proto, že se cítíš osaměle po smrti své ženy?"

"Nejsi Erin vůbec podobná a já ji nepřestal milovat... Asi jsem unavený z toho, jak se vracím domů a nenajdu tam nikoho... Mám děti moc rád, ale není to totéž... Nevím, jak to říct, Célie."

"Já tě chápu. Už je to hrozně dávno, co byl se mnou doma nějaký muž, který mi pomáhal vychovávat mého syna. Už je to dlouho, co jsem měla někoho blízkého, kdo by se mě dotýkal, mluvil se mnou a miloval se se mnou... Je to šílenství, Jimmy."

"Máš pravdu, jsme blázni."

Stiskla mi ruku a já jí políbil dlaň. Pořád jsme se přitom dívali jeden druhému do očí.

Eric Dubois a LaPierre Peterson byli zabiti při honičce s policií blízko Cabrini Green. Jejich camaro narazilo ve 4:15 ráno do pope-lářského auta jenom šest bloků od komplexu. Byli uprostřed čtvrti kolem Rush Street, kde byly bary pro byznysmeny. Policisté měli pocit, že z okénka auta cítili marihuanu. Honička začala proto, že si ti dva blbci mysleli, že po nich policajti jdou kvůli vraždě, a policajti za nimi vyrazili ve chvíli, kdy se řítili ulicí stovkou.

Camaro se s popelářem střetlo čelně. Auto skončilo jako harmonika, ale popeláři byli jenom otřeseni. Policajti oba gangstery identifikovali podle peněženek. Dokonce měli i řidičské průkazy, což byla v okolí novinka.

Zavolal jsem Célii k její matce a řekl jí o Duboisovi a Petersonovi, ale nezdálo se, že by se jí moc ulevilo.

"Shaka měl ten samopal. Ostatní měli jen glocky," připomněla mi.

"Já vím, že Shaka je ten střelec, který Andrese trefil," řekl jsem jí. "Neuleví se mi, dokud nedostaneš jeho, Jimmy. A Abú Rijáda."

Prohledali jsme celou čtvrt' a okolí Cabrini Green, abychom našli Shaku Monroa, ale dokázal se dobře skrývat v temných koutech.

Pak nám zavolali tajní z Devatenáctého okrsku, že někdo toho střelce viděl, jak vychází z jednoho ze tří prázdných bytů na West-mont Avenue, jenom pár stovek metrů od Cabrini, Céliina starého domova.

Doktor zavolal pro posily, protože ten kluk byl ozbrojený a nebezpečný, jak už to bývá. Bylo jasné, že má zbraň. Takže jsem provedl svůj rituál před akcí. Měl jsem svou čtyřiačtyřicítku na levé noze těsně nad kotníkem ve speciálně upraveném pouzdře, měl jsem také svou devítku v podpaží a pak jsem měl i břitvu v kapse v dlouhém černém koženém kabátě. Bylo těsně po Díkuvzdání, jenom pár týdnů po smrti Andrese Dacyho.

Zajeli jsme na Westmont Avenue a zaparkovali čtvrt bloku od prázdné budovy, kde se skrýval Shaka. Neviděli jsme v rozbitých oknech žádné světlo, ale Shaka nejspíš okna nějak zatemnil.

Pak jsme toho teenagera viděli vycházet ze vchodu. Mysleli jsme, že se nám ztratí dřív, než dorazí posily, a tak Doktor vyletěl z auta, vyrazil ke vchodu prázdného domu a zařval varování: "Policie!"

Shaka už měl v ruce pistoli a my s Doktorem jsme sebou rychle praštili k zemi, když ztichlou ulicí vyštěkly výstřely.

Oba jsem vytáhli zbraň, vleze na chodníku asi padesát metrů ode dveří, odkud na nás Shaka pálił.

Vstali jsme a vyrazili k budově, kam Shaka vběhl. Vešli jsme dovnitř, já měl v ruce svou čtyřiačtyřicítku, on mířil dopředu devítkou.

"Radši bych, abychom ho dostali živého," zašeptal jsem, když jsme mířili k prvnímu bytu. Doktor přikývl.

Dveře v prvním patře byly zavřené a všude panovalo stísnující ticho. Jako by celý dům bez hnutí očekával, co se stane. Doktor rozkopł dveře, ale neozval se ani hlásek, nikdo se nehýbal ani se nesnažil utéct. Vůbec nic, ani šustnutí seshora. Prošli jsme celým bytem, ale nikoho jsme nenašli. Chtěl jsem navrhnout, abychom šli ven a počkali na posily, když vtom jsem uslyšel kroky v bytě nad námi.

"Je nahoře," zašeptal Doktor.

Ve druhém patře byly lehce pootevřené dveře. Rozkopł jsem je dokořán. Uviděl jsem oranžový záblesk, ještě před tím, než jsem výstřel zaslechl. Oba jsme vrazili do bytu, každý na jinou stranu. Doktor párkrát vystřelil. Pak se rozlehly rány z mé čtyřiačtyřicítky, která nepatří k normální výbavě policajtů ve městě, protože dělá obrovské díry. Já ji mám rád, dokáže totiž každého zastavit, a náš kapitán nebyl, co se týká osobní výstroje, nijak striktní. Víc ho zajímala naše bezpečnost než ochrana pachatelů, a proto to byl velmi oblíbený muž.

Kulky lítaly kolem a ve zdech a na stropě dělaly díry. Výstřely a jejich ozvěna se v prázdném bytě rozléhaly v příšerném randálu. Zdi se otrásaly s každou salvou, kterou jsme vysílali směrem k Shakovi Monroeovi.

Uviděl jsem ho na chodbě a zakřičel na něj, aby zůstal stát.

V tu chvíli už jsem stál na nohou a Doktor taky.

"Stůj!" zařval jsem.

Otočil se a vypálil. Ucítil jsem, jak mě dvě kulky minuly jenom o pár centimetrů. Pak jsme oba s Doktorem šestkrát nebo sedmkrát vystřelili a viděli jsme, jak to toho kluka odmrštilo na druhý konec chodby. Pomalu jsem k němu došel, ale najednou sebou trhl a zkusil vypálit další ránu, a tak jsem ho dvakrát trefil do hlavy. Lebeční kosti a mozek se rozstříkly na zeď za ním. Všechno tohle bylo vidět, protože okno nalevo nebylo zatemněné a místnost osvětlovala lampa veřejného osvětlení.

Shaka, nebo lépe řečeno to, co z něj zbylo, ležel klidně na zemi uprostřed chodby ve druhém patře. Moje dva poslední výstřely ze čtyřiačtyřicítky mu v podstatě vystřelily mozek.

Doktor mu zkusil pulz a zavrtěl hlavou.

"Chtěl jsem ho živého," nadával jsem.

"Moc na vybranou jsme ale neměli, že ne?" řekl Doktor, když jsme seděli u Garvina a dávali si další klobásu a limonádu. Limonádu proto, že se Doktor zřekl alkoholu. Řekl, že si přísahal, že s tím přestane kvůli památce těch dvou dětí, které vezl do nemocnice a díval se, jak umírají.

"Ne. Asi ne."

"Ale ještě není po všem, Jimmy."

"Ne, dokud nedostaneme toho hlavního hajzla, Abú Rijáda." "Správně. Charlese Jacksona, našeho místního aktivistu." U Garvina bylo ticho, protože bylo těsně před svítáním. "Doufám, že přijdeš na Vánoce. Děti se těší." "Proboha, Jimmy. Je teprve listopad." "Takže tě varuju dostatečně dopředu." "Chceš, abych ti někoho dohodil?" "Ale jdi. Já myslel, že už jednu mám."

"Jo, kamaráde? A koho?" "Célii Dacyovou." "Kristepane!"

"No, snad nemáš předsudky, Doktore?"

"Jo. Jsem totálně bigotní, když slyším, že randíš s matkou oběti v případě, který právě řešíme. Do prdele, Jimmy, co se to s tebou proboha děje?"

"Nemůžu si pomoci."

Doktor na mě zíral.

"Takže ty jsi přišel úplně o rozum."

"Myslím, že je to vážné, Doktore."

"Jsi jenom..."

"Jo, já vím, osamělý. Ona říká to samé."

"A co si ona myslí o tom vašem míchání ras?"

"Je z toho vyděšená, Doktore. Bez sebe strachy, stejně jako já." Doktor se zadíval dolů k baru k Johnu Garvinovi, veteránu z druhé světové.

"To si piš, že by ses měl bát. Málem jsem si nadělal do kalhot, parťáku."

Slunce už vyšlo před půl hodinou a nám skoro končila služba. Právě jsem zabil lidskou bytost, kluka, kterému bylo stěží osmnáct. I když jsem samozřejmě věděl, že je to vrah Andrese Dacyho, cítil jsem se jako Lady Macbeth. Nemohl bych z rukou smýt krev toho kluka, i kdybych skočil do ledových vod mého milovaného Michiganského jezera.

19

Nastala přesně ta jatka, která náš tajný agent předvídal. Cicerovi napadli Mannyho a Carla Cicciovy, dva z Ronnyho bratranců, kteří se věnovali obchodu s drogami na severu. Stalo se to ve čtyři ráno v klubu na Walton Boulevardu. Co tam Carlo a Manny tak brzo dělali, těžko říct, ale oba je ubili k smrti hliníkovými baseballovými pákami. Nechali je tam ležet, ale nebyly na nich otisky.

"Rukavice," odhadoval Tommy. "Byli dost chytří na to, aby si vzali rukavice. Ale stojí za tím Cicerovi. Jsem si jistý, že to nebyl Kat. Hlavy mají totiž pořád na krku."

Doktoru Grayovi to nepřipadalo veselé. Tommy od našeho oblíbeného patologa raději trochu poodešel.

Násilí tu kolem bylo až až. Carlo měl rozpůlenou hlavu jako vajíčko a byl vidět mozek. Manny byl zase skalpovaný, jako by na něm ještě někdo zapracoval nožem, poté co mu rozmaširoval hlavu. Doktor Gray mi řekl, že mají na těle mnohočetná zranění. Podle Tommyho musely ty vraždy nějakou chvíli trvat. Cicerovi nebo jejich vrazi se tomu mohli pěkně v klidu věnovat, protože bylo brzy ráno a nehrozili žádní svědci. Na zemi tady zůstali ležet dva mafiáni uprostřed svého italsko-amerického klubu.

Fotograf a patolog skončili a my s Tommym jsme toho už taky měli dost.

Chystali jsme se na Johnnyho Cicera, poslední mozek, který ještě v Cicerově klanu zbýval. Zajeli jsme na jihovýchod, kde většinou operovali. Cicerové a Cicciové byli jako Shakespeareovi Montekové a Kapuleti bez těch tragických milenců. Bojovali o nadvládu v chicagském podsvětí a nebylo na nich nic romantického.

Johnny bydlel v Evergreen Parku na jihu, ale většinou operoval mezi Dvaasmdesátou a Warfieldem. Vedli pizzerii, a tak jsme tam zamířili. Bylo načase tuhle válku utnout dřív, než se opravdu rozhoří.

Zase jsme byli s Tommym bez našeho skotského kolegy, který raději zůstal u počítače. Chtěl jsem se ho zeptat, co tam vlastně hledá, ale bude to muset počkat.

Vystoupili jsme z našeho modrého vozu a vešli do Sallyiny pizzerie, což byla Johnnyho základna. Se Spencerem jsme vypadali jako dvojčata, protože jsme oba měli dlouhé kožené kabáty. Skoro mi připadalo, jestli můj parťák nemá taky italskou krev, ale zpod modré námořnické čepice mu na ramena padaly špinavé blond vlasy.

Johnnyho jsme chytli na domácí půdě. Ukázali jsme dvěma jeho gorilám naše odznaky a nechali se odvést k jejich šéfovi, který seděl v boxu v zadní části pizzerie.

"Dáte si pizzu, chlapci?" usmál se Johnny.

"Jo, s feferonkami a salámem," zakřenil se na něj Tommy.

Cicero byl hodně vysoký, tak metr devadesát, a vážil asi sto dvacet kilo. Měl úplně bílé vlasy ulízané dozadu nějakou pomádou. Ani vlásek nebyl nakřivo. Na tvářích měl stopy po akné, ale vypadal dost dobře a zřejmě se líbil ženským.

"Zastavte tu blbost dřív, než se vám to vymkne z rukou. Ronnyho Ciccia zatkne," řekl jsem.

"A kdy to jako bude? V příštím století?" usmál se Johnny.

"Nejdřív jsi měl nevyřízené účty s Ronnym a jeho lidmi a šel jsi na to chytře. Teď jsou dva z Cicciových bratranců po smrti. Nevíš o tom náhodou něco?" zeptal jsem se.

Spencer stál přímo vedle Cicerových nájemných zabijáků a na oba se srdečně usmíval. Měřili skoro dva metry a vážili přes sto kilo. Měli tmavé mastné vlasy a na sobě kožené kalhoty a trička. Oba byli ze staré školy stejně jako Johnny.

"Tak já jsem měl nevyřízené účty, jo? Ten sviňák Ciccio zabil mé dva bratrance a vy mi říkáte, že jsem si počínal chytře,

když jsem toho hajzla neoddělal."

"Jo, to jsem řekl."

"Tak asi nejsem tak chytřej, jak si myslíte, poručíku. Já ty dva kretény neoddělal. To musel být někdo jiný."

"Ir to nebyl," řekl Tommy a tentokrát se díval Johnnymu přímo do očí. V podniku kromě nás nikdo nebyl.

"Jak to víte?" zeptal se Johnny.

"Pořád mají hlavy na krku."

"Ten Irčan je ale bestie, co?"

"Je to velmi profesionální zabiják. Ještě ho nikdo nechytí," řekl jsem.

"Jerry, Tonny... vypadněte," otočil se na své hochy. Oba zamířili k baru. Na Tommyho se usmáli a Spencer jim to oplatil.

"Vypadá to, že si váš parták nějak nesedne s mými chlapci," usmíval se Cicero na Spencera.

"Nejsme tu, abychom tě obtěžovali. Dnes ne. Ale ještě jedna vražda, a všichni naši lidé se zaměří na vás. A přibereme i kamarády: FBI, ATF, okres, státní policii... Všichni hledáme toho Ira a snažíme se dostat Ronnyho Ciccio. Takže si můžeme počkat, než půjdeme po tobě. Jestli ale začneš nějakou válku, bude konec. Je otázka času, než tě dostaneme, ale jestli chceš, aby to bylo spíš později než dřív, tak nás nese."

"Nemáš žádný respekt, Parisi."

"Snad sis nemyslel, že ti políbím ten tvůj ztracený prsten, ty sicilské tlustoprde?"

Zrudl překvapením a Tommy taky. Ty jeho dvě gorily vyrazily směrem k nám, ale Johnny je posunkem poslal pryč.

"Než mi začneš vyhrožovat, Cicero, tak přemýšlej. Já vím, co chceš říct. Nemůžu k tobě přijít a mluvit s tebou tímhle tónem... Pamatuj, co jsem ti řekl. Jediný chybný krok, a tahle střecha ti spadne na tu tvou pitomou hlavu."

Otočil jsem se a zamířil k východu. Spencer se držel těsně za mnou, a než vyšel ven, zamával těm dvěma u baru.

"Moc hezky jsi s ním nemluvil."

"Moje chyba. Snažil jsem se být nad věcí, ale když jsem ho viděl, jak se tam rozvaluje jako nějaký sicilský kmotr... Do prdele. Je to jenom další kriminálník, další zločinec, a já už jsem unavený z toho, jak po těchhle typech musíme uklízet svinčík."

"Myslíš, že se stáhne?"

"Ne."

"Já taky ne," připustil Tommy.

"Jakmile jednou začnou, jsou jako žraloci, když ucítí krev." "Možná bychom měli vypustit bazén, trochu je přidusit."

"Přál bych si, aby to bylo takhle snadné." Tommy se rozjel a zamířili jsme do centra.

* * *

Nechal jsem Spencera vystoupit a šel jsem zkontrolovat Watsona. Pořád mě zajímalo, proč to vypadá, jako že se nám vyhýbá, ale neměl jsem příležitost se ho zeptat. Už jsem dlouho nenavštívil Doktora, a tak jsem mu zavolał, že se u něj stavím.

Vypadal nějak zaraženě. Nevím, jak jinak to nazvat. "Jimmy? Nevěděl jsem, že dneska přijdeš." Nedokázal jsem mu říct, že jsem s ním mluvil po telefonu ani ne před pětadvaceti minutami. "Měl jsem zavolat, Doktore."

Mary stála za ním a přikývla. Musela ten telefonát slyšet. "Zůstaneš na večeři, Jimmy?" zeptala se.

"Rád bych, ale nemůžu, mám rezervaci v restauraci, jdeme se Zrzkou na večeři."

Pak jsme všichni tři sešli do sklepa. Zdálo se, že ho nechce nechat samotného, ale musel jít na záchod, tak mi řekla, co se děje.

"Trochu se to zhoršilo," povzddechla si, když jsme seděli u baru dole ve sklepě.

"Zapomněl, že mám přijít."

"Ano, slyšela jsem, jak s tebou telefonoval."

"Je to jenom pár minut."

"Já vím... Občas se rozpomene na to, co jsi řekl před patnácti lety. Řekne, Jimmy povídal tohle nebo tamhleto poté, co jsme toho či onoho zatkli. Takové věci si pamatuje dokonale. Ale řekni mu něco teď a za pár minut o tom neví... Nebral si ty léky..."

Doktor se vrátil do místnosti.

"Tak jak to jde?"

"Špatně. S tím Katem bychom potřebovali tvou pomoc." "S kým že?"

Vysvětlil jsem mu znovu, o co jde."

"Jo tak! Už si vzpomínám, žeš mi o tom vyprávěl."

"Mary mi říkala, že nebereš prášky."

"Ale vždyť ty krámy nefungují."

Viděl jsem na jeho tváři úzkost, bylo mi jasné, s čím musí Mary bojovat.

Pak sešla dolů Doktorova adoptovaná dcera. Bylo jí šestnáct, byla černá, na levé oko slepá a na levé ucho hluchá. Byl to následek nehody v dětství. Kvůli jejímu postižení bylo pro Doktora a Mary snadnější ji adoptovat, protože o afroamerické děti není takový zájem. Jmenovala se Naomi.

"Ahoj, zlato," pozdravil jsem ji. Přišla ke mně a objala mě. Při každé příležitosti jsem ji rozmazloval, tak jako Doktor rozmazloval moje čtyři děti.

"Jak se máš, tati?" obrátila se na Doktora.

Naomi byla vysoká štíhlá dívka a nenechala se nedoslýchavostí omezovat. Byla vynikající studentka jedenáctého ročníku na katolické střední škole. Hrála dobře na housle i přes to, že slyšela jen na jedno ucho.

"Hned je mi líp, jak jsem tě viděl vcházet."

Objala ho a zase se rozloučila

"Musím dělat úkoly," omluvila se a vyšla nahoru.

"Jo, a já musím taky pryč, promiňte... Doktore?"

"Ano, Jimmy?"

"Dělej, co ti říká tvoje žena. Je to doktorka. Dobře?" V očích mu bleskl souhlas. "Udělej to pro mě a pro Mary, jo?"

Díval se dolů na bar. Nikdy předtím jsem neviděl svého parťáka tak bezmocného. Začaly mi slzet oči. "Tak jo... Jenom kvůli tobě."

Mary pevně objala svého manžela, já jsem se rozloučil a vyrazil k autu.

"Víš, že jsem do tebe blázen?" řekla Natálie, když seděla proti mně ve steakhousu.

Měla na sobě obepnutou černou sukni a bílou blůzu rozepnutou u krku, která odhalovala její smetanově bílé hrdlo.

Všechno jenom zdůrazňovalo její zářivé vlasy, ostříhané těsně pod ušima. Měla zelené oči, které někdy vypadaly skoro jako oříškové, štíhlé jemné prsty a dlouhé sexy nohy. Všechno na ní mě okouzlovalo a přitahovalo, kdykoli jsem se na ni podíval.

Vášně v našem manželství nebyla žádný problém. Ale už další děti nebudeme mít, protože nechceme, a Natálie bere antikoncepční pilulky. Měla s tím trochu problém, protože je věřící katolička, ale stejně jako já nesouhlasí s postojem církve k antikoncepci. Hodně katolíků s kontrolou porodnosti nesouhlasí. My prostě nemůžeme mít další děti, protože moje žena už má dost práce s našimi dvěma malými holčičkami. Takže každé ráno polyká prášky. V naprostém kontrastu k tomu, co říkají kněží, prášky naše milování vylepšily. Nebo je to možná tím, že moje láska k té ženě vzrůstá každou hodinu.

Mám štěstí. Ztratil jsem dvě opravdové životní lásky a našel třetí. Muži někdy nemají odvahu pro jednu ženu, a já měl tři: Erin, moje první žena, Célie Dacyová, moje druhá láska, a Natálie, která doufám bude třetím a posledním klenotem v koruně, kterou mi darovala štěstěna.

"Ty dneska nejsi ve své kůži, Jimmy?" zeptala se.

"Když zestárneš, začneš vzpomínat na některé věci v životě."

"Vzpomínáš?"

"Vlastně ano, Zrzko."

Upila svého burgundského a rty se jí po něm leskly.

"Kristepane, já jsem ale šťastný chlap."

"Já vím."

"Tak ty to víš?"

"No jistě. Máš přece mě, ne?"

Zasmála se a odložila sklenku s vínem.

"Co tě trápí, drahoušku?"

"Doktor... Ten Kat. Mafie. Chlápek jménem Robert Watson. Zdá se mi, že jenom přihlížím všem těm ztrátám."

"Ztrátám?"

"Doktor ztrácí paměť. Ten Ir zuří, protože přišel o ženu a dceru. Watson, ten policajt ze Scotland Yardu, ztratil před lety svoji sestru kvůli Ryanovi a jeho bombě. Já jsem přišel o Erin a Célie, tyhle dvě historie dobře znáš. Přišel jsem o svého tátu Jaka, poté co spadl ze schodů. Moje matka Eleanor ztratila Nicka, když si vzala Jaka... všechno jsou to ztráty. Je to jako bys přicházela o všechno, kousek po kousku."

"To je čas, Jimmy. Všechno jednou pomine, drahoušku." "Moc rychle."

"To máš pravdu. Pro nás dva je jeden život moc krátký, lásko." Naklonil jsem se přes stůl a dlouze ji políbil.

Přitáhl jsem ji k sobě.

"Myslím, že to tentokrát budou dvojčata," řekl jsem jí.

Usmála se. Byla zakrytá peřinou těsně pod řadry. Naklonil jsem se a něžně ji políbil na obě bradavky. Zasténala a já jsem z ní stáhl pokrývku.

"Nechceš snad nějak oblafnout prášky, že ne?"

"Takhle to nefunguje."

"Chceš ještě jedno dítě, Jimmy?"

"Dvě jsou fajn... Ne. Jenom se mi zdálo, že ten sex, co jsme měli, když jsme počali holky, byl nějak jiný." "Lepší?"

"Ne, prostě jiný. Ale to je v pořádku. Máme čtyři hodné děti a půlka z nich jsou naše. Jsi moc dobrá máma, Zrzko."

Přitáhla si mě na prsa.

"Ale netrápíš se pořád nad těmi ztrátami, že ne?" "Já nevím."

"Protože já tě nikdy neopustím. Ne na této zemi a ne v ráji, jestli existuje... Co vlastně budeš dělat se třemi ženskými v domě, jestli je opravdu nebe?"

Zasmála se a kousla mě do ucha a smála se.

"Ještě ti to nestačilo?"

Něco zamumlala a pak vlezla pod peřinu.

Myslel jsem na ni od chvíle, co jsem vstal, až do okamžiku, kdy jsem usnul. Ale ani v noci jsem se jí nemohl zbavit. O Célie Dacyové se mi zdály sny. Byl jsem jí úplně posedlý. Dřív jsem se takhle ponořil do případu. Moje práce byla způsobem jak přežít bez Erin. Teď se práce posunula do pozadí a já se snažil vymyslet způsoby jak být spolu. Célie pracovala jako diplomovaná sestra v nemocnici St. Mary na Tinley Park. Tinley bylo předměstí, ale předměstí

jsou od Chicaga tak odtržené, že je těžko říct, jestli je to ještě vůbec ve městě. Bydlela u matky. Volal jsem jí tam skoro každý den a den ode dne to bylo trochu trapnější. Pokaždé totiž zvedala telefon matka.

"Je tam Célie?"

"Ano, Jimmy."

Úplně jsem viděl úsměv na tváři paní Neeleyové. Už moje telefonáty očekávala. Myslel jsem, že budu muset čelit jejímu nesouhlasu, ale zatím se tak nestalo. Možná si myslela, že jenom informuji dceru o vývoji Andresova případu.

"Ahoj," řekl jsem.

"Ahoj," skoro zašeptala.

"Můžeš mluvit?"

"Ne, je to tu samé velké ucho," zasmála se.

"Potřebuji tě, Célie."

"V profesionálním slova smyslu?"

"Jestli to bude fungovat jako omluva, tak ano."

"Ale vážně, Jimmy, jak to jde?"

"Je kluzkej jak úhoř. Charles Jackson, zvaný Abú Rijád, je mazaný. Na špinavou práci má své lidi. Shaka a ti druzí dva byli jen pěšáci. Kdyby se ti dva nezabili při srážce s tím autem, tak by to Abú Rijád udělal sám. Noviny věnovaly Andresovi trochu víc pozornosti. Kdyby je to auto nerozmašovalo a my s Doktorem nezastřelili toho třetího čuráka Shaka... Promiň. Nechtěl jsem takhle před tebou mluvit."

"Jsi tak ohleduplný. Čím to, že jsi na mě tak milý?"

"Teď si se mnou chceš zahrávat, vid'?"

"Já? Nikdy."

"Musím tě vidět, Célie."

"Bůh mi pomoz. Já taky."

Bar U Nutsy byl podnik v Old Townu. Vybral jsem ho, protože jsem věděl, že se tam scházejí smíšené páry, protože tahle čtvrť byla liberálnější než zbytek města, takže jsme tam s Célií neměli pocit, že nás všichni sledují.

Kdysi jsem kamarádil s černou policistkou. Vlastně jsme spolu po smrti Erin málem začali chodit. Ale nic z toho nebylo, protože měla za manžela Afroameričana, který přednášel na univerzitě. Jednou se mě zeptala, jestli mě na ní přitahuje barva její kůže. Řekl jsem jí, že nejde jenom o rasu. Nešlo o to, že je pro mě tabu, ale na druhou stranu k ní barva kůže samozřejmě patřila, a možná proto byla pro mě exotičtější a přitažlivější.

Seděli jsme v boxu vedle sebe. Byla tam spousta lidí, hrála soulová kapela asi tak deset metrů od nás. Hned jak jsme si sedli, objal jsem ji a dlouze ji políbil. Vnímala moji touhu, ale jenom se na mě mile usmála, asi tak, jako se usmíváme na rozdováděné štěně. Skoro mě to naštvalo.

"Veřejná demonstrace citů, ty lumpo?"

"Nehraj si se mnou, Célie."

"To nedělám, Jimmy. Jenom tě škádlím."

"Na to zrovna nemám náladu. Ale mám spoustu nápadů, co bych s tebou rád dělal."

Usmála se, ale tentokrát v tom nebylo tolik hravosti jako předtím.

"Jsi si jistý, že to chceš dělat?" "Dělat co?"

"Myslela jsem, že se chceš milovat, nebo se pletu, Jimmy?"

"To sis myslela přesně. Chci se s tebou milovat."

Nedokázal jsem přestat a znovu jsem ji líbal. V baru bylo přítomí a kapela zrovna hrála Charlieho Parkera. Saxofonista byl vynikající, i když to nebyl sám Charlie. Saxofon navodil tu správnou náladu.

Nepoznal jsem tu písničku, kterou hráli, ale Doktor by ji poznal, protože to byl jazzový fanda.

Tentokrát se nedržela zpátky.

"Už jsem prožila zklamání. O co mezi námi vlastně jde, poručíku?"

"Nedokážu nic dělat jen napůl. To je moje chyba. Nikdy nevím, kdy přestat. Jsem prostě tady, Célie. Nejsem ten nejúžasnější chlap, co jsi kdy poznala, zvlášť když pracuješ mezi doktory. Jsem jenom policajt. Mým jediným talentem je, že jsem příliš hloupý na to, abych se dokázal vzdát, ať se jedná o případ nebo o člověka, zvlášť když je ten člověk tak krásný, jako jsi ty."

"Můj první manžel, Andresův táta, mě podvedl. Neunesla bych, kdybys něco takového udělal."

"Ty si opravdu myslíš, že si s tebou jenom zahrávám? Že to je jenom tak? To si opravdu myslíš?"

"Jenom mě to děsí. Ale každé tvé slovo mě uklidňuje."

"To je dobře."

Znovu jsem ji políbil. Všichni vypadali, že jsou zaujati sami sebou, a rozhodně jsme tu nebyli jediný romantický párek. Lidé na parketu se k sobě tulili a tóny kapely je k sobě ještě víc připoutávaly.

"Zatančí si se mnou."

Přikývla a já ji vzal na parket. Bylo tu ještě dost místa. Před námi tančila žena asijského původu s Hispánkem. Oběma bylo okolo třiceti a vypadali velmi zamilovaně. Sešla se tu opravdu pestrá společnost. Různé rasy, různé tváře. Tohle nebylo město, které jsem znal. Bylo to jakési město ve městě a všechno se mi tu zdálo velmi příjemné.

Byli jsme jako ve vzduchové bublině, já, Célie, zbytek lidí v baru. Měl jsem strach, že by ta křehká bublina mohla prasknout. Modlil jsem se, aby se to nestalo dnes nebo někdy brzy.

Shodli jsme se v tanci, jako kdybychom k sobě patřili dávno. Byla tak blízko, jak to jen šlo, a já cítil každý centimetr

jejího těla. Políbil jsem ji a pak znovu a znovu, bezpočtukrát. Pohybovali jsme se v malém kroužku na parketu. Saxofonista hrál sólo v How High the Moon. Dokonce jsem si vzpomínal na jednotlivé verše a pak už zpěvačka zpívala jen pro nás. Měla přesně tu správnou barvu hlasu, sladkou a sexy, ale nebyla přeslazená nebo umělá. Když jsme se nadechli, písnička skončila a kapela měla přestávku. Ale pustili nějakou nahrávku a my zůstali na parketu. Díval jsem se na Célie, která měla zavřené oči a byla pohroužená hluboko do sebe. Byla vše, o co jsem stál a co jsem potřeboval. Tohle jsem vnímal s Erin, a když Erin zemřela, myslel jsem, že to už nikdy cítit nebudu. Ale nepomyslel bych si, že mě to potká tak brzy po smrti mé ženy. Najednou jsem pocítil vinu. "Co se děje?" zeptala se Célie. Tančili jsme a dívali jsme se zblízka do očí a ona ten náraz viny cítila.

"Myslel jsem na svou ženu." "Aha."

Zdalo se mi, že se ode mě trochu odtáhla.

"A měl jsem pocít viny."

"Proč?"

"Protože jsem s tebou tak šťastný. Najednou cítím všechno, čeho jsem předtím vůbec nebyl schopen."

"A děje se něco, kvůli čemu se cítíš špatně a máš pocít viny?" "Nemůžu zapomenout na svou ženu, Célie." "Proč bys měl?"

"Já nechci, abys měla pocít, že musíš s někým soutěžit..." "A já bych měla?"

Muzika přestala hrát a parket se najednou vyhladil. "Ne, Célie. Jste dvě naprosto odlišné ženy. Já ji jenom nedokážu přestat milovat." "A proč bys měl?"

"Věřila bys, že k tobě cítím to, co jsem dosud cítil jenom k jediné lidské bytosti? S tebou jsem přesně tak silný, Célie. Nemyslím si, že bych to měl dělat... Nežlob se na mě. Jenom k tobě chci být upřímný."

Znovu jí zněněla tvář, jako když jsme spolu tančili poprvé. Položila mi hlavu na rameno a cítil jsem, jak se ke mně pevněji přitiskla. Bylo jasné, že miluji Célie Dacyovou a že se nejedná jenom o náhražku mé ženy Erin. Byla to nová láska, pravá a pevná.

"Miluji tě," řekl jsem jí.

"Bůh nám pomoz. Já tě také miluji, Jimmy."

Políbil jsem ji a jako na povel začala kapela hrát další zamilovanou písničku. Lidé se vrátili na parket a už jsme tam moc prostoru neměli. Ale my ho stejně k našemu tanci v objetí nepotřebovali. Nám stačil jen docela malý kousek.

* * *

Vzal jsem ji do hotelu v centru, protože jsme nemohli jít ani ke mně, ani k ní domů. U nás hlídala moje matka Eleanor děti. Rekl jsem jí, že možná přijdu pozdě domů, protože jsem měl dva dny volno. Pak jsem ji zavolaal z hotelu a řekl, že se vrátím až zítra, a Célie řekla totéž své matce. Ani jedna z nich se netvářila nijak překvapeně.

Svlékla si svetr a sedla si na postel. Pak si sundala džíný.

Ten hotel mě stál celé jmění, ale momentálně mi na tom nezáleželo. Jediné, co mě zajímalo, byla krásná žena, která stála přede mnou.

Nechala si na sobě kalhotky. Byly bílé a já si vychutnával rozdíl mezi jejich bělostí a barvou pleti. Měla plná ňadra a tmavé bradavky. Byly napjaté, i když tu nebyla zima. Cítil jsem, jak mi prudce bije srdce, a když jsem se k ní přitulil, cítil jsem i její srdce.

Sundala mi košili, tričko a kalhoty. Přesunuli jsme se na obrovskou postel a začal jsem ji líbat. Pak jsem se zaměřil na její ňadra, slabě zasténala a vzepjala se. Stáhl jsem si slipy. Vnikl jsem do ní a ona mě objala nohama. Cítil jsem její teplo.

Měl jsem pocít jako dítě, které nechce opustit teplo mateřského lůna. Tohle bylo to nejlepší místo na světě. Cítil jsem její tělo a jeho rytmické pohyby. Byli jsme tak sladění, jako bychom měli za sebou léta soužití. V tomhle okamžiku byla pro mě manželkou, a ne nějakým záletem na jednu noc. Pohybovali jsme se v dokonalé shodě. Nechtěl jsem to předčasně skončit jako nějaký puberták, ale měli jsme štěstí. Vychutnávali jsme si rozkoš. Byla teď navrch a usmívala se na mě. Hýbala se velmi zvolna a něžně v pomalém crescendu erotična a lásky.

Pak se přesunula k čelu postele a já pokračoval zezadu a vášně se ještě víc rozhořela. Když si znovu lehla na záda, bylo mi jasné, že se už blíží vyvrcholení, kterého jsme dosáhli společně. Byli jsme celí zpocení. Když jsem byl hotový, cítil jsem její něžné prsty na rameni. Byla uvnitř skoro horká, ale bylo mi tam krásně. Nechtěl jsem se hnout. Chtěl jsem v ní zůstat na věky, jako kdyby měl skončit svět.

Vztyčil jsem se nad ní a políbil ji. Její bradavky jsem cítil na hrudi a tak jsem je také políbil a ona blaženě zasténala.

Konečně jsem se odvalil, ale ona si lehla na mě.

"Myslíš, že už to máš pro dnešek za sebou?"

Usmála se a já jsem se zasmál s ní.

* * *

Druhý den po obědě jsem ji odvezl domů. Nemohl jsem věčně věšet děti Eleanor na krk, ale nechtělo se mi od ní. Seděli jsme vedle sebe v autě. Zeptala se, jestli nemám strach, že nás někdo uvidí, ale řekl jsem, že je mi to fuk, a myslel jsem to doopravdy. Usmála se a pohladila mě a já byl zase vzrušený, jako by právě neproběhl ten nejúžasnější maratón vášně, jaký jsem kdy zažil.

Celou cestu k matce mě líbala na krk a olizovala mi ucho. Když jsme dojeli na místo, najednou zvažněla. Ta změna mě vylekala a zeptal jsem se, co se děje.

"To kvůli Andresovi, zlato. O tebe nejde. Jenom to na mě čas od času padne."

"To chápu."

"Myslíš? Ty jsi dítě neztratil." "Tak to máš pravdu."

"Nezlob se na mě, Jimmy. Já vím, že to myslíš dobře, ale některé věci musíš prostě zažít, abys je mohl pochopit." "Já vím. Snažím se."

Podívala se z okénka služebního vozu na dům její matky. "Jimmy, co budeme dělat? Jak to bude dál?" Políbil jsem ji a cítil její touhu. Stejnou vašeň, jako byla ta moje. "Vážně. Co budeme dělat?"

ČÁST DRUHÁ

21

SOUČASNOST

Třetí týden v březnu začíná jaro, ale počasí bylo pořád zimní. Teploty byly pod bodem mrazu a na zamrzlé zemi ležel sníh. V Pensylvánii tentokrát sysel uviděl v únoru svůj vlastní stín a dav ho vypískal. Jenom si to představte. Dav dospělých lidí píská na sysla.

Watson se zahrabal v počítačovém oddělení. Skoro dva týdny jsme ho neviděli, a tak jsem se rozhodl, že ho vyhledám. Seděl tam ve svém elektronickém doupěti s Marvinem Franzenem, což byl náš počítačový génius. Většinou jsme tyhle počítačové mágy zaměstnávali pár let a pak přešli někam, kde se daly vydělat opravdové peníze, jako u Dellu nebo Applu. Marvin byl nyní náš největší génius na velitelství. Měl doktorát z informatiky na chicagské univerzitě.

"Našli jsme ho," vybafl na mě Marvin, ještě než jsem se stihl na cokoli zeptat. Oba seděli u svých počítačů.

"Trefa, jak říkáme," dodal Marvin.

"To není poprvé, poručíku. Už jsem s Ryanem korespondoval v Británii," řekl Watson.

"Můžeme ho vystopovat?" zeptal jsem se.

"Nejspíš používá ukradený počítač s kradeným ID. Zkoušel jsem ho vystopovat v Londýně a dvanáct vyšetřovatelů ze Scotland Yardu vyrazilo dveře indického imigranta, který o svůj počítač před týdnem přišel. Vsadím se, že by se nad touhle akcí Ryan královsky pobavil. Ten Ind se chudák strachy skoro podělal a Ryan o dva týdny později komunikoval z jiného kradeného počítače. Chtěl nás tím naštvat a myslím, že to udělal zase, ale doufám, že tentokrát nebyl tak opatrný a nechal nám nějaké informace, které nám umožní ho chytit. Chceš se mi dívat přes rameno?" zeptal se Watson. "Našli jsme ho v roomu sympatizantů s IRA. Pár jich tu v Chicagu je."

"Zkusme zjistit, kdo je tam s ním," navrhl jsem.

"Už na tom pracujeme, poručíku," usmál se Marvin.

Kdo jsem byl já, abych mohl něco navrhovat takovému géniovi? Já jsem byl počítačový analfabet.

Díval jsem se Robertu Watsonovi přes rameno. Nasadil jsem si brýle a hned jsem mohl přečíst text na monitoru.

Rwatts-22356: Kde ses skrýval po Torontu? To jsi mi neřekl.

Bisonl6-1606: V západní Kanadě. Blíž ti to bohužel nemohu upřesnit. Víš, jak to chodí, inspektore.

Rwatts-22356: Proč jsi zabil Bennyho Malloye?

Bisonl6-1606: Protože ztratil víru, Roberte. My jsme ji neztratili. Sleduješ mě všude. Dal jsem ti smysl života, je to jako kruh a Benny ho rozbil. Stal se starou bábou, která se třese pod prapory Matek za mír. Ztratil víru. Nic horšího ani neexistuje, nemyslíš?

Rwatts-22356: Ty jsi terorista a ne voják

Bisonl6-1606: O tomhle jsme už mluvili... Jste tam, poručíku Parisi?

"On zná vaše jméno, poručíku?" divil se Marvin. "Přečetl si ho v novinách."

Rwatts-22356: Poručík stojí vedle mě. Chceš mu něco vyřídit? Bisonl6-1606: Vyprávěl vám Watson o svém indickém příteli? "Utahuje si z vás, poručíku," usmál se Marvin. "Myslíš, Marvine?" Úsměv mu zmizel z tváře.

Bisonl6-1606: Slyšel jsem z mnoha stran, že jste velmi odhodlaný policista.

RwattsJ22356: Přesně tak.

Bisonl6-1606: Prosim, přeskočme formality. Watsone, jsme duchovní bratři. Ty jsi ztratil sestru a já celou rodinu.

Nesmazává to staré dluhy?

Rwatts-22356: Moje sestra byla zavražděna a zabil jsi ji ty. Já jsem nezabil ani tvoji ženu, ani dceru. Dluh stále trvá.

Bisonl6-1606: Jsi tvrdý, inspektore. Myslím, že mi bylo smutno, dokud ses do téhle veselé záležitosti nezapojoil.

RwattsJ22356: Budeš bručet v base celé roky, jestli tě dřív neoddělají ti Italové.

Bisonl6-1606: Už jich moc nezbyvá. Prosim tě, pozdravuj ode mě Ronnyho Ciccii, že se brzy setkáme.

RwattsJ22356: Jestli tě nenavštívíme dřív my.

Odmklčel se. Jestli to byl Ryan, tak zmizel z éteru. "Stejně se ten počítač pokuste najít," řekl jsem Marvinovi. "Splněno, poručíku Parisi."

Marvin nám věnoval svůj chlapecký úsměv a já se musel rozesmát.

Seděli jsme s Watsonem u mě v kanceláři a dívali se na jezero. Voda byla modrošedá, jak tál led, ale za pár měsíců se zaplní pláže. Doktor kdysi z mojí kanceláře pozoroval dalekohledem hezké holky. A já jsem se taky občas kouknul.

"Někdy si myslím, že se chytit nedá."

"Každý se dá chytit. Jenom někteří hůř, to se prostě stává. Musíš se s tím vypořádat nebo se o to aspoň pokusit. Můj bývalý parťák Doktor se skoro zhroutil při vraždě dvou malých holčiček."

"Tvůj bývalý parťák? Já myslel, že seržant Spencer na tom pracuje jen dočasně."

"Ne, Doktor se už nevrátí."

"To je mi líto."

"Nikdy se v tvém životě neobjevila žádná žena...? Promiň, nechtěl jsem vyzvídat, ale to jsi nikdy nepotkal ženskou, se

ktehou bys chtěl být? Nějakou, která by trochu zbrzdila tu tvou posedlost Ryanem?"

"Jednou jsem byl zasnoubený, ale nevyšlo nám to. Nedokázala se smířit s mojí prací a taky si myslím, že si uvědomila mou... fixaci na smrt mé sestry Ellen. Jmenovala se Mary Rose. Byla to krásná blondýna. Hrozně jsem ji miloval. Když se na mě teď podíváš, tak bys tomu nevěřil, ale já jsem do ní byl blázen. Ale ona se nedokázala smířit s mojí prací a našla si někoho, kdo vedl normálnější život s pravidelnou pracovní dobou, někoho, kdo se nehonil za duchem, který dokázal zmizet pokaždé, když se k němu přiblíží."

"To tě muselo ranit," řekl jsem.

"Byla opravdu krásná, Jimmy, nevěřím, že ještě k někomu budu cítit něco podobného... Obviňoval jsem z toho Ryana, i když vím, že to byla moje vina a nikoho jiného. Ale stejně ho z jejího odchodu vnitřně viním.

S Ellen jsme si byli vždy blízcí. Nejenom, že jsme byli bratr a sestra, ale byla to taky moje nejbližší přítelkyně. Nikdy jsem neměl bližšího přítele. Nikdo mi nebyl tak blízký. Radovala se z mých úspěchů a pomáhala mi zvládat prohry. Mohl jsem se jí svěřit se vším, jako knězi. Když se zamilovala a chtěla se vdávat, prožíval jsem s ní její radost. Byli jsme k sobě empatičtí, tohle už asi s nikým nezažiji. Možná jsem mohl něco takového prožívat s Mary Rose, i když člověk nikdy neví...

Ellen byla ta nejsladší žena, kterou jsem kdy potkal. A každý ji měl rád. Nedokázal jsem na ní najít žádnou charakterovou vadu. Byla to skvělá žena, a Ryan ji rozmetal na kousky. Pak jsem se naučil nenávidět, tak jak jsem to nikdy dřív nedokázal. Moje nenávisť se mi vymkla z rukou. A teď tu před tebou sedím. Žiju ze své nenávisti, ale nejsem blázen. Víím, že mě to ničí, ale všechno, co jsem měl, s její smrtí ztratilo smysl. To, co se před pětadvaceti lety stalo v obchodním domě, zničilo i mě. Prostě mě jenom nezahrnuli do seznamu obětí."

"Asi to bylo k neunesení," řekl jsem.

"Čas od času se mi zdá, že slyším křik všech těch obětí. Občas slyším, jak mi šeptají. Mluví o tom, jak chtěli za svými rodinami, žít své životy. Pár z nich možná byli nešťastní lidé. Ale Liam Ryan měl stěží právo rozhodnout, kdo ten den zemře. Já slyším všechny ty hlasy mrtvých volat. Ve snech... Ptal ses, proč po tom chlapovi tak jdu. Teď ti to říkám. On je můj smysl života, kvůli němu dýchám. On je můj pohon, i když mě zároveň otravuje, ale to, že po něm jdu, mě udržuje naživu... Omlouvám se, jestli je to na tebe moc depresivní a..."

"Ne, jsem rád, že jsi mi to konečně řekl."

Zkoumavě se na mě podíval.

"Jsem rád, že mi důvěřuješ a svěřil ses mi. Já vím, kam může tahle posedlost vést."

Oba jsme se zadívali na vodu venku. Konečně se začalo v závěru týdne trochu oteplovat.

Marvin a Watson měli pravdu. Počítač, který Ryan používal, byl ukradený. Dva policajti z krádeží a dva z vražd vtrhli do bytu na rohu Fullertonu a DeMayne Street a vyděsili mladý párek, který byl před dvěma týdny vykraden. A Ryan si přivlastnil přezdívku Bison, protože majitel ji měl uloženou někde v paměti a ještě nezrušil licenci, takže ji Ryan mohl použít. Ryan se tedy přátelil s nějakými zloději. Zavolał jsem na oddělení krádeží a zeptal se, kde bych mohl najít zloděje počítačů. Někdo těmi kradenými computery zásoboval Ryana. Možná jsme mohli mít štěstí a kápnout na zloděje, co by nám prozradil, kde se Ir skrývá... Ale nepočítal jsem s tím, že by se ten případ dal vyřešit na základě ukradeného počítače.

Tommy Spencer seděl u mě v kanceláři na židli, na které si před pár hodinami hověl Watson, než se vrátil k Marvinovi a počítačům. Zazvonil telefon.

"Ahoj, poručíku."

"Ano?"

"Hádejte, kdo jsem."

Mávl jsem na Tommyho, aby šel rychle hovor sledovat. Seběhl dolů do své kanceláře zařídít to. "Zdravím, pane Ryane."

"Jsem v telefonní budce, tak si pospěšte, abyste mě vysledovali."

"Už jsem to zařídil."

"Takže asi budeme muset být struční."

"Zabalte to. Nemůžete vrátit svou ženu a dítě... A vy jste zabil policajta."

"Opravdu je mi líto, že jsem zabil toho mladíka..." "Jmenoval se Tuohy a měl ženu a dcerku." "To já měl taky, tohle je válka." "Ta ztracená válka skončila, Ryane!" "A kdy skončila?"

"Benny Malloy si byl vědom, že je po všem, a vy jste ho zabil."

"Pletl se a vy taky... Už jsem toho ztratil příliš, poručíku. Začalo to před mnoha lety smrtí mého bratra. Utratili ho jako psa. Už vám zabili někoho z rodiny, poručíku Parisi?"

"Někdo zabil ženu, kterou jsem miloval. A mou první ženu zabila příroda. Počítá se to?"

"V životě se všechno počítá. Můj bratr byl dobrý člověk. Nebyl žádný génius, ale byl by to dobrý člověk. Vy nerozumíte Irsku."

"A vy ano? Já měl svou vlastní válku ve Vietnamu."

Tommy se vrátil do mé kanceláře. Přikývl, aby mi dal najevo, že ten hovor stopují.

"Už musím končit. Mám hodiny s vteřinovkou a vidím, že můj čas skoro vypršel... Nechci vám ublížit, poručíku, ale jestli budete pokračovat a kazit mé úsilí dostat Ronnyho Ciccio..."

"Vyhrožujete mi, Ryane?"

"Zabil jsem jednoho policajta. A nebyl první. Tohle se vás netýká. Je to mezi mnou a Cicciovými. Držte se zpátky. Pan Watson vám může vyprávět o tom, jak člověka poznamenaná vražda."

"Vy jste jeho sestru zabil záměrně?"

"Ne, to ne. Je mi líto, že tam musela být. Mým úkolem bylo začít teror. Tak jako jedenácté září vneslo teror do vaší země."

Spojené státy měly samozřejmě pocit, že jsou doma nezranitelné, a tohle byla reakce třetího světa. To samé se dělo v Irsku a my bychom také takhle odpověděli. To je ten starý spor: vlastenec, nebo terorista."

"Jste obyčejný vrah, Ryane, a já vás dostanu do basy na desítky let."

"Dobře, moc rád bych pokračoval v diskuzi, ale náš čas vypršel."

A zavěsil.

O dvě minuty později vešel do místnosti Perry Rodriguez. "Budka na rohu Dvaasmdesáté a Pulaskiové."

Když jsme tam dorazili, sluchátko bylo zavěšené. Bylo to na rohu u Paulovy pizzerie. Vešli jsme dovnitř a zeptali se, jestli neviděli člověka, který z té budky volal. Paul sám stál za barem, řekl nám, že přišel před dvaceti minutami, ale jediným člověkem v budce že byla žena.

"Můžete ji popsat?" zeptal se Tommy Paula. "Jenom jsem se na ni mrknul a viděl jsem ji zezadu. Byla vysoká, to jsem si všiml. A přišlo a nebylo skoro nic vidět." "Byla tma?" zeptal se Tommy. "Jo, do obličeje jsem ji neviděl."

"Vysoká. To vypadá na Cait Malloyovou..., ale ji přece neustále sledujeme, ne?" zeptal jsem se.

"Jo, Jimmy. Ale ta bydlí na Orland Park a je to učitelka..."

"Zavolej tam a zeptej se, jestli je ve škole."

Tommy zašel do služebního auta a zavolał, aby zjistili, jestli je Cait Malloyová v práci. O pět minut později nám sdělili špatnou zprávu.

"Cait Malloyová je ve třídě. Sledovali ji jako pokaždé do školy a po Liamu Ryanovi ani stopa jako obvykle... Paul asi musel vidět někoho, kdo volal až po našem hochovi, poručíku."

"To asi musel... Ale chci vidět výpis hovorů z téhle budky." "Jistě, Jimmy."

Nastoupili jsme do služebního auta a vydali se na dlouhou cestu kolem tajícího jezera zpátky na stanici. Sněžilo a sníh nám připomněl, že zima svou vládu ještě nevzdala.

22

TENKRÁT

Célii zatkl před domem Abú Rijáda ve West Side. Policista, který ji zatýkal, mi vysvětlil, že jenom stála před jeho domem. Abú Rijád v ní ale poznal matku Andrese Dacyho a dal si dohromady, že ho Célia viní ze synovy smrti. Takže ji Charles Jackson alias Abú Rijád dal zatknout za nedovolený vstup na soukromý pozemek. Někdo z policistů si uvědomil, že Célia je matkou oběti, jejíž vraždu vyšetřují, a dal mi vědět. Takže jsem si ji přišel vyzvednout na stanici do čtrnáctého okrsku, kde ji drželi.

Dostal jsem ji ven, když jsem seržantovi na recepci vysvětlil, kdo jsem. Byl to chlápek, kterého jsem znal z předchozích vyšetřování. Jmenoval se Vince McGarrity a nechal ji jít. Ale varoval ji, že jestli se to bude opakovat, nebude už stačit ani moje přímluva, ani přímluva nikoho jiného a bude ji muset zavřít.

"Co sis k sakru myslela?"

Vešel jsem ji domů k matce, když jsem už nemohl zadržet vztek a vybuchl jsem.

"Zabil Andrese. Všichni v okolí to vědí, ty to víš a policie taky. Tak proč si pořád běhá na svobodě?"

Takový nenávidný pohled jsem u ní viděl poprvé, ale nebyl jsem si jistý, jestli je to určené mně, Abú Rijádovi nebo světu všeobecně. Krásnou tvář měla zkřivenou a já jsem měl pocit, že se na mě dívá jako na nepřítele.

"Nemůžeš ho dostat, spravedlnost neexistuje," zasyčela. "Můj chlapeček leží v chladném hrobě a ten chlap si klidně chodí volně. Má svůj život, prachy, ženské a bůhvíco ještě a můj syn je mrtvý... A co s tím děláš ty? Dělá s tím vůbec někdo něco?"

Nezhroutila se a ani nezačala plakat.

Když jsme dojeli k ní domů, vypadla z auta dřív, než jsem ji stačil něco říct. Chtěl jsem jít za ní dovnitř, ale zabouchla mi dveře před nosem. To mě naštvalo, a proto jsem sedl do auta a vyrazil tak rychle, až zakvílely pneumatiky.

Dalších pár týdnů jsem byl sám. Několik dní předtím, než se tohle stalo, jsem byl do Célie Dacyové zamilovaný a byl jsem šťastný, jako když byla Erin ještě naživu.

Děti a matka se divily, proč jsem tak skleslý. Doktor mě začal trápit otázkami. Ale on jediný se mě mohl na něco osobního zeptat.

Volný čas jsem trávil před vypnutou televizí. Nic mě nezajímalo. Měl jsem jenom svou práci, ale to mi nestačilo, stejně jako když jsem truchlil nad ztrátou Erin. Ted' mi scházela Célia. Tolik ji pohltila pomsta Abú Rijádovi, že mě ani nevnímala. Vypadalo to, že jsem ji jenom poskytl dočasné rameno, na kterém se mohla vyplakat. Miloval jsem ji, ale ona mou lásku neopětovala stejně silně. Neudělal jsem nic, abych ji získal zpátky, ale neměl jsem ani ponětí, co bych vlastně udělat měl. Ty dveře, co mi zabouchla před nosem, mi dávaly zcela jasně najevo, co ted' cítí.

Stokrát jsem zvedl telefon a znovu položil sluchátko. Nebylo co říct.

Ztratila syna a já tohle neprožil. Nemohl jsem jejím citům porozumět. Erin byla dospělá a už nebyla žádný zajíc. Prožila svůj plnohodnotný život. Ale Andres nikdy nedospěje, nebude mít budoucnost. Nikdy nepůjde na střední školu ani nedokončí tu základní. Nikdy nebude hrát baseball jako Willie Mays, Roberto Clemente, Willie Stargell nebo Bobby Bonds. Nikdy se nezamiluje, nenajde si dívku, které by vyznal lásku. Nepůjde na univerzitu, do práce, neožení se a nebude mít své děti. O to všechno ho připravili Shaka a Abú Rijád. Ukradli mu život.

A měla pravdu. Nemohl jsem s tím nic udělat. Zkoušel jsem si to nějak zracionalizovat a říct si, že proti tomu vůdci gangu nejsou žádné důkazy. Ale nedokázal jsem o tom přesvědčit ani sám sebe. Byl jsem bezmocný, k ničemu. Byl jsem jenom další přihlížející, kdo na ni soucitně hledí, ale neudělá vůbec nic, aby jí pomohl.

Zabušil jsem pěstí na dveře a otevřel mi jeho bodyguard. "Pan Rijád není doma," oznámil mi dvoumetrový holohlavý obr.

Ukázal jsem mu odznak.

"Zavolej mi ho, nebo to řeknu tvému probačnímu úředníkovi. Stýkáš se se zločinci."

Blufoval jsem, ale fungovalo to. Abú Rijád nebyl nikdy zatčen, ale spousta jeho kumpánů měla pořádně dlouhý záznam v rejstříku. Zašel dozadu a za chvíli se objevil Abú Rijád. "Co si přejete, detektive Parisi?"

Vešel jsem dovnitř a se mnou tam zavanul chladný vzduch. Dnes foukal ostrý severovýchodní vítr. "Promluvíme si," usmál jsem se.

Kdyby odmítl, projevil by se jako srab, protože teď byl na své vlastní půdě. Já jsem tu stál sám, bílý policajt se zmrzlým zadkem. "Tak dobře."

Věnoval mi zářivý úsměv politika a pak sešel ze schodů. Šli jsme bok po boku asi půl bloku na jih. Stmívalo se a já viděl skupinky mladých afroamerických kluků stojících na druhé straně bloku, který jsme právě míjeli.

"Líbí se ti buzerovat ženský, Charlesi?"

"O čem to mluvíte?"

Nelíbilo se mu, že ho oslovuji jeho "otrockým jménem". Zablesklo se mu v ten okamžik v očích.

"Nechal jsi Célii Dacyovou zavřít za vstup na cizí pozemek. Přitom stála jenom tady na chodníku."

"Kdo je Célie Dacyová?"

"Špatná otázka, ty hajzle."

Měl jsem ruku na jeho předloktí a zuřivě svíral rukáv jeho koženého saka. Vytrhl se mi.

"Neopovažujte se na mě sahat, detektive. Máme svědky," usmál se na mě.

Rozhlédl jsem se po ulici. Mladí muži zůstávali na místě a nezdálo se, že by se chtěli ke svému vůdci přiblížit.

"Dostanu tě za smrt Andrese Dacyho. A vím, že na tebe nic nemáme. Může to trvat celé roky, ale to je mi jedno. Najdu způsob jak tě dostat na roky do vězení. Chtěl jsem jenom, abys to věděl... A jestli ještě někdy ublížíš Célii Dacyové, poprosím o pomoc někoho z rodiny. Někoho z matčiny strany, někoho z Cicciových."

"Myslel jsem, že jste rovný policajt."

"To jsem. Ale jestli provedeš něco jí nebo někomu, koho zná, tak tě ti chlapi nechají zmizet. A já vím, že je ti jasné, s kým bys měl tu čest."

Zarazil jsem ho, než stačil zaprotestovat.

"Co si to do hajzlu dovolujete?"

"Nemáš to nahanané ani to nikdo neodposlouchává... Co když mám v pravé kapse saka pistoli? Co když na tebe vystřelím nebo do tebe vrazím nůž? Myslíš, že někdo z těch tvých pistolníků uvidí na vzdálenost půl bloku, co dělám? A komu si myslíš, že u soudu uvěří? Mně, nebo jím?"

"To neuděláte. Jste poctiví, to vědí všichni. Jsem o vás dobře informován, Parisi."

"Možná se tvůj informátor spletl, Charlesi."

"Vy tu děvku milujete?"

Instinktivně jsem mu vrazil facku. Skupina grázlíků se k nám rozeběhla, a tak jsem nahnátl pistoli a vytáhl ji z pouzdra.

"Zastřelím tě, dřív než se ke mně dostanou." "Tohle tě bude stát odznak, ty hajzle." "Tak to udělej!"

Zamířil jsem mu na srdce. Zastavil svoje lidi posunkem. "Tohle zaplatíš..."

"Nech Célii Dacyovou na pokoji, nebo tě předhodím vlkům. A bude mi to jedno... A co teď, Charlesi?" Podíval se na mě a usmál se.

"Vypadněte odsud, detektive Parisi, než uděláme oba nějakou hloupost."

Trvalo jenom jeden den, než si mě náš zrzavý kapitán zavolal na kobereček.

"Suspenduji tě na týden," oznámil mi.

Kapitán se za mě postavil a Abú Rijád to nezměnil. Už po něm šlo FBI, takže si to nechtěl rozházet s místní policií, a proto souhlasil, že dostanu pouze výstrahu.

"Ty jsi na něj opravdu poštal svou rodinu, Jimmy?" zeptal se mě Doktor, když jsme seděli na celonoční sledovačce na severu. Doktor poslouchal svého Ahmada Jamala na walkmanu.

"Jestli si s ní něco zkusí, tak ho zabiju sám."

"Neblázni, máš přece děti."

Věděl jsem, že má pravdu, ale můj vztek na Abú Rijáda se znovu rozhořel. Nejspíš jsem blázen. Ohrozit svou práci a děti. Co si ksakru myslím? Doktor má pravdu.

Ale stejně jsem byl připraven zabít Charlese Jacksona, jestli se odváží vztáhnout na Célii ruku.

"S tou ženskou jsi v pěkném průseru, Jimmy," řekl Doktor, když si sundal sluchátka. Byla to dlouhá noc a oběma nám bylo jasné, že to sledování k ničemu není.

"Musím chodit za cvokařem," oznámil jsem mu. "Je to součást dohody."

"Nechají tě být, když si necháš vyčistit hlavu." "Jo, něco takového, Doktore."

"Pořád máš k Célii Dacyové moc blízko, parťáku. Promluv si o tom."

"To už mě nemusí trápit, Doktore. Zabouchla mi dveře před nosem a už jsem o ní neslyšel."

"Ale nemyslíš si doopravdy, že je to uzavřená záležitost, že ne?" "Pro mě ne."

"No, pro ni určitě taky ne. Vráti se před dveře tomu hajzlovi a na tvoje zaklepe taky. To mi říká instinkt."

Doktorovi instinkt nenapovídal často, ale když se tak stalo, byl až děsivě přímý.

"Nepřivolávej na mě žádné vůdů, Doktore," usmál jsem se.

"Myslíš si, že tě miluje."

"Vypadalo to tak."

"Ještě jsem neviděl, že by tě nějaká ženská tak vzala... Ona se vrátí. To není skončená věc. To ani náhodou."

Célie Dacyová seděla na schodech před mým domem. "Ahoj," řekla a vstala. Neviděl jsem ji tři týdny a ani jsem o ní neslyšel.

"Ahoj, Célie."

Rozběhla se ke mně a objala mě.

"Je mi to tak líto, Jimmy. Neměla jsem právo s tebou takhle mluvit..."

"Měla jsi naprostou pravdu."

Vzal jsem ji dovnitř do domu. Na stole v jídelně jsem našel vzkaz od matky. Vzala děti do kina a na pizzu. Už se jim nechtělo na mě čekat, proto mi napsala, kam jdou. Vrátil se asi za tři hodiny.

"Jedla jsi něco?" zeptal jsem se.

"Ne."

"Tak já něco rychle připravím."

Šli jsme do kuchyně a našel jsem tam zbytek lasagní, které udělala Eleanor před pár dny. Dal jsem je do kastrolu, přikryl fólií a dal do mikrovlnky.

Chutnaly lépe než čerstvé.

Seděl jsem proti ní a díval se na ni. Zřejmě nejedla celý den. Pořád pracovala jako sestra, takže sem musela jít hned, jak ji skončila směna.

"Jak jsi sem přijela?" zeptal jsem se. "Autobusem."

Vstal jsem, obešel stůl a klekl si vedle ní. Vzala mou hlavu do dlaní, naklonila se ke mně a vřele mě políbila.

"Kristepane. Bylo mi bez tebe tak chladno, a teď nemluví o počasí."

"Jimmy..."

Vstala z kuchyňské židle a klekla si přede mne. Klečeli jsme proti sobě a objali se. Začala mě svlékat a já ji. Brzo jsme byli naří a pomalu jsme se začali milovat. Cítil jsem její ňadra v dlaních a ona šťastně zasténala a usmívala se.

"Doufám, že nikdo nepřijde nevhod," řekla.

Usuzoval jsem, že máme pro sebe aspoň dvě hodiny.

Vzal jsem ji na dezert do jedné restaurace v Evanstonu. Byla to dlouhá cesta, ale měli jsme o čem mluvit. Pokračovali jsme v hovoru i v restauraci, kde si dala pekanový koláč. Já jsem chtěl jen dietní kolu. Díval jsem se, jak si vychutnává svůj koláč.

"Mluvila jsem s tvým partákem. Telefonicky, když jsem se tě snažila dnes odpoledne sehnat."

"Ty jsi mluvila s Doktorem?"

"Ano, Jimmy. A řekl mi, že jsi měl problémy, protože jsi vyhrožoval Abú Rijádovi na ulici. A teď mi říkáš, že je špatné, když jsem udělala totéž."

"Nebylo to špatné, ale nebezpečné. Mám o tebe strach."

"Často?"

"Každý den. Každou minutu svého života. Tak jako mi bije srdce, minutu po minutě."

Naklonila se přes stůl a políbila mě. Asi šedesátiletá bílá žena s velkým účesem šedých vlasů se na mě znechuceně podívala. Opětoval jsem jí ten pohled. Pak vstal její manžel.

"Něco se stalo, šéfe?" zeptal se, když došel ke mně. "Vaše žena je nevychovaná," řekl jsem mu. "Zopakoval byste to?" Byl vysoký, možná sto devadesát, a vypadalo to, že je pořád v dobré kondici, i když měl o dvacet let a o dvacet kilo víc než já. Vstal jsem.

"Vaše žena je nevychovaná a vy taky." "Jimmy...", zaprotestovala Célie. "Já nejsem ten, kdo líbá černošku na veřejnosti." "Radši byste se měl omluvit," řekl jsem mu. Byl o hodně vyšší a těžší než já. Uvažoval jsem, že ho praštím nejdřív do krku. "Je to detektiv chicagské policie," řekla Célie. To ho zaujalo. "Opravdu jste?" "A vy jste nevychovaný." "Nestojím o problémy s policajtem."

"To vás nemusí trápit. Pistoli na vás rozhodně nevytáhnou." "Ne... ne, nechci mít problémy s poldou."

Vrátil se do svého boxu, popadl svou starou za ruku a odkráčeli zaplatit účet.

"Tohle nebylo nutné," řekla. "Ale bylo."

"Už máš problémy s kapitánem. Gibron mi to řekl... Opravdu jsi chtěl ublížit Rijádovi?"

Neodpověděl jsem a políbil ji. Seděli jsme v autě na ulici před domem její matky. Musel jsem spěchat, protože jsem chtěl vidět děti, než půjdou spát, a už bylo tři čtvrti na deset.

Ale nedokázal jsem od ní odejít.

"Už mě neopouštěj, Célie."

"Nikdy. Už nikdy."

"Myslíš to vážně?"

"Ano, naprosto. Už tě nikdy neopustím, Jimmy. Opravdu... nikdy."

23

Johnny Cicero to koupil ve tři ráno, poté co vyšel z pizzerie na rohu Dvaosmdesáté a Warfieldu. Tommy, Watson i já jsme měli službu, takže nás k tomu rovnou zavolali.

Když jsme se tam dostali, Johnnyho barman a bodyguard byli mrtví. Johnny sám byl zasažen dvakrát, do levé paže a pravé nohy.

"Dostal jsem jednoho z těch hajzlů. Vynesli ho ven. Vím ale naprosto jistě, že to bylo na příkaz Ronnyho Ciccio. Ten zatracený srab sem ani sám nepřišel. Poslal sem nějaké dvacetileté pankáče, co si chtěli vydělat pár dolarů za to, že mě odprásknou. Ale ta svině Ronny sem nedorazila."

Johnny nám to vyprávěl, zatímco ho záchranáři ošetřovali a odváželi do nemocnice St. Mary v Evergreen Parku.

"Jseš si jistý, že to byli Cicciovi lidé?" zeptal jsem se.

"Jednoho z těch cucáků jsem poznal. Viděl jsem ho jednou nebo dvakrát, jak se motal kolem Ronnyho jako bodyguard. Nepamatuju si, jak se ten hajzlík jmenoval. Dělejte tu svou zpropadenou práci a zjistíte, kdo ta malá svině je. Zabili Terryho Fanucciho a Montyho Lombardiho. Fanucci je ten barman a Lombardi byl můj... společník."

Chtěl tím říct, že to byl jeho zabiják nebo střelec. Tommy se podíval na krev na podlaze. Obě těla právě balili do pytle a doktor Gray, náš oblíbený patolog, se znovu činil na místě činu.

"Kdy ten zatracený Ir dostane Ronnyho? To chce čekat, až z obou familií nezůstane nikdo naživu? Já jsem sázel na to, že Ronnyho dostane."

"Jo, Johnny. Já vím," řekl jsem mu.

"Myslíš jako oni, Parisi. Máš v sobě krev Cicciových. Proto jsi nechal svého bratrance, aby vystřílel celou mou rodinu?"

"Radši si dej pohov, Johnny," varoval ho Tommy.

Watson se procházel po místě činu a nikomu neprekážel. Někdy jsem zapomínal, že je to zkušený detektiv z oddělení vražd jako my s Tommym.

"Co měli za zbraně, Johnny?" zeptal jsem se ho. "Opravdu to chcete vyřešit, Parisi?" Zadíval jsem se mu do hnědých očí. "Měli glocky, devítky, poručíku."

"Jo, ty díry v tobě vypadají na tuhle ráži," zašklebil se na něj Tommy.

"Kdo je ksakru tenhle přestárlej hippík?" zeptal se Johnny a pak zamrkal bolestí, když mu doktor ovazoval nohu. "Drž hubu, kreténe," varoval jsem ho.

"Tak to sem hodláte příště přijet a vystřílet to tu společně se svým bratrancem, poručíku?" řekl Cicero.

Tommy se k němu naklonil a mávl na zdravotníky, aby se trochu vzdálili. Něco Cicerovi šeptal do ucha a ten velmi zvažněl. Pak ho záchranáři naložili do sanitky.

"Co jsi mu řekl?" zeptal jsem se Tommyho.

Watson už se k nám připojil.

"Řekl jsem mu, že jestli tě ještě jednou urazí, tak si ho osobně najdu, uříznu mu koule a nakrájím je na ty jeho pizzy."

Tommy se ale vůbec neusmíval.

Kapitán moc potěšený nebyl. Náš šéf nebyl ten pravý na to, aby ho někdo nasíral, protože to byl starý voják. Hodně policajtů sloužilo dřív v armádě, ale náš kapitán byl u Rangers a měl na svědomí hodně špiček z vietkongu ve válce, které jsme se zúčastnili i my s Tommym Spencerem. Jinými slovy kapitán netoleroval neschopnost a nerozhodnost a uměl to svým podřízeným dát jasně najevo. Buď budou mít výsledky, anebo ať si hledají práci jinde. Buď jste případy řešili, nebo jste šli do penze či k dopravní policii. My s Doktorem jsme měli vysokou objasněnost případů, takže se k nám kapitán choval vždycky férově. Ale viděl jsem spoustu detektivů, co museli odejít. Dokázal se totiž naštvat pekelně rychle.

Všichni tři jsme se sešli u něj v kanceláři.

"Jsme nějak blíž k vyřešení Ryanova případu, než jsme byli před šesti týdny?" zeptal se.

Byl vysoký a vážil okolo sta kilo. Býval to národní šampion ve wrestlingu na iowské univerzitě a v dospělosti zůstal neporažený. Neznal jsem nikoho, kdo by ho znal blíž. Držel si odstup a nikdy se nekamarádčil s mužstvem.

Byl to zrzek s oranžovými vlasy s téměř vojenským sestřihem, byl pihovatý, tak jak zrzci bývají.

"Ne, Ryana jsme nezahlédlí od chvíle, kdy v muzeu zabil Tuo-hyho," připomněl jsem šéfovi.

"Takže pořád jenom roztáčíte kola."

"Ano, pane," odpověděl Tommy.

"A co vy, inspektore Watsone? Nechtěl byste k tomu něco dodat?"

"Bohužel ne. Už po něm jdu více než dvacet let a přiblížil jsem se k němu pouze dvakrát."

"Nechtěl bych na nikoho z vás útočit, ale tohle prostě musí skončit. Je mi jedno, jestli po něm jdou všichni federálové na téhle polokouli. Nezajímají mě mezinárodní organizace. Vám třem tady říkám, že ten chlap zabil jednoho z našich lidí, a já nehodlám tolerovat, aby se tu pohyboval na svobodě. Osobně se mě dotknul. Vlezl sem a vraždil v mém rajonu. Jestli bude potřeba, tak vám ho vlastnoručně pomůžu chytit, ale tohle už nebudu tolerovat ani den. Chci ho vidět v cele a chci to hned."

"Rád bych se vám za to zaručil, pane, ale nemůžu," řekl jsem mu.

"Promiňte, že vám do toho skáču, kapitáne," promluvil Watson. "Ale jsem přesvědčen, že po těchto dvou mužích chcete nemožné. Viděl jsem nejlepší evropské vyšetřovatele, jak skončili s prázdnými rukama, když se pokusili po Ryanovi jít. V takhle obtížném úkolu bych nikoho neobviňoval z neúspěchu. To je můj názor a jenom doufám, že chápete, že tyto dva muži udělali všechno, co se od nich dalo čekat."

"Chcete mi říct, že je nemožné ho chytit?" zeptal se kapitán.

"Ne. Jenom říkám, že nejlepší policisté na světě to nedokázali a že byste to měl uvážít dřív, než budete na své lidi klást nesplnitelné požadavky. Promiňte, ale snažím se k vám být upřímný."

"Omlouvám se, Jimmy a Tommy. Možná jsem se nechal trochu unést... Ale jsem si jistý, že mi rozumíte."

"Ano, pane," odpověděl Tommy. "Chytneme ho, jestli dokážeme proniknout mezi Iry, kde se teď pohybuje."

Kdybychom našli nějakého informátora, možná bychom se k němu dostali. Watson má pravdu. Děláme pokroky a on se jim jenom dokáže účinně bránit. Myslím si, že Cait Malloyová je klíč k tomu, abychom ho našli. Už ji sledujeme celé týdny. Ale nezahlédlí jsme ho, i když hlídáme ten dům na Orland Parku pořád. Kristepane, my jsme ji sledovali tři týdny každý den při cestě do školy."

"Zůstává někdo u domu, když ji ti detektivové sledují do práce?" zeptal se kapitán.

"Bylo nám řečeno, že nemáme dost lidí, abychom nasadili dva páry detektivů."

"Už je máme," informoval nás náš ryšavý šéf.

"Chlapci jedou vždycky zpátky a čekají, až se vrátí domů," pokračoval Tommy. "Nikdy neviděli vejít nebo odejít z domu nikoho než ji."

"Pokud ovšem neodchází až po ní."

"Ale jak by se dostával zpátky do domu?" zeptal se Tommy.

"Musíme na ni nasadit dvě auta. Jedno ji bude sledovat do práce a druhé zůstane hlídat dům. Je do toho namočená až po uši. Četl jsem zprávu o jejím skutečném vztahu k otci Bennymu. Zdá se mi, hoši, že ta ženská je opravdová fanatická. A to ji spojuje s Ryanem. Chci, aby ten zatracený dům někdo pořádkem sledoval. Souhlasíte?"

Přikývl jsem a byli jsme propuštěni z jeho kanceláře.

Přitáhli jsme Ronnyho Ciccio na výslech. Jeho právník se s námi setkal ve výslechové místnosti. Jmenoval se Charles Dubonnette. Byl to jeden z nejdražších advokátů specializovaných na trestní právo.

"Při tomto vyšetřování s vámi budeme spolupracovat, ale svého klienta jsem instruoval, aby se zdržel odpovědi na otázky, které by pro něj mohly být..."

Dubonnette měl stěží sto sedmdesát. Byl hubený a úplně plešatý. Vypadalo to, že si hlavu oholil. Lebka se mu jen leskla. Měl pichlavé zelené oči a hlas, co dokázal porotu zaujmout. Bylo jasné, že musí být pro právníky druhé strany zlým snem.

"Víme, jak si máme počínat, pane advokáte," oznámil jsem mu.

Měl na sobě oblek od Armaniho za tisíc dolarů. Možná i za dva nebo tři. Kčertu, já nakupoval v obchodcích, co mají v názvu příponu -mart.

Ronny se sebevědomě usmíval. Možná trochu moc.

"Chytíme ty kluky, co jsi poslal zabít Johnnyho," řekl Tonny.

"Nemáte právo..."

"Zavři klapáčku, prcku," zašklebil se Tommy.

"Jak si dovoluujete se mnou takhle mluvit..."

"V pohodě. Tak se všichni uklidníme," řekl jsem jim.

Watson nás pozoroval zrcadlem, které ale v místnosti vypadalo jako normální.

"Kde jsi byl, když se to stalo, Ronny?" zeptal jsem se.

"Doma jsem se díval na Kmotra. Mám to na DVD, úžasnej obraz a zvuk."

"A máš na to samozřejmě svědky?" zeptal se Spencer. "Samozřejmě."

"A předpokládám, že všichni ti svědci jsou tvoji zaměstnanci," řekl jsem.

"Ale pořád jsou to svědci, Jimmy," usmál se na mě.

Chtěl jsem mu jednu vrazit, ale teď na to nebyla ta pravá chvíle. Jako kluci jsme to dělali, ale většina rvaček skončila nerozhodně. Vždycky se rval tvrdě a drsně. Rozhodně mu nevadilo dávat pod-pásovky.

"Takže máš alibi."

"Zdá se, že ano, Jimmy."

"Nebojíš se, že když ty kluky chytíme, tak to na tebe prásknou?" zeptal jsem se.

"Není co," usmíval se Ciccio.

"Nebud' si tak jistý, Ronny. Podívej, co se stalo Johnu Gottimu."

"Moji lidé nejsou zločinci. Já jsem poctivý obchodník. Myslím, že už jsem vám všechny otázky zodpověděl," oznámil nám.

Dubonnette si propletl prsty a začal si prskat klouby.

"Ten Ir s tebou ještě neskončil. Ty si myslíš, že tě před ním ten Sicilan ochrání?" zeptal jsem se.

"Možná bych se měl přihlásit do programu na ochranu svědků," zasmál se.

"Nemůžu ti slíbit, že ho dostaneme hned, Ronny. Možná by to nebyla nejhorší volba." "To myslíš vážně?"

"To se vsaď, že to myslí vážně," řekl Tommy. "Toho chlapa honí každá policajť v Evropě už pětadvacet let. Nemůžu slíbit, že dokážeme to, co oni ne, Ronny."

"Takže chceš říct, že ten chlap je nějaký duch?" zeptal se Ciccio.

Neodpověděli jsme mu.

"Dostal se k Vincentovi, protože brácha byl blbec. Stejně jako Moratta. Idiot. Ale jestli půjde po mně, bude to jiná liga. Chystám pro něj pár překvapení... Pokud nemáte další otázky, poručíku Parisi, tak bych tenhle rozhovor považoval za ukončený," utnul to Ciccio.

"Můžeš jít, Ronny. Měl by sis vychutnávat každý okamžik, jako by byl tvůj poslední."

Úsměv mu zmizel z pohledné tváře, kterou malinko hyzdily stopy po neštovicích.

"A co je to tvoje překvapení? Zbraň hromadného ničení?" chtěl vědět Tommy.

Ciccio na Tommyho namířil ukazováček a palec a zmáčkl pomyslný kohoutek. Dubonnette a jeho klient odešli z místnosti a my dva jsme tam mlčky zůstali sedět.

"Překvapení," mumlal Tommy. "No, to je zatracený překvapení."

A tázavě se na mě podíval. Watson otevřel dveře a zářivě se na nás usmíval.

"Myslím, že to šlo neobyčejně dobře," řekl.

Byl jsem v tom krámě už dvě hodiny, ale zlatník měl se mnou trpělivost. Velikost prstenu jsem musel odhadnout, zdálo se mi, že má prsty stejné jako Erin. Zlatník mi řekl, že ho případně můžou upravit. Mohl jsem utratit asi tisícovku, takže to nebyl nijak velký diamant. V duchu jsem se za ten levný prsten předem omlouval. Nakonec jsem se rozhodl pro prsten za tři tisíce, zaplatil ho kre-dítkou a řekl jsem si, čert to vem.

"Proč to všechno, Jimmy?" "Prostě jsem se chtěl obléct."

Byl konec jara, začátek června. Počasí už bylo letní a teplota stoupla na třicet. Rychle se oteplilo a otevřely se pláže. Doktor už měl zase co sledovat z okna mě kanceláře.

V restauraci U Phillyho byla samozřejmě klimatizace. Byl to středně drahý podnik v centru. Ten večer na nás moc lidí nezářelo, ale pár jich k nám přece jen zabloudilo pohledem.

"Tak co se děje?"

Objednal jsem si filet a ona žebírka. Tahle restaurace byla proslulá hovězím.

"Já nevím, o čem mluvíš. Jenom jsme si vyšli."

"Ty jsi mizerný lhář, Jimmy."

"Já že jsem lhář," smál jsem se.

"Jeden z nejhorších... Tak ven s tím, řekni mi to."

Chtěl jsem počkat až po dezertu, ale měl jsem pocit, že už bych to měl říct.

"Nevadí ti, když při tom nebudu klečet? Tohle jsou totiž nové kalhoty a nechci si ušpinit kolena." "O čem to mluvíš..."

Položil jsem před ni krabičku s prstenem. Otevřela ji a vydechla úžasem. Nebylo to hrané, opravdu jsem ji ohromil.

"Vezmi si mě," řekl jsem. "Ježíši Kriste."

"No, s Ním se měřit nemůžu." "Ach, můj... Jimmy." "Líbí se ti?"

"Je úžasný... Něco takového jsem nikdy nedostala. Jenom takový levný zlatý kroužek, co mi koupil Andresův táta v K-Martu... Ach bože, ten je krásný!"

"Zkus si ho."

Natáhla se přes stůl a políbila mě. "Znamená to ano?"

"Nespěchej na mě. Je to poprvé, co mě někdo žádá o ruku. My jsme tehdy šli jenom na úřad a tam nám řekli, že jsme manželé." "Chceš svatbu v kostele?"

"Už jsem tam dlouho nebyla. Já si snad ani nepamatuju Zdrávas Maria."

"Chceš mě napínat celý večer? Brzo nám přinesou jídlo." "Ano."

"Tak budeš mě ještě napínat?" "Ano, vezmu si tě, Jimmy Parisi."

Naklonil jsem se a políbil ji. Plakala, a tak jsem jí slíbal slzy.

"Vezmi si mě a budeme spolu žít až do sta let."

"Nikdo nežije tak dlouho, Jimmy."

"Jestli ty budeš, tak já taky."

"A co... A co tvoje matka a děti?"

"Děti už znáš a mají tě rády a Eleanor taky."

"Zeptal ses jich?"

"Ano. Vlastně jsem jim to oznámil. A děti jsou moc malé, aby mohly žít samy, takže se s tím budou muset smířit." "Ty si děláš legraci, že jo." "Jistě. Říkám, že tě mají rády." "A moje... barva jim nevadí?"

"Erin je naučila, že záleží na tom, co kdo má uvnitř. To je jenom její zásluha. A Eleanor prohlásila to, co obvykle: že budeme mít problémy s těmi idioty, co na nás zírají. Ale víš, co řekla potom?"

"Co?"

"Že se musíme vykašlat na to, co si ostatní myslí. Podle ní s tebou budu šťastný, takže je všechno v pořádku. A já chci, abys ty byla šťastná se mnou."

Přinesli nám jídlo, ale já jsem v šeru restaurace zůstal sedět vedle ní a oba jsme nechali večeři vychladnout.

Přestěhovala se od své matky do bytu ve čtvrti, kde bydleli černí i bílí blízko Clark Street. Tam bylo liberální srdce města, kde přežívala divoká sedmdesátá léta a rasa nebyla důležitá. Lidé tu většinou žili a nechávali žít.

V sobotu v polovině června jsem jí pomáhal přestěhovat se. Pořád bylo velké horko, ale na pláž to bylo sotva patnáct minut. Jen jsme vyložili její věci - většinou šaty, protože to byl zařízený byt - a vyrazili jsme autem k vodě.

Rozhodli jsme se, že se vezmeme na Štědrý den. Řekl jsem jí, že to pro mě bude ten nejlepší dárek, protože tenhle den miluji úplně nejvíce ze všech. Pak jsme si roztáhli na horký písek deku. Na jeden konec jsem dal přenosnou chladničku, na druhý naše boty a šaty. Měl jsem námořnicky modré kraťasy a ona bílé šaty, které zdůrazňovaly dokonalé křivky jejího tmavého těla. Pár lidí se na nás dívalo, ale spíš to byly obdivné pohledy od bílých i černých mužů.

Měl jsem štěstí. Našel jsem lásku dvakrát v životě, zatímco většině lidí se to nepodaří ani jednou. Doktor si mě kvůli mému štěstí dobíral. Ale také mi řekl, že bychom měli Andresův případ předat někomu jinému. Zkusil jsem to vysvětlit Célii, když jsme leželi na pálicím slunci.

"Je to střet zájmů. Nemůžu si tě vzít a zároveň vyšetřovat smrt tvého syna. Na tomhle by si Abú Rijádův advokát smlsnul." Tvář jí potemněla, ale nebylo to hněvem. "Nevěřím policii. Jenom tobě."

"Dali by ten případ Petu Grangerovi a Larrymu Doyleovi. Oba jsou to skvělí policajti. Oba je znám."

"Musíš to být ty, Jimmy. I kdybys to měl dělat ve svém volnu, musíš to být ty."

"Mluvil jsem s Doktorem a on s tím souhlasí, ale jestli se zjistí, že se do toho neoficiálně pleteme... Tak bude průser, Célie."

Najednou se jí změnila nálada a otočila se ke mně.

"Pojďme do vody, Jimmy."

Vstali jsme a vyrazili k jezeru. Peněženku a zbraň jsem zamkl v kufru auta a vedle naší deky byla rodinka se dvěma dětmi, takže jsem nechal klidně chladničku a šaty na dece.

Voda byla ledová, i když bylo horko. Vstoupili jsme do ní po pás a zdála se mi osvěžující, měla tak dvacet stupňů. Oba jsme se roztřáslí nad tím obrovským teplotním rozdílem mezi vzduchem a vodou. Už po pár minutách, co jsme na sebe stříkali vodu, jsme se chvěli zimou.

Viděl jsem na podprsence plavek její napjaté bradavky a cítil jsem, jak se mi ve spodní části těla rozproudila krev. Objala mě a pak jsme se pomalu ponořili do vody po prsa. Bylo tam jenom pár lidí, které neodradila ledová voda, takže jsme neměli skoro žádnou společnost. Na pláži byly tisíce lidí, ale ve vodě jenom pár bláznů.

Sáhla dolů, dotkla se mě levou rukou a pomalu mě hladila.

"Měla bys toho nechat, jak se mám vrátit na pláž s kanónem namířeným na všechny ty lidi?"

Zasmála se a stiskla mi ho a pak se potopila. Cítil jsem, jak mi sundává kraťasy, a najednou jsem ucítil hřejivé teplo.

Byla dole mnohem déle, než jsem si dovedl představit, že by to mohla vydržet, ale ne dost dlouho, abych dosáhl vrcholu.

Oklepala si vodu z afra. Ted' nebylo tak velké. Rád jsem se probíral jejími měkkými vlasy. Bílí si vždycky myslí, že jsou příliš kudrnaté a hrubé, ale poté, co jsem poznal Célie, jsem změnil názor.

"Chci tě," usmála se. "Ale ne teď a ne tady, tak řekni tomu svému tvrdému chlapíkovi, ať se chová slušně."

Najednou mě štíplo do špičky penisu a moje erekce byla okamžitě ta tam.

"Auuu!" zařval jsem šokován jejím útokem na mé mužství.

"To je takový malý trik zdravotních sester. Většinou to funguje na staříky, co se v nemocnici v noci vzruší. Nebo je klepnou lžičkou. Funguje to jako kouzlo."

"To si teda buď jistá. Au, Célie... to bolelo!"

"Já to zase napravím. Uvidíš."

Přimáčkla se na mě spodní polovinou těla, jako by mě chtěla zase vzrušit. Pevně se ke mně tiskla, dokud jsem neucítil, že mi zase tvrdne. V tu chvíli se odtáhla a usmála se.

"Až se vrátíme ke mně, tak tě vysaju do poslední kapky. Jako hrabě Drákula. Ale rozhodně nejdu po tvé krvi," smála se.

Znovu mě políbila a cítil jsem její teplý jazyk. Sáhla mi pod hladinou do plavek a chytila mě. Neměl jsem na vybranou.

Měla mě tam, kde mě chtěla mít.

* * *

Strhal jsem z ní šaty, hned jak jsme zavřeli dveře jejího bytu. Bylo tam strašně horko, ale ani jsme nestihli pustit klimatizaci. Nedalo se tam dýchat a my se potili na podlaze. Vstoupil jsem do ní v tom okamžiku, kdy roztáhla nohy.

Díval jsem se jí do očí, hladil ji řadra a bradavky a ona sténala blahem. Začala rychle a divoce přirážet, ale byl jsem schopen se udržet. Pomalu jsem se stáhl a pak jsem se do ní znovu ponořil. Chtěl jsem, aby to trvalo co nejdéle.

"Chci, aby ses přestěhovala ke mně," řekl jsem jí, když jsem byl hluboko v ní.

"Ted' jsem se nastěhovala," odpověděla a její tmavá tvář byla rozpálená.

Už jsem se déle neudržel. Rychle jsme spolu vyvrcholili jako dva pářící se vlci.

Tu první noc v jejím bytě jsme se milovali třikrát. Po oné první lázni potu jsme zapnuli klimatizaci. Zafungovala báječně, takže naše další milování už nebylo tak upocené.

Nechtěl jsem odejít, ale nemohl jsem s Célie zůstat příliš často. Nechtěla, aby si o ní Eleanor nebo moje děti myslely něco špatného, a i když jsme spolu byli zasnoubeni, chtěla počkat do Vánoc, než spolu začneme žít. Pak budeme svoji a nenechá mě po milování už nikdy samotného, slíbila mi.

My s Doktorem jsme sledovali Abú Rijáda ve volném čase. Šla po něm i FBI a finančníci kvůli daním tak jako kdysi po Al Caponovi. ATF se zajímalo o prodej a nákup nelegálních zbraní. Já a Doktor jsme byli přesvědčeni, že protidrogové se nechá uplatit. Říjád nadělal obrovské prachy prodejem kokainu a dalších drog, takže měl spoustu prostředků, aby určité lidi přesvědčil, že se mají dívat jiným směrem. Včetně chicagské policie. Byli jsme si jisti, že mají své "zaměstnance" u policie, protože pokaždé věděl dopředu o všech šťárách a vždy měl alibi na zločiny, které se mu snažil někdo přisít.

Bylo pro mě hrozné říct Célie, že se to moc nehýbe, když se snažíme dostat hlavu gangu. Byl mazaný, a proto dokázal v tomhle prostředí přežít tak dlouho.

* * *

Navštívili jsme s Célie Andresův hrob. Přinesl jsem mu svoji obligátní žlutou růži a položil ji před jeho malý náhrobek.

"Až se vezmeme, koupím mu nový a větší," řekl jsem jí.

Bylo horko, konec července. Vlhkost vzduchu byla vysoká a léto bylo v plném proudu. Célie musela mít v bytě neustále zapnutou klimatizaci.

"Chtěl hrát centra v Cubs. Hrozně rád se díval na zápasy v televizi. A vzala jsem ho dvakrát na stadion ve Wrigley Field. Seděli jsme vpravo u tribuny."

Slzy jí kanuly po tváři. Koupila mu bílé karafiáty. Bílé jako znak nevinnosti a karafiáty, protože vydrží déle než ostatní květiny.

"Můj chlapeček chtěl hrát. Chtěl hrát baseball."

Objal jsem ji a ona se rozeškala.

Přitom jsem se jí podíval do tašky, která jí visela na rameni. Měla v ní Andresovu pistoli. Ta hračka vypadala naprosto realisticky, chtěl jsem se jí zeptat, proč to s sebou nosí, ale místo toho jsem ji pevně sevřel.

Ryan napadl Ronnyho Ciccio v domě ve 14.50. Byl začátek května. Krásný den. Bylo příjemně teplo a Cubs ještě pár měsíců mohli vydržet v lize.

Ronny se třásl. Jeho italská tvář už nebyla tak arogantní, jako když jsme ho měli na policii. Byl z toho Ira pěkně vyděšený a měl k tomu dobrý důvod.

Ryan se do domu dostal v převlečení za opraváře kabelovky. Když bodyguard u vchodu pojal podezření, Ryan ho dvakrát střelil a na pistoli měl tlumič. Musel ho mít, protože napochodoval do Cicciovu opevněné rezidence a zastřelil další tři strážce, než se setkal s Enriquem, sicilským nájemným zabijákem, který byl najatý právě proto, aby téhle situaci zabránil. Ronny se s pistolí v ruce zavřel v ložnici. Enrique ho tam strčil a řekl mu, aby se tam zamknul, a sám zavolal na policii. Sicilan Enrique to koupil do krku, ale dokázal dokončit svůj zoufalý telefonát, ještě než ho Ryan další kulkou do hrudníku poslal k zemi.

Když se Ryan zkoušel dostat přes Enriqua, vrazil mu Sicilan nůž do jisté zadní části těla. Enrique tohle všechno ličil, když se mu zdravotníci pokoušeli zastavit krvácení. Nečekali, že to bodyguard vydrží až do nemocnice, ale beztoho měl dost síly zavolat na policii a vrazit Liamu Ryanovi nůž do stehna. Enrique si nebyl jistý, která noha to byla, ale že to bylo stehno, věděl určitě.

Watson a Tommy tu byli se mnou a doktor Gray si prohlížel zbytky jatek, co tu Ryan nechal.

Kat se do Cicciovu zamčené ložnice nedostal. Podle mě byl asi vážně raněn, a tak zmizel, než stačil vykrváct na Ronnyho krásném běžovém koberci. Lidé z laboratoře budou schopni krev identifikovat, ale my jsme věděli, že to byl on.

"Bože, to je bordel," řekl doktor Gray. "Dostal je dvěma výstřely. Přesné rány do hlavy. Pak mu to trochu nevyšlo s tím talentovaným zabijákem z ciziny, který do něj dokázal vrazit nůž."

"Možná že není tak vážně raněný," řekl Tommy. "Třeba chtěl Ronnyho jenom vyděsit, než ho doopravdy zabije."

"Nechce se mi věřit, že by byl tak drzý, kdyby se Ronnyho nesnažil rovnou zabít," řekl jsem.

"Asi máš pravdu," souhlasil Tommy.

"Tohle není chvíle, kdy by šetřil síly," řekl nám Watson. "Chtěl to dokončit. Musel opravdu hodně krváct, když se otočil a utekl. Neudělal by to, kdyby neměl vážný důvod. Ne, určitě je vážně raněný. Tak moc, až se bojí o život. Myslel si, že by zemřel, kdyby nezastavil krvácení, to se vsadím. Určitě potřebuje neodkladně lékařskou pomoc."

Nasadili jsme na Ryana všechny síly. Policisté dostali jeho popis od Enriquea DeBrizia. Vypadalo to, že tenhle chlápek nakonec všechno přežije. Dal jim detailní portrét. Ryan byl hladce oholen a podle Enriqueova popisu musel vypadat tak jako na fotografiích, které nám Watson přivezl ze Scotland Yardu. Jediným rozdílem bylo, že měl nyní prošedivělé skráně. Takže teď po celém severním Illinois kolovaly jeho věrné podobizny. Především jsme se ale soustředili na nemocnice a stanice první pomoci. Bylo to hodinu poté, co jsme opustili Cicciovu "pevnost".

Avšak o zranění nožem u někoho, kdo by odpovídal popisu Liama Ryana, jsme nedostali žádné zprávy. Na ulicích byl klid. Naši informátoři se o něm snažili získat nějaké informace, ale zatím nic. Poslali jsme policajty ke každém sympatizantovi IRA v Chicagu a okolí, o kterém jsme věděli, ale taky to nebylo k ničemu.

Náš chlápek silně krvácel, smrtelně, a nemohl se obejít bez pomoci. Takže jméno, které nám všem třem, Tommymu, Robertu Watsonovi a mně, vytanulo na paměti, znělo: Cait Malloyová.

Ve škole nebyla, tam jsme zavolali. Dělali jsme si s Tommym starosti, proč se neozvali dva policisté, kteří ji měli hlídat. Proto jsme vyrazili do Orland Parku, ale tentokrát s posilami.

Ze všech stran se k domu Cait Malloyové sjelo osm aut s modrými majáčky. Tam však bylo jenom jedno naše sledovací auto. Chlapi z druhého si vyrazili na kafe a svačinu, ale rádiem nám sdělili, že nabourali na dálnici a oba policisté jsou v nemocnici s lehkými zraněními. Chlápek v druhém voze na tom byl o dost hůř.

Když jsme dorazili k autu, viděli jsme, že oba policisté jsou zhroutení na sedadlech. "Ti nespi," řekl Tommy.

Podíval jsem se otevřeným okénkem u řidiče a uviděl krev a díry po kulkách, co měli oba v čele.

"Každý jednou ranou. To bylo velmi profesionální. Jak sem mohl prostě napochodovat a oba je odprásknout?" divil se Tommy. "Zbraně mají pořád v pouzdrech."

"Asi tím samým způsobem, jakým se dostával do domu. Proto ho nepoznali na ulici. Měl převlek," odpověděl jsem.

"Je asi stejně velký jako Malloyová," nadhodil Watson.

"Ano, mysleli, že je to Cait. Prostě sem k nim přišla, takže neměli důvod se bát. Pistoli s tlumičem uviděli příliš pozdě, tak jako ti chudáci v Ronnyho domě," shrnul jsem to.

"Vyšel z domu a jel do školy, ale naši hoši Malloyovou nikdy nesledovali dovnitř."

Běžel jsem k autu a zavolal do školy, kde učila Cait Malloyová.

Nechtěli mi sdělovat osobní věci po telefonu, ale když jsem jim řekl, že je to urgentní a že jsem detektiv z oddělení vražd a nacházím se na místě vraždy, zjistil jsem, že Cait Malloyová má už šest týdnů volno.

"Už tam nebyla šest týdnů?" zeptal jsem se.

Tak mi tu špatnou zprávu zopakoval.

Vytáhl jsem z pouzdra nad kotníkem svou pětačtyřicítku. Watson měl pistoli značky Glock, kterou dostal laskavostí chicagské policie, protože britští policisté tyhle pistole nepoužívají. Náš kapitán nám však vysvětlil, že musí mít devítku. Tommy taky vytáhl devítku a najednou tu bylo kolem domu Cait Malloyové spousta policajtů.

Díval jsem se, jestli nevidím stopy Ryanovy krve, ale nikde nic. Možná že ho Cait k Cicciovi zavezla a nějak se jí podařilo ošetřit mu ránu po sicilském noži.

Dva z našich policistů zabouchali na dveře a zařvali, že je tu policie a že chtějí dovnitř, ale nikdo se neozval. Takže ty dveře vyrazili. Zadní vchod vylomili skoro zároveň a dům Malloyové se teď hemžil modrými policejními uniformami. Nebyla tam ani noha. My s Tommym a Watsonem jsme litali nahoru dolů po schodech. Měli jsme zbraně v ruce ve výšší pasu, ale nebylo na koho je namířit.

"Celou dobu tu byl," řekl jsem jim a sdělil novinku o Caitině šestitýdenní absenci ve škole.

"A to jenom proto, že ji nebo jeho nikdo do školy nesledoval," kvílel Tommy.

"Jo, to je chytrý. Mazaný," ušklíbl jsem se.

Watson proklepával zdi v Caitině sklepě. Chodil sem a tam, až našel obdélník, který mohl snad být oknem. Rýpnul do něj a dřevěný čtverec najednou vypadl ze stěny.

Za panelem byla schovaná klika. Když ji Watson zmáčkł, otevřela se část stěny jako z filmu o Indiánu Jonesovi. Za zdí byla schovaná místnost asi čtyři metry na pět. Watson rozsvítil světlo a vstoupili jsme dovnitř. Byl to pokoj s postelí a skříní. Ryan se tu rozhodně nemohl mýt a chodit na toaletu. Používal ji jenom jako dočasný úkryt, když se mu zdálo, že přitahuje. Jestli trpěl klaustrofobií, tak to tu pro něj nebylo nic moc. Ale když zaslechl u vchodu policajty, byl to ideální úkryt.

Našli jsme ventilační šachtu, která se táhla podél úkrytu.

"Vy zatracení Britové ale máte smysl pro romantiku, co?" usmál se Tommy na Watsona.

Watson však jeho úsměv neopětoval.

"Určitě je zraněný. Možná mu zastavila krvácení, ale pořád bude potřebovat lékařskou pomoc. Musíme nadále hlídat všechny nemocnice a zdravotnická zařízení," prohlásil.

Vážný výraz jeho obličeje vystřídal úsměšek. Zhasl světlo v Ryanově kutlochu a vyšli jsme po schodech nahoru.

"Možná vykrváčí," řekl kapitán.

"Moc bych nesázel na to, že by to skončil bez naší pomoci," odpověděl jsem.

Seděli jsme v šéfově kanceláři.

Znovu tu s námi byl i Watson. Byl s námi od doby, co Ryan napadl Ciccio.

"Nabídněte Ronnymu program ochrany svědků. Řekněte mu, že ho předáme federálům. Ale samozřejmě žádné dohody. Dostane život, když bude praskat na rodinu. Výměním Ronnyho za celou mafii," řekl kapitán.

"Já se ho zeptám, ale tohle odmítne," vrtěl jsem pochybovačně hlavou.

"Nemyslíš si, že se dost vyděsil, když si ten chlápek klidně napochodoval k němu domů a trefil jeho nejlepší chlapy přímo doprostřed čela?"

"Já ho znám dobře, šéfe. Je to mezek. A daleko drsnější než Vincent nebo ti chlápci, co Ryan dostal. Ronny je krutý bezcitný hajzl. Zná ho od dětství. Jemu se líbí ubližovat lidem a nikdy nenechá urážku bez odplaty. Bude chtít Ryana vlastnoručně zabít. Nic jiného ho nebude zajímat, dokud to neudělá. Věřte mi, kapitáne. V tomhle případě nijak nepřeháním... Ronny je ztělesněné zlo. Není v něm nic dobrého. Je to duchovní bratr Liama Ryana. Možná že jsou to dvojčata, co po porodu rozdělili," usmál jsem se.

"Tak mu to nabídní, a uvidíme. Chci dostat toho druhého Morattu. Já vím, že je v Chicagu, protože mi ten agent z FBI vyprávěl totéž, co vám. Někdo bude vědět, kde se schovává. Zjistěte to, Jimmy, protože jestli zůstane tenhle Morattovic sráč naživu, tak nám to pomůže změnit názor Ronnyho Ciccio, když nemá nahnáno, jak tvrdíš."

Rozešli jsme se najít Freddyho Morattu a udělat Ronnymu Cicciovi nabídku, která se neodmítá.

"Jdi do prdele," oznámil mi Ronny. Musel jsem se mu zachechtat do ksichtu. "Co je tak legračního, bratráčku?"

"Prošel tvým barákem jak zelňačka trávicím traktem. Odpráskl ty chlápky přímo tobě před nosem a kdyby se tomu tvému sicil-skýmu kámošovi nepovedlo vrazit mu do zadku nůž, měl by oprátku kolem krku."

"Měl jsem vlastní zbraň."

Seděli jsme u Ronnyho v kuchyni. On a my tři.

"To ty tvoje gorily taky. Měls kliku, Ronny... Mám nabídku. Jdi do programu svědků, řekni nám všechno o svých kšeftech a můžeš si v klidu žít ve Phoenixu nebo v nějaké jiné díře... Hlavní je, že budeš žít, Ronny. Nebo můžeš vsadit štěstí na to, že Enrique zranil Ryana tak vážně, že vykrvácel. Ale pomáhá mu jeho holka... To jsem ti neřekl? Proto se mohl pohybovat tak svobodně. Klidně si chodil venku převlečený za svou milenkou, za Cait. Asi měl rudou paruku, pod dlouhý kabát schoval postavu, nosil sluneční brýle nebo měl možná i barevné kontaktní čočky, to nevíme určitě. Ale spáchal všechny ty vraždy a byl zatraceně blízko tomu, aby tě oddělal v tvém vlastním domě. Tenhle chlápek by byl skončil druhou světovou o dva roky dřív, kdyby ho pustili na skopčáky a Japonce."

Znovu jsem se na něj usmál a to ho vytočilo. Jasně jsem na něm viděl, že mě chce praštit, stejně jako když jsme byli kluci.

"Jak jsem řekl, ty i ten tvůj kapitán můžete jít do..."

"Nebo můžeš doufat, že najdeme Freddyho Morattu a ten nám vyhoví. Pak půjdeš do lochu na zbytek života."

Usmál se na mě.

"Takže... Ty už ses rozhodl vypsát na Freddyho odměnu," řekl jsem.

Spencer zakašlal a Watson se na kuchyňské židli ošíval. "Já nevím, o čem to kčertu mluvíš, Jimmy." "Ty nemáš ponětí, kde je Freddy Moratta. Kdybys měl, už by to měl za sebou."

Ronnyho úsměv zmizel.

"Jak to, že se najednou tak vyznáš v mých záležitostech?" zeptal se.

"Ty si myslíš, že jsi jediný, kdo má svoje informátory? To si doopravdy myslíš?"

Vstal jsem od kuchyňského stolu.

"On tě zabije, Ciccio. On má motivaci a touhu to udělat. Jakmile se uzdraví, tak ti tu tvou pitomou taliánskou palici

ušmíkně."

Ronny vystřelil ze židle a Tommy si stoupl mezi nás.

"Tak do toho, Ciccio. Já nejsem tvůj bratranec," řekl mu Tommy.

Stáli těsně proti sobě a pak jsem popadl Tommyho za paži a stáhl ho zpátky. Byl jsem překvapen, že tu Ronny neměl svého právníka, ale bylo mi jasné, že on toho nakonec ví o výsleších víc než nějaký právník a asi chtěl ušetřit palmáře. Když jsme odcházeli, Ronny soutil. Uvažoval jsem, jestli Tommy neměl nakonec pravdu. Možná že ten poslední útok byl opravdu jenom předehrou k velkému finále, při kterém nechá Liam Ryan Ronnyho Ciccia trpět a umírat velmi, velmi pomalu.

26

Po zasnoubení jsme spolu strávili pár úžasných měsíců. Célia chodila k nám domů častěji, ale spali jsme spolu jenom v jejím bytě na Clark Street. Pořád chtěla, abychom spolu začali bydlet až po svatbě. Kelly s Mikem ji milovali. Hrála na piano v obýváku a bylo to poprvé od Erininy smrti, co se na něj u nás hrálo.

Célia se už celé roky piana nedotkla. Řekla mi, že na střední škole hrála na varhany v kostele. Tehdy byla praktikující katoličkou.

Měla smysl pro jazz a Doktor byl ohromen. Hrála blues srdcem a měla talent a mě dokázala vždy překvapit. Pořád jsem u ní objevoval něco nového. Určitě to byla neobyčejná žena.

Nastal konec podzimu. Naše svatba na Štědrý den se blížila. Zatím jsem dokázal v zaměstnání před kapitánem svůj vztah s Célií Dacyovou ukrýt a Doktor držel jazyk za zuby. Jakmile se vezmeme, skončím s Andresovým případem, protože to už bude veřejná věc. Takže jsem jí to po Halloweenu oznámil. Leželi jsme u ní v posteli a dívali se, jak za oknem ložnice padá sníh.

"Nemůžeš to zabalit," řekla.

"Budu muset. Svatba je veřejný akt a před šéfem tohle nemůžu utajit. Vyhodí mě tak jako tak."

"Nemůžeš přestat stíhat Rijáda, Jimmy. Musíš ho poslat do vězení, protože zabil mého syna."

"Nic si nepřiju víc, Célie, ale po svatbě po něm nemůžu jít. Nenechali by mě, je to jasný střet zájmů. Je zázrak, že na to ještě nepřišli, ale určitě na to přijdou."

Zamračila se. Nebyla nijak náladová, ale ta deprese, jestli to bylo ono, se jí právě vrátila.

Nechtěla mi dovolit, abych se jí dotkl. Doslova vyletěla z postele a naházela na sebe šaty.

"Musíš pochopit, že nemám na vybranou..."

"Každý má na vybranou, Jimmy. Já jsem si vybrala Andresova otce. Byla to chyba, ale vybrala jsem si já."

"Nemůžu si dovolit ztratit práci, Célie. Mám taky na starosti Kelly a Mika."

"Taky? Já mám svoje peníze. O mě se starat nemusíš, zlato. Já se postarám sama. Dělal jsem to i dřív, než jsem tě poznala."

"Takhle jsem to nemyslel, Célie. Ale je to moje práce, prostě o ni nemůžu přijít."

"Já vím. Musíš si vybrat, a ty to chceš nechat někomu jinému a Andres se stane jedním z těch pomníčků, o kterých jsi mi vyprávěl. Ti střelci jsou mrtví, tak proč se namáhat a jít po tom pravém padouchovi? Není to tak? Byl to jenom malej černoch. Kdyby byl bílý, všichni by se snažili Abú Rijáda pověsit. Ale Andres není důležitý. Řekni, že nemám pravdu." "Nemáš."

Posadil jsem se na posteli. Teď mě naštvála. Zatím jsme prožívali jenom chvíle štěstí, ale teď se mi ukázala z jiné stránky a překvapila mě. Zuřila a chovala se naprosto neracionálně. Nemohl jsem říct nic, čím bych ji uklidnil. Byla moje povinnost chytit toho vůdce gangu a věnoval jsem tomu veškerou pozornost a čas.

"Ty máš pocit, že se dost nesnažím toho hajzla dostat? Máš pocit, že my s Doktorem tomu nedáváme všechno, protože Andres byl černoch? Vzpomínáš si, co se stalo mému parťákovi kvůli těm dvěma holčičkám zabitým při přestřelce? A máš pocit, že mám předsudky. Je to tak? Chceš říct, že kdyby byl Andres bílý, tak bychom to nikdy nevzdali? To mi chceš říct?"

"Ty víš, kde je pravda, Jimmy. Hluboko v srdci to víš."

Vztekle jsem vstal z postele a rychle se oblékl. Nechal jsem ji stát u okna. Neotočila se na mě, ani na mě nepromluvila.

Vztekle jsem práskl dveřmi.

Druhý den ve tři čtvrti na jedenáct večer se objevila před dveřmi se zasnubním prstenem. Podala mi ho beze slova. Rychle se otočila a vrátila se k taxíku, kterým přijela. Stalo se to tak rychle, že jsem neměl čas ji zastavit.

"Takže jste zrušili zasnoubení," řekl Doktor, když jsme seděli u Garvina a pili kolu po večeru po půl desáté večer. Byla polovina listopadu. Ještě pořádně nenapadl sníh, ale hrozily sněhové přehánky. V tu chvíli zrovna sněžilo. Díval jsem se, jak se před Garvinovou hospodou honí po ulicích sněh.

"Asi ano."

"Zkoušel jsi jí zavolat?"

"Každý den od chvíle, kdy mi vrátila ten ztracený prsten. Nezvedá mi telefon."

"To je mi líto, Jimmy."

"Mně taky, Doktore, mně taky."

V téhle mrazivé listopadové noci tu bylo jenom pár lidí. A za chvíli už zase budeme na ulici pátrat po vrazilích, kteří kradou lidem životy.

"Musí být maniodepresivní," řekl Doktor.

"A kdy jsi získal doktorát z medicíny?" usmál jsem se smutně.

"Já jen - ale že má takové výkyvy... Dokonce i mně to jako laikovi říká jediné: deprese. Asi ji sebralo to s Andresem. Myslí si, že to není skončená věc, protože ten hajzl je pořád na svobodě. A v tom má pravdu. Možná že není nemocná. Má dobrý důvod být na dně. Já jsem tam byl, takže vím, o čem mluvím."

Jeden z hostů hodil do juke-boxu čtvrták. Začal hrát In Heaven There Is No Beer, polku od Frankieho Yankovice. Byl to cajdák a tenor to tak tahal, až jsme se oba s Doktorem rozesmáli. Bylo to poprvé, co jsem se zasmál od chvíle, kdy mi Célia vrátila prsten.

Když to udělala, zlomila mi srdce skoro stejně, jako mi ho zlomila Erinina smrt.

"Já nevím, co jí mám říct."

"To je těžká věc."

"Dělá mi starosti."

"To je pochopitelné."

"Ne, já teď nemyslím ten prsten... Nosí v kabelce hračku -pistoli. Nechtěl jsem to komentovat, protože jsem myslel, že ji má jako vzpomínku na syna. Ale teď se mi to jeví jinak."

"Co by s tím mohla dělat? Je to určitě hračka?"

"Jo. Vzal jsem ji do ruky v jejím bytě v Cabrini. Ale je to jedna z těch pistolí, co vypadají zatraceně reálně, zvlášť ve tmě."

"Jenom..."

"Já vím, Doktore. Ale je na tom něco divného, něco tu smrdí." Díval jsem se na padající sněh. Ulice a chodníky už byly bílé.

Počkal jsem na ni v jídelně, když jsem si od jejího šéfa zjistil, kdy má přestávku na oběd. Jak uviděl odznak, poskytl mi tu informaci bez váhání.

Když mě spatřila, posouvala se právě s jídelním tácem. Viděl jsem, jak se jí změnil výraz. Ale jen co zaplatila, sedla si vedle mě.

Včera v noci napadlo deset centimetrů sněhu. Ulice už byly uklizené, ale chodníky a tráva byly bílé a pořádně mrzlo. Začala zima a to ještě nebylo ani Děkuvzdání.

"Nebudeš jíst?"

"Ne, promluvíme si."

"Já tě miluju, Jimmy. Ale mám pocit, že mluvením nic nevyřešíme."

"Myslím, že by sis měla s někým promluvit." "Já si mám s někým promluvit?"

"Ano, Célie. Musíš zajít za psychologem. Myslím si, že máš těžké deprese... Já vím, že nejsem lékař, ale jsem si skoro jist, že ty symptomy máš, protože jsem je zažil, když umřela Erin. Taký jsem měl takové výkyvy nálad jako ty."

"Takže doktor by mi pomohl... A dostane ten psychiatr Abú Rijáda za mříže?"

"Zase jsme u toho?"

"Já jsem tohle téma nikdy neopustila."

"Udělalí jsme všechno, co je v lidských silách, abychom ho dostali. Musíš mít důkaz, abys ho mohla obžalovat, a my jsme nenašli žádné spojení mezi Abú Rijádem a těmi kluky, co zabili tvého syna. Kristepane, já bych si to přál, ale nešlo to a žádný prokurátor ho nepošle k soudu, pokud nebude mít důkaz nebo svědectví, a my nic takového nemáme. Já vím, že si myslíš, že se dost nesnažíme, protože byl Andres černý, ale to není pravda a myslím, že to víš. Že hluboko uvnitř to víš."

"Už asi není o čem mluvit, Jimmy."

"Možná je to proto, že jsem bílý. Možná proto si myslíš, že jsme ve slepé uličce, protože to manželství by bylo jiné. Není to náhodou tohle?"

"Miluji tě, ale nemůžu být s nikým šťastná, dokud ta zrůda chodí volně po ulicích."

"Co budeš dělat, Célie? Půjdeš po něm sama?"

Neodpověděla, ale podívala se na mě a měla v očích takový smutek, jaký jsem ještě u nikoho neviděl. Ještě jsem se s pohledem tak plným tragédie a neštěstí nesetkal.

"Nemůžeš udělat nějakou hloupost... Koupila sis zbraň?"

"Ne, nekoupila jsem si zbraň."

"Jestli uvažuješ o tom, že ho dostaneš, tak si uvědom, že ho nikdy nedostaneš na jeho vlastní půdě. Nemůžeš s Abú Rijádem bojovat v jeho ulicích. Tam prostě vždycky vyhraje. To je jeho čtvrt', jeho ulice a i jeho asfalt na chodníku. Tohle je jeho území a ty tam na něj prostě nemůžeš."

"Musím se vrátit do práce, Jimmy."

Do tašky jsem ji neviděl, měla ji skrytou po levici. Zajímalo mě, jestli s sebou pořád nosí tu dětskou pětačtyřicítku.

"Miluju tě, Célie. Proč jsi ode mě odešla? Protože jsem ti řekl, že na tom případu už po svatbě nemůžu pracovat?"

"To je jenom jedna věc, Jimmy."

"Tak mi řekni, o co jde."

"To nemůžu."

"Chceš říct, že nechceš," řekl jsem.

Nemocniční jídelna byla plná a bylo tam dost hluku, takže jsme měli soukromí, abychom si mohli promluvit.

"Ber to, jak to je, zlato. Prostě se to nemělo stát. Věci vždycky jdou svým vlastním směrem."

"Kluci se o případ tvého chlapečka postarají..."

"Na tom nezáleží, Jimmy. Některé věci prostě nemůžeš svalit na někoho jiného."

"Tu válku s ním nemůžeš vyhrát, Célie!"

I přes všechny ten okolní hluk se pár lidí na mě ohlédlo.

Vstala a vzala táč do rukou.

"Ale nemysli si, že jsem tě přestala milovat. To si nemysli," řekla. Rozplakala se. Vstal jsem a chtěl k ní přistoupit, jenže utekla, než jsem ji stačil zadržet.

Přes Děkuvzdání jsem o ní neslyšel. Měli jsme s Doktorem volný čtvrtek, takže byl na obědě u nás. Kelly a Mikovi Célia chyběla. Stýskalo se jim po jejich pohádkách a hře na piano... Prostě jim scházela a nedokázali pochopit, proč tak najednou zmizela. Nevěděl jsem, jak jim to vysvětlit, a tak u nás na svátky vládla poněkud pochmurná nálada.

Moje matka vzala děti na odpolední představení do kina a my jsme s Doktorem předstírali, že se díváme na fotbal. Na Děkuvzdání a na Vánoce měl Garvin zavřeno. To byly jediné dva zavírací dny v roce, takže jsme se nemohli dívat na televizi tam.

Doktor se scházel s pediatričkou jménem Mary, ale vůbec o tom nechtěl mluvit.

"Tak kdo je ta nová kočička?" zeptal jsem se. Právě jsme si dávali pivo v poločase zápasu Detroit Lions a Dallas Cowboys. "Nová kočička?" zašklebil se.

"Tak o nich většinou mluvíš... Jako o nových kočičkách. Starých kočičkách. Prostě o kočičkách."

"Je to dětská lékařka, Jamesi. A je to nejkrásnější žena, kterou jsem poznal."

"A co Norma?"

"Norma byla... Norma byla kráva." "Ale jdi. Přece jsi ji miloval, ty vole."

"Asi jo. Což jenom ukazuje, jak nízkou jsem měl tehdy laťku." "Takže jsi ji teď s tou dětskou doktorkou zvýšil." "Chceš se podívat na fotku?" "Jasně, proč ne?"

Když mi ten obrázek ukázal, bylo mi jasné, proč si myslí, že tentokrát je to jiné.

"Asi jsi našel svůj bezpečný přístav, Doktore."

Usmíval se, ale nic dalšího mi o ní neřekl a já jsem ho do toho netlačil. Začalo se mi stýskat po Célii. Když jsem viděl ten výraz na jeho tváři, bylo mi jasné, že je na tom stejně jako já předtím. Snažil se svou obrovskou radost potlačit. Věděl, že jsem zrovna pěkně na dně, a proto mě nechtěl trápit tím, že by dával průchod své radosti, že našel Mary.

"Zavolej jí, ty blbe. Zajdi za ní," řekl jsem mu. "Máma s dětmi se za chvíli vrátí a já se rozhodně neoběsím, Doktore."

Jsem opravdu v pořádku. Řekni jí, že tam za chvíli budeš."

Dlouho si mě prohlížel.

"Myslíš to vážně? Protože já tu klidně... Jimmy, já..." "Jestli za tou svou nepůjdeš, tak mě pěkně našťveš. Koukej mazat."

"Jimmy..."

Vstal a stiskl mi paži, pak šel k telefonu v hale.

27

Dostali jsme hlášení o kradeném zdravotnickém materiálu z nemocnice sv. Štěpána. Taky jsme měli nějaké informace ze Scotland Yardu přes Roberta Watsona, že v Chicagu je jeden penzionovaný lékař, který byl v Belfastu v IRA. Neměl žádný záznam v trestním rejstříku, takže mohl koncem osmdesátých let emigrovat do Ameriky a usadit se v Chicagu. Ale věděl se o něm, že shání finance pro Sinn Fein, a také se říkalo, že v případě potřeby funguje i jako lékař.

Bydlel v Oak Lawn na jihozápadním předměstí. Před odchodem do důchodu pracoval v nemocnici a podle toho, co o něm slyšel Watson, to byl vynikající chirurg.

Přijeli jsme k jeho domu druhý týden v květnu ve středu ve 12.57.

Jmenoval se William Gillis. Museli jsme dlouho klepat, než se objevil u dveří. Možná byl hluchý nebo to klepání prostě ignoroval, ale nakonec přišel otevřít. Používal při chůzi hůlku a bylo zjevné, že tohoto šestasedmdesátiletého chirurga trápí artritida. Ukázal jsem mu průkaz a pak mu představil Tommyho a Watsona. Pustil nás dovnitř.

"Chceme si promluvit o Liamu Ryanovi," řekl jsem mu, jakmile jsme vešli.

"Já vím. Jsem možná starý, ale ne senilní."

I po těch letech v Chicagu měl irský přízvuk. Byl to hodně vysoký muž, možná i sto devadesát, ale chodil shrbený, takže jsem jeho výšku mohl jenom odhadovat. Byl pohledný, s prosedivělými skráněmi a nebesky modrýma očima. Všiml jsem si jejich zvláštní barvy, hned jak nám otevřel.

"Myslíme si, že jste Liama Ryana ošetřil," řekl jsem.

"Máte povolení?"

Ukázal jsem mu povolení k prohlídce. Zjevně ho šokovalo, že jsem tam přišel takhle připravený. Podal jsem mu papír a on se na něj podíval jenom letmo.

"Co hledáte?"

"Nějaké stopy krve, obvazy. Už jste je spálil?" usmál se na něj Tommy.

Podíval se na Spencera a oči mu jen blýskaly hněvem. "Vy jste nějaký hipísácký policajt?"

"Nejsem žádný kluk, dědku," ušklíbl se Spencer. "Ale vy jste tu ty obvazy nenechal, že ne?"

"Za deset minut sem přijedou naši technici. Myslím, že bychom vás teď mohli požádat o pomoc," oznámil jsem mu.

"Kdo je ten třetí chlápek?" zeptal se Gillis.

"Jsem Robert Watson, inspektor ze Scotland Yardu."

"Takže do toho zatáhli ty prokleté Brity."

"Když poskytnete pomoc hledané osobě, můžete jít na dost dlouho do vězení," vychutnával si starce Spencer.

"Máte nějakou místnost, kterou používáte jako ošetřovnu?" zeptal jsem se.

"Už jsem v důchodu."

"Dovolte mi, abych se vás zeptal ještě jednou, a uvědomte si, že máme Ryanovo DNA. Jestli tady v domě po něm najdeme nějakou stopu, tak si půjdte sednout, za to vám ručím."

Podíval se na mě těma neskutečně modrýma očima a já v nich uviděl záchvěv strachu. V Irsku ve vězení nebyl, ale určitě slyšel o tom, jak to chodí v našich věznicích.

"Podívejte, já jsem jenom venkovský doktor..."

"Nechte těch keců, doktore," přerušil ho Tommy. "Jestli po něm tady najdeme jenom jedinou buňku..."

"Tak půjdu bručet. Chcete, abych změknul, co?"

"Když budete spolupracovat, jsem si jistý, že poručík vezme v úvahu váš věk a situaci," řekl mu Watson.

"Ty jsi ten poslední, koho bych se prosil o radu, Angláne."

"Já jsem vlastně Skot."

"Tak by ses měl stydět."

Watson se usmál.

Pak dorazili technici a já znovu zaznamenal v Gillisových očích strach.

"Kde je ta místnost, doktore?" zeptal jsem se ho ještě jednou. Kývl směrem dozadu do domu.

* * *

Po tříhodinové prohlídce našli technici pár kapek krve v umyvadle. Snažil se to všechno umýt, seč mohl, ale poté co se tím vydal porovnat vzorky s Ryanovou DNA, přiznal, že je krátkozraký. Ryanovu DNA jsme měli od kanadské královské jízdní policie z doby, kdy byl Ryan v Torontu.

"Je to jako zradit vlastního syna," řekl Gillis tiše, když seděl na gauči v obýváku.

"Věděl jste, do čeho jdete," připomněl jsem mu.

"To ano, hochu. Věděl jsem dobře, jaké můžou být následky mých činů... A co mi vlastně nabízíte, jestli vůbec něco?"

"Myslím, že pokud s námi budete spolupracovat, tak by prokurátor mohl požadovat domácí vězení nebo možná kurátora a dozor."

"Ochráníte mě před samotným Ryanem?" ušklíbl se stařec. "Nedozví se, že jste s námi mluvil. Slibuji vám, že všechno, co řeknete, je přísně důvěrné."

"Jste katolík, poručíku?" zeptal se mě. "Ano, jsem."

"Slibíte mi tedy, že zachováte zpovědní tajemství?"

"Máte moje slovo, doktore Gillisi."

Rozhlédl se po pokoji, jako by to mělo být naposledy.

"Přišel sem před pár dny s nějakou ženou. Bylo štěstí, že už nečekal, protože jinak by tu nohu, co mu ten Ital pořežal, zachvátila gangréna. Všechno mi řekl. Jenom litoval, že nedostal toho posledního Itala..."

"Ronnyho Ciccía," připomněl jsem mu.

"Asi se ten hajzl tak jmenoval... To je jedno. Přišel sem se ženou. Vysokou, pohlednou zrzkou. Ukradla pro něj nějaké obvazy a antibiotika, aby se zabránilo infekci. Ale dal jsem mu protitetanovku a velkou dávku penicilinu. Dala mu nějaká mírná antibiotika, ale když kradla v ambulanci, tak nevěděla, co vzít."

Byl to hezký chlapec. Viděl jsem ho jenom na fotografiích, ale znám jeho příběh z Irska. Zavraždili jeho bratra. Nechali ho ležet mrtvého s tváří ve psím lejně. Takže Liam oddělal ty dva zabijáky, co dostali jeho bratra... A vůbec, vy to určitě všechno znáte. Od té doby zabíjel pořád."

"Máme dost jasnou představu, kolik lidí zabil," ozval se Tommy.

"V Kanadě si dal pauzu. Ale jsem si jistý, že už vám inspektor všechno vyprávěl. Pracoval na univerzitě v Torontu, na soukromé jezuitské koleji. Samozřejmě pod falešným jménem a s falešnými doklady o vzdělání. Jenže Liam byl předtím, než se stal vojákem Sinn Féin a IRA, na univerzitě, takže pro něj nebylo nijak obtížné učit. Má titul z literatury z Oxfordu. Byl tenkrát hrdina, ale časy se změnily. Kyvadlo se přiklonilo od války k míru a Liam Ryan se stal přebytným. V Belfastu protestovaly matky proti násilí. Dovedete si to představit? Ty ženy změnily svět a nebyl v něm žádný atentátník. Je to podivná doba, ve které žijeme, pánové."

Promiňte mi, že stále odbíhám, jsem už starý. Ryan zmizel v Kanadě poté, co britští a kanadští policisté odhalili jeho inkognito a našli Siobhan, jeho ženu. Skoro ho dostali, ale zmizel někde v Britské Kolumbii. A pak se stala ta tragédie s jeho ženou a holčičkou. Poručíku, copak nedokážete pochopit, že muž musí zabít ty, kteří zavraždili jeho vlastní krev? Je mimo váš obzor pochopit, proč Ryan zabíjel ty protestanty v Belfastu a proč se snažil zjednat spravedlnost s těmi Italy?"

"Viděli jsme, co udělal Eddiemu Morattovi, doktore. Pomalu ho po částech upaloval. Ugriloval ho k smrti. A Vincenta Ciccía stáhl z kůže jako králíka. Snoubenku Freddyho Moratty oběsil a Bennyho Malloye uškrtil. Skoro mu drátem uřízl hlavu. To mi tedy na hrdinu nepasuje. Je to řezník. Máte nějakou představu, kde by mohl být?"

"Ne, to nemám. Tohle mi nesvěřil."

"Zmínil se vám, koho se chystá sejmut teď?"

"Říkal jste, poručíku, že mě z toho vynecháte?"

"Ano, to jsem řekl."

"Má strach, že se jeho čas krátí. Ví, že ho brzy zatknete nebo zabijete, anebo to udělají ti Taliáni. Takže se chystá na toho Ciccía. Jakže se jmenuje?"

"Ronny," odpověděl Spencer.

"Ano. Musí sebou pohnout, ale pořád není ve stavu, aby na někoho zaútočil. Měl horečku a byl slabý jak malé dítě. Řekl bych, že bude muset zůstat dva týdny v klidu, než se pokusí zrealizovat své záměry. Když se postavil na nohy, skoro omdlel. Ale má tu ženu, Cait Malloyovou. A viděl jsem jí to v očích, poručíku."

"A co?" zeptal jsem se.

"Že by pro Ryana umřela. Miluje ho tak, jak to dokážou jenom bojovné Irky. Splní všechny jeho příkazy. Spáchala by pro něj i sebevraždu. Mohl by ji poslat, aby tu poslední krvavou práci udělala za něj.

Poručíku Parisi, nikdy v životě jsem neublížil živé duši, ani Britovi, ani irskému protestantovi. Jsem lékař a bylo by to proti mému přesvědčení, všemu čemu jsem v životě věřil... Věřil jsem v boj za svobodu. Ale obětí bylo čím dál víc a už jsem jim nemohl pomáhat, když byli zranění nebo postřelení. Nikdy jsem nikoho nezabil, jenom jsem jim pomáhal jako lékař. Jestli mě chce prokurátor za tyhle hříchy dát zadržet, tak to budu muset akceptovat. Ale řekl jsem vám čistou pravdu."

Doktorovy modré oči se zalily slzami. Měl jsem dojem, že možná vzpomíná, jaké to bylo před mnoha lety, kdy byl mladší, plný ideálů a kolem ještě nebylo tolik obětí. Odjel z Irska, ale pořád věřil ve svobodu. Jak by v ní někdo mohl nevěřit? Nedokázal jsem si představit člověka, který nechce být volný. Nemusíte být zrovna Ir, abyste tomuhle rozuměli. Nemusíte být členem bratrstva, abyste chtěli zpřetrhat okovy. Tohle je přece to, co naše země představuje nebo by aspoň měla představovat.

Když mluvil, soucítíl jsem s ním. Možná bych měl stejné pocity i vůči Ryanovi, kdyby Kat nepřestal věřit ve veškeré ideály už před mnoha lety. Já jsem zastupoval ty mrtvé, kdežto on byl příčinou jejich smrti.

"Uděláme pro vás, co půjde," řekl jsem mu, když jsme byli na odchodu.

"Jestli to nevyjde, prokažte mi tu milost a utraťte mě jako psa. Protože tak se teď cítím, jako starý pes, poručíku."

Podíval jsem se na něj, ale nenacházel jsem žádná slova. Tommy také viditelně nad tím starcem zjhl, jen Watson se tvářil kamenně.

Ronny Ciccio si najmul podle našich informátorů nového zabijáka. Mým nejoblíbenějším práskačem byl Stevie Fornacci, který se pohyboval na periferii mafie. Nevěřili mu ani Italové. Pro prachy udělal cokoli a termín loajality neznal. K informacím o Cicciovi se dostal, protože to byl nejlepší zloděj ve městě. Nechali jsme ho být, protože vždycky bylo dobré mít na ulici svoje ucho.

Já a Tommy jsme se se Steviem setkali v knihkupectví Barnes and Noble v nákupním centru Oak Ridge. Tommyho to pobavilo.

„Je to vzdělanec," smál se, když jsme vstoupili dovnitř. "Ne, jenom tu rád balí ženský. Tvrdí, že je tady daleko úspěšnější než v jakémkoli baru nebo striptýzu. Tak o tom uvažuj." "A co jako potom?"

"No, mají rády kafe," vysvětloval jsem mu. "Jako dát si kapucino?" "Tak nějak."

Stevie seděl u stolu pro čtyři. Bylo devět večer, ale obchod měl otevřeno do jedenácti. Opravdu tu byla spousta samotných žen, takže možná ta jeho metoda nebyla tak hloupá.

"Co za to, Jimmy?" zeptal se.

Stevie nikdy neztrácel čas. Nejdrív byznys, potom zábava. Pro tohohle nočního ptáčka byly prachy vším.

"Řekni mi něco o Ronnym a jeho lidech, tak za stovku." "Naval."

Přisedli jsme si s Tomnym k němu ke stolu. Hluk kávovarů byl ohlušující.

Položil jsem před něj pět dvacítek. "Chceš kafe?" zeptal se. "Já to platím." "Pro mě dietní kolu," řekl Tommy. "Pro mě taky," přidal jsem se.

"Tuhle sračku přece nemůžete pít v kavárně, do hajzlu!" rozesmál se.

"Ale my chceme právě tohle," naštvál jsem se. "Jestli je v tom nějaký problém..."

"Ne, ne! Já pro to skočím."

Odešel objednat k pultu a vrátil se se dvěma kolami a kapucínem. Hrnek úplně přetékal našlehanou smetanou nebo co to bylo. "Tak ven s tím," řekl jsem, když se posadil a upil z hrnku. "Ronny najal za toho Sicilana Enriquea náhradu."

"Koho?" zeptal jsem se. "Jsou dva... Dvojčata Slacciovi. Dva zabijáci. Myslím, že jejich máma při porodu umřela. Jsou to fakt dva sociopati, pánové. Kdybych byl tím Irem, tak bych měl co dělat, abych se strachy nepodělal."

"Proč tak dlouho čekal, než si tyhle Slacciovy najal?" Stevie se na mého partáka usmál. "Protože se jich bojí i Ronny, brácho."

"Jak to, že o nich nic nevíme?" zeptal jsem se.

"Protože těm dvěma maniakům je jenom devatenáct. Pořád ještě rostou, ale říká se o nich, že zásobují márníci čerstvým zbožím. Umí být neviditelní a neprůstřelní. Jsou to cvoci a děsně praskání. Vsadil bych se, že jsou geniální."

"A jsi si jistý, že hledají našeho Ira?" chtěl jsem vědět.

"Jako dva honící psi. Využívají všech Ronnyho zdrojů, což znamená, že jim pomáhají i hoši v modrém."

"Policajti," upřesňoval Tommy.

"Policajti," usmál se na něj Stevie. "Budou se snažit zmáčknout všechny Katovy kontakty, aby získali informace."

Pomyslel jsem na starého irského doktora, kterému jsem slíbil ochranu, a Tommy se po mně rychle podíval, jako by mi četl myšlenky.

Pravdu o mém původu mi řekli až v dospělosti. Vychodil jsem základní a střední školu a věřil jsem, že jsem syn Jaka Parisiho. Ale nebyla to pravda. Mým biologickým otcem je Nick Parisi. Jake věděl, že nejsem jeho. Mezi námi zela propast. Nikdy ke mně nebyl opravdu vřelý, i když se čas od času snažil.

Matka chodila na všechny moje zápasy. Když jsem hrál baseball, pokaždé tam byla. Hrál jsem školní ligu. Byl jsem centr a vůbec ne špatný, ale stačilo to jenom na úroveň střední školy a toho jsem si byl vědom.

Miloval jsem baseball, ale nedokázal jsem spolehlivě odehrát točený míč. Nebyl jsem moc vysoký, něco okolo sto sedmdesáti. Na univerzitě jsem trochu povyrostl, ale žádný dlouhán nejsem. Neměl jsem mimořádné atletické schopnosti, ale hodně jsem hrál, protože jsem byl dost soutěživý. Dokonce jsem plakal, když jsme prohráli. Miluju

zápasy, ale po skončení střední školy jsem na aktivní hru rezignoval.

Vždycky jsem chtěl být jenom policajtem. Měl jsem respekt z Jakovy osmatřicítky Smith & Wesson. Taky na mě udělal dojem jeho zlatý odznak. Hrozně jsem tu práci obdivoval. Detektiv na oddělení vražd. Ostatní děti ve škole byly z práce mého táty paf. Nikdy jsem je však nepozval k sobě domů, aby Jake náhodou nebyl nametený.

Miloval jsem ho i přes jeho alkoholismus. Obdivoval jsem ho, i když se zdálo, že jsem mu lhostejný. Když jsem zjistil, kdo je můj biologický otec, pochopil jsem, proč to tak je. Jak bych se asi teď cítil, kdybych zjistil, že nejsem otcem svých dětí? Možná bych se k nim taky choval odtažitě, kdybych přišel na to, že je moje dvě manželky měly s někým jiným.

Ale byl to jediný otec, kterého jsem znal. Nick byl můj strýc, ale moc jsem ho nevidal. Držel se zpátky. Mohl by být mým opravdovým otcem, kdyby neodjel na jihozápad, protože ho lákaly velké peníze v ropě. To se ale nestalo. Jake žil v našem domě, dokud nespádl ze schodů.

Jako teenager jsem byl moc vážný na rozdíl od kluků, co jsem se s nimi flákal v parku. Flákat se v parku bylo tehdy součástí identity. A někteří kluci, na které si vzpomínám, jsou teď hosty těch nejproslulejších věznic na Středozápadě. Ostatní italští chlapci byli celí pryč do peněz, aut a ženských. A tyhle všechny tři věci mohli získat jenom spoluprací s chicagskou verzí mafie. Musel jste být Sicilan z obou stran, pak jste mohl získat velké prachy, a spousta chlápků to tak udělala. Někteří Sicilané se k tomu zločinnému bratrstvu přidali otevřeně. Jiní, co neměli sicilský původ, s Cicciovými a Cicerovými skrytě spolupracovali.

Ale já jsem byl vážný a seriózní. Byl jsem policajtov syn a v policejní práci byla moje budoucnost. Toužil jsem pracovat na oddělení vražd jako můj táta. Ve třetím ročníku na střední jsem se rozhodl. Chtěl jsem jít na vysokou a studovat práva. Už jsem měl všechny brožury od výchovného poradce ze střední školy. Můj táta se mě pokoušel od toho zrazovat. Párkrát jsme o tom mluvili. Vyprávěl mi o korupci. Jak tenhle systém funguje pěkně odshora ze starostova úřadu směrem dolů. Chtěl, abych byl právník. Já jsem chtěl chytat padouchy na ulici, a to ty nejhorší ze všech, vrahy. Přečetl jsem všechny knihy o Jacku Rozparovači, které jsem našel v knihovnách. Hltal jsem o skutečných zločinech všechno, k čemu jsem se dostal. Chtěl jsem mít svůj odznak a honit vrahy. Neměl jsem pocit, že je to nesplnitelný sen. Jake umřel jako zlomený policajt. Trpěl kvůli jednomu případu, který nevyřešil. Pachatelem byl Carl Anglin, vrah, který znásilnil a zavraždil studentku zdravotní školy, a unikl mému tátovi jenom proto, že zmizel klíčový svědek. O mnoho let později se mi podařilo ten případ uzavřít, ale Jake se o tom už nedozvěděl.

Nebyl jsem žádný andílek. Lítal jsem v parku s partou a chodili jsme za holkama. Hodně jsme chlastali a já jsem pak musel konzumovat hrsti žvýkaček.

Než jsem potkal Erin, zamiloval jsem se jenom jednou. Byla to Američanka norského původu jménem Ingrid. Měla krásnou postavu a tvář, která zaujala všechny v okolí. Upoutala mě, hned jak jsem ji uviděl. Ztratil jsem s ní panictví a ona tvrdila, že i pro ni to bylo poprvé. Došlo k tomu v mém autě. Mělo pohodlná sedadla a pro tuhle první zkušenost bylo ideální. Tehdy jsem si koupil první prezervativ.

Tenhle vztah netrval moc dlouho, asi dva měsíce, ale použili jsme pár prezervativů a já z toho měl špatné svědomí. Musel jsem se svěřit při zpovědi mladému knězi jménem otec Allan. Když jsem mu to vyložil, koktal skoro jako já. "Sexxxx pře... před svatbou je... je... hřích" páčil ze sebe otec Allan.

To jsem samozřejmě věděl, ale uložil mi nějaké pokání a pak jsme se s Ingrid rozešli. V chození s budoucím italským policajtem neviděla žádnou budoucnost. Chtěla mít nějakého úspěšného muže, jak mi oznámila. Byla krásná, ale nevzpomínám si, že bych se s ní někdy zasmál.

Erin jsem poznal na univerzitě a potom jsem odjel do Vietnamu a strávil rok poblíž místa zvaného Bong Son, dostal šrapnel do levé pánve zadnice a levé nohy. Pak jsem se vrátil do Států a bláznivě miloval Erin Kerrovou.

Váhal jsem, jestli ji mám přivést domů, když jsem věděl, že Jake nebude v práci, ale neřekl jsem jí proč. Raději jsem ji prostě vzal někam jinam. Oba jsme s Erin už měli zkušenosti se sexem a milovali jsme se v domě jejich rodičů, když tam nebyli nebo spali a občas, když jsem měl peníze, vzal jsem ji do motelu nebo hotelu. Erin nevadilo, že chci být policajt. Bylo jí jasné, že pokud budu poctivý, nikdy nebudu mít peníze, ale stejně se mnou zůstala.

Žili jsme spolu a pak jsem ji ztratil. Zemřela na rakovinu a mě tu nechala, vdovce se dvěma dětmi. Pak jsem se zamiloval do černé ženy Célie Dacyové, která přišla o syna. Byl jsem jedním z vyšetřovatelů případu jejího syna a překročil jsem hranice a zamiloval se do ní. Lidi se mě snažili varovat, zvláště Doktor, ale citům poručit nemůžete. Takže jsem se zamiloval, zasnoubil, ale potom mi vrátila prsten.

Tu svatbu na Štědrý den odvolala žena, kterou jsem nepoznával. To nebyla Célie Dacyová. Jako by byla Jekyll a Hyde. A neměl jsem žádnou kouzelnou látku, která by tu zlou Célii vypudila. Byla to jenom nešťastná žena, která se nedokázala smířit s faktem, že nemůžeme zatknout Abú Rijáda, muže, jenž stál za vraždou jejího syna.

Když mi vrátila prsten, cítil jsem se mizerně celé týdny. Nechtělo se mi vstát z postele a nejradši bych zůstal spát celý den, ale musel jsem se vrátit do práce. Když jsme nebyli spolu, nebyl důvod rezignovat na případ Andrese Dacyho. Už tu nebyl žádný střet zájmů.

Doktor mě litoval. Zrovna začal vztah se ženou, kterou si pak vzal, ale viděl, jak rychle jsem s Célií Dacyovou spadl ze štěstí k zoufalství. Možná to mu dalo impulz, aby do toho s Mary rychle praštil.

S jeho přítelkyní jsem se setkal u Garvina. Doktor s Mary mě tam našli, jak sedím u baru, cucám kolu a dívám se na Saharu, starý film s Humphrey Bogartem. Je to z druhé světové, o které Garvin něco ví, protože je to veterán, co sloužil pod generálem Pattonem.

"Co tu proboha děláte?" zeptal jsem se jich.

Mary byla tak krásná, že mě pohled na ni skoro bolel, ale detektivové z vražd jsou cvičeni, aby vydrželi pohled z očí do očí. Čím déle jsem ji znal, tím pak bylo pro mě snazší dívat se jí přímo do očí. Stala se mou nejbližší přítelkyní, vlastně jedinou kamarádkou.

"Hledáme tě."

"Proč?"

"Chceme, abys šel s námi do kina, Jimmy," řekla.

Skoro jsem při jejím zářivém úsměvu roztál. Byla hodně tmavá, takže jí zuby nádherně zářily.

"Litujete mě, co?" usmál jsem se tak vřele, jak to jen šlo.

"Ne. Chceme prostě, abys šel s námi," trval na svém Doktor.

"Ale nemáte někoho, kdo by se se mnou chtěl seznámit, že ne?" zeptal jsem se.

"Ne, Jimmy, žádné rande. Jdeme do kina a chceme, abys šel s námi," odpověděl můj parťák. "Měl bych pocit, že otravuju." "To nás hodláš pořád urážet?" zeptal se Doktor. Podíval jsem se na ně a zvážil svoje možnosti.

Po kině jsme šli do módního nočního klubu na Rush Street, kde hráli prvotřídní jazz. Ten večer jsme tam viděli Herbieho Manna, hráče na flétnu. Mann tam hrál nějaká blues. To mi korespondovalo s mou osamělostí poté, co mě Célia opustila. Chtěl jsem odtamtud utéct, najít ji a přivést ji tam, aby si to poslechla a byla se mnou a s mými dvěma nejlepšími přáteli. Nezdálo se mi správné, že tam chybí.

V klubu jsme pili málo, protože jsme tam šli poslouchat hudbu a ne se opít. A tenhle klub byl nóbl, žádná zaplivaná hospoda. Hosté tady byli fanoušci jako Doktor a Mary.

Koutkem oka jsem spatřil Doktora, jak se s Mary líbá, a sevřelo se mi srdce. Málem jsem se chtěl omluvit a zmizet, ale Herbie Mann se mi opravdu líbil, a tak jsem to vydržel.

Asi ve dvě ráno jsme odešli. Eleanor přespala v mém domě s dětmi. Řekla mi, abych se šel někam pobavit, že zůstane do rána. Věděla, že jsem se rozešel s Célií. Všichni moji blízcí o tom věděli.

Došel jsem domů a zjistil jsem, že v televizi Saharu opakují. Tak jsem to tentokrát dokoukal do konce. Už byly skoro čtyři ráno a já nemohl usnout. Seděl jsem u kuchyňského stolu a dal jsem si sklenku mléka, ale ani to mi nepomohlo. Šel jsem k telefonu a vytočil její číslo, ale zavěsil jsem dřív, než to mohl kdokoli zvednout.

I v duši jsem měl čtyři ráno a neměl jsem to komu říct. Moje milovaná žena byla mrtvá. Děti a matka spaly a nezdálo se, že by moje utrpení mělo brzo skončit. Ale sebevražda už nepřicházela v úvahu. O ní jsem přemýšlel po Erinině smrti. Slunce mělo vyjít až za nějakou dobu, ale seděl jsem v obýváku a čekal, až do něj dopadnou první paprsky světla. Měl jsem volný den, takže jsem neměl jak zaměstnat mysl, abych unikl depresi. Děti budou ve škole a Eleanor půjde domů postarat se o svého křečka Alfonza.

Uvažoval jsem, že půjdu do kostela a možná i ke zpovědi, ale momentálně jsem se na Boha zlobil. Protože mi dal Célii a pak mi ji vzal, přesně ve chvíli, kdy jsem si myslel, že budu šťastný.

Už jsem se nějakou dobu nemodlil a nebyl jsem toho v současnosti schopen. Opustil mě. Kde je? Když je božským Stvořitelem, který stvořil Zemi a všechny její obyvatele, jak nás může najednou opustit?

Byly čtyři třicet ráno a čas se vlekl. Druhá ručička na hodinách jako by nevěděla, jestli se má vůbec pohnout z místa. Přál jsem si, aby už vyšlo slunce a začal nový den. Nemohl jsem si krátit čas alkoholem ani drogami. Nedokázal jsem také spát přes den jako někteří jiní lidé. Nebylo úniku. Musel jsem to vydržet. Pořád jsem se na Boha zlobil. Všechny záznaky lásky jsem měl na dosah ruky a najednou bylo všechno pryč. A tím byl vinen Bůh. Přestával jsem věřit a chtěl jsem vystoupit z katolické církve. Vždycky jsem měl k Římu výhrady. Nebyl jsem si moc jistý jeho postoji ke kontrole porodnosti, eutanazii nebo potratům, když jde o oběti znásilnění. Nebyl jsem moc nadšený z arogance některých kněží, ani z pompéznosti kléru ve Vatikánu. Ale hlavně šlo o to, že jsem se zlobil na Boha, protože mi vzal Erin i Célii Dacyovou. To byl způsob jak někomu ukázat lásku? Představoval jsem si, jak si Bůh řekne: Tak zkusíme, kolik toho Jimmy Parisi vydrží, aniž by ho to zabilo.

Neměl jsem už slzy. Všechny vyschly, když jsem plakal pro svou ženu. Moje slzy nic nezměnily. Erin nevstala z mrtvých jako Lazar, byla pryč navěky. Kdyby byl Bůh člověk, tak bych si ho podal. Nakopal bych mu zadek za to, co mi provedl. Kdyby se mnou někdo takhle zacházel, tak bych se mu přece pomstil, ne?

Byl jsem směšný. Rvačka s Bohem. Asi bych si měl sbalit kufry a odjet do cvokhausu. Prát se s Ježíšem. Jak neuvěřitelně...

V kuchyni zazvonil telefon. Vylekal mě a rychle jsem k němu běžel.

Zvedl jsem sluchátko. Telefon byl připevněný ke stěně v kuchyni.

"Haló?" "Jimmy."

Byla to Célia Dacyová. Bylo pět ráno a byla to Célia. Nevěřil jsem vlastním uším. "Chybíš mi," řekla.

"Kristepane," bylo všechno, na co jsem se zmohl.

"Nechtěla jsem tě vzbudit."

"S Abú Rijádem jsme nijak nepokročili."

"To je jedno... Teda není to jedno... Ale vlastně je. Bez tebe jsem úplně mrtvá, Jimmy."

"To je legrační, myslel jsem, že na tenhle pocit mám vlastnické právo."

"Nechceš přijít ke mně?"

"Myslel jsem, že tohle už od tebe neuslyším."

"To není pravda, Jimmy. Ne, dokud jsem naživu... Chceš přijít?"

"Už jsem tam."

Zavěsil jsem, hrábl po kabátu a běžel ke dveřím.

smrtící kombinace.

Hledali jsme možné kontakty s IRA, o kterých jsme my nebo Scotland Yard věděli, ale když jsme je vyslyšeli, tak nehodlali spolupracovat. A nikdo z nich se ještě se Slacciovými nesešel.

Dokud nám nevolali kvůli Terryu Flynnovi.

Pověsili ho na lustru v jídelně. A pak použili startovací kabely z auta a baterii, aby ho pomalu usmrtili elektrickým proudem. Všude bylo cítit spálené maso. Tvář i všechny končetiny měl skoro černé.

"Myslíš, že z něj něco dostali?" uvažoval Tommy nahlas.

"Všechno, co věděl. Každou věc, na kterou si byl schopen vzpomenout," prohlásil Watson.

Doktor Gray byl na místě. Dokázal si jenom zamlaskat jazykem a zavrtět hlavou.

"Pěkně pečenáč, Jimmy," řekl.

Ta neuctivost mě trochu šokovala. Náš oblíbený patolog většinou takhle nemluvil, ale tady to sedělo.

Konečně sňali Flynnovo tělo z lustru. Hlavní technik Bill Aherne mi oznámil, že tentokrát mají nějaká použitelná vlákna. Možná že Slacciovi nebyli tak chytří, jak jsme si mysleli. Nechali po sobě důkaz. Kromě vláken našli vlas, o kterém si Aherne nemyslel, že by patřil starci pověšenému na lustru.

"Je tmavě hnědý. Flynn měl pískové blond vlasy... Možná že budeme mít kliku, Jimmy," řekl mi Bill Aherne.

Fotky byly hotové a tělo pryč, ale zápach spáleného lidského masa, co smrdí jako ohořelé kuře, zůstal. Zapsali jsme si všechno, co bylo nutné, a rychle jsme vypadli.

Doktorova rozlučková party se konala v novém Garvinově baru v nákupním středisku, kde dřív stávala stará Garvinova putyka. Od

demolice uplynulo pouhých šest měsíců a dokonce i John Garvin byl ohromen rychlostí, s jakou to tu vyrostlo. Jenže čas jsou peníze a ze staveniště není žádný profit.

Nová hospoda ale už nebyla hospodou, bylo to něco mezi sportovním barem a grilem. Byl dvakrát větší než původní knajpa a na zemi byla bílá dlažba, na kterou se rozhodně nesypaly piliny. Na podlahu v tomhle podniku nikdo neplival a Garvin tu zavěsil upozornění pro štamgasty, aby si své sliny nechali pro sebe.

Garvin poskytoval policajtům slevu na pití, protože jsme s Doktorem byli jedni z jeho nejstarších zákazníků. Doktor všem platil klobásky, hamburgery, chicagské hotdogy, pivo a víno. Míchané nápoje si každý platil sám. Všechno ostatní bylo hrazeno z policejního vzájemného fondu, protože všichni, kdo odcházeli do důchodu, měli nárok na takovouhle party, pokud o ni stáli.

Mary Doktora přesvědčila, aby ji uspořádal. Nejdřív totiž nechtěl z obav, že na něm Alzheimer bude vidět, ale Mary mi na začátku oslavy řekla, že se mu teď, když bere léky, daří lépe. Když je bude pečlivě užívat, může svou nemoc opravdu zpomalit. Vypadala nadějeplně a taky mě nakazila.

Natalie s Doktorem flirtovala, takže ho rozesmála a party začala dobře. Všude kolem byli samí policajti, muselo nás tu být kolem stovky, a Garvinovo nové impérium tonulo v modré.

Jedli jsme a pili, a když pivo uvolnilo zábrany, začalo tam být trochu hlučněji. Mary přinesla kazeták a pustila největší hity od Rolling Stones. Věděla, že Doktor byl stejně jako já velký fanoušek téhle nejlepší rokenrolové kapely na světě.

A pak tam pustila jeho oblíbené jazzové skladby od Brubecka přes Thelonia Monka až k Ahmadu Jamalovi. Doktor byl v sedmém nebi, když se přestal bát, že se tady předvede jako invalida, na což opravdu nevypadal. Paměť mu tehdy fungovala, jako by mu sám Bůh dneska přál. Doktor byl prostě Doktor. Do očí mi vyhrkly slzy, takže jsem musel zajít na záchod a dát se dohromady, protože jsem před ním nechtěl bulit jako želva.

Musel jsem pronést slavnostní proslov. Byla to moje povinnost skoro jako na pohřbu s tím rozdílem, že Doktor byl naživu.

Zaťukal jsem na skleničku poté, co Mary vypnula hudbu. Někdo mi pomohl tím, že zařval: "Držte všichni hubu!" Načež se všichni rozesmáli. Ale pak se utišili.

"Tak začni, chlape," smál se Tommy Spencer.

Watson stál vedle něj a tvářil se sklesle jako obvykle.

"Mým obrovským štěstím bylo, že jsem se stal Gibronovým parťákem. Všichni ho znáte... Jestli ne, tak proč tu probíhá prochlastávání jeho prachy?"

Ozval se smích, dokonce i od Doktora.

"Když nevíš jak dál, stačí vykrást Shakespeara, a když je můj parťák vzdělaný policajt... Řekl bych, že jsem skoro toho Hamleta trefil, nebo ne, Doktore?"

Doktor pozvedl sklenku bílého a smál se.

"Rád bych zůstal stručný. Ale bude to nespravedlivé. Doktor Gibron byl můj parťák. Je mým nejlepším přítelem. On a Mary jsou mi nejlepší přátelé. Nikdy se ke mně nikdo nechoval líp než ti dva, kromě mé ženy Natalie. Ví, že Zrzka na můj vztah k těmhle dvěma lidem nežárlí, protože je miluje stejně jako já. Není těžké se do nich zbláznit. Jsou to nejlepší lidé, jaké jsem kdy potkal. Doktor je legendární policajt, což v téhle místnosti každý ví. Ale byl víc než jen policajt. Je to prostě dobrý člověk. Choval se ke mně jako k milovanému mladšímu bratrovi a já ho za to miloval, protože jsem jedináček. Mohl bych mluvit ještě dlouho, ale určitě bych tu zabředl do citů a myslím, že by nebylo dobře, abych tím tuhle oslavu kazil. Doktor by to neschvaloval. Mám tě rád, Harolde Gibrone, a i když to možná zní někomu přehrátkou, je to tak. Doktore, jsi jednou z nejlepších věcí v mém životě a Mary taky. Bůh vám žehnej. A doufám, že budete oba žít do sta let."

Pozvedl jsem sklenku.

Doktor ke mně přistoupil a objal mě.

"Vždycky jsem věděl, že jsi latentní homosexuál," smál se.

Dvojčata Slaccioví se jmenovali Rick a Jackie. Měli záznam jako mladiství za takové běžné věci, jako krádeže aut nebo šikana, dokud je nevyloučili ze střední, ale teprve nedávno byli obviněni pro vraždy, které prováděli na rozkaz mafie. Všechno to byly zatím jenom dohady, protože nebyli nikdy zatčeni. Ve vraždě Terryho Flynnna ale byli namočení až po uši. Nechali nám tam po sobě vizitku. Většina vrahů po sobě zanechá důkaz, protože jsou to vesměs blbci. I když se tolik mluvilo o jejich chytrosti, to, že po sobě nezanechali čisté místo činu, na mě zrovna velký dojem neudělalo.

* * *

Tommymu zavolal jeden z jeho informátorů, že pro něj má pěkně cennou informaci. Bude nás stát majlant, ale mělo to něco společného s Ryanem, tak nám to kapitán odsouhlasil. Jestli ta informace ale bude nic moc, očekával, že mu těch tisíc dolarů osobně nácpe do řiti.

Práskáč byl Ir, ale ne ze staré vlasti. Specializoval se na vykrádání kamionů, většinou bral počítače. Zásoboval čas od času mafii, ale taky obchodoval s Iry a jejich spojenci. Jmenoval se Sammy Kaye a byl si jistý, že dodal Terrymu Flynnnovi pro Ryana počítač. Přisahal, že ho u Flynnna před pár týdny viděl. Ten počítač dodal Liamu Ryanovi někam na jihozápad poté, co jsme vyrazili dveře u Cait Malloyové. Sammy Kaye identifikoval zákazníka jako Ryana, když mu Tommy ukázal fotku.

Byl čas zahnat Kata do kouta. Cítil jsem, že mu jsme na stopě. Bylo to jako šťastný obrat v tomhle nemožném případě. Měli jsme dvanáct vozů s posádkou a šest neoznačených a mířili jsme k rohu Devadesáté třetí a Marker Street na jihozápad. Tommy, Watson a já jsme jeli společně v modrém taurusu. Cesta trvala asi čtyřicet minut a my jsme byli vedoucí auto.

Spatřil jsem ty dva, jak dorazili v novém světle žlutém modelu mustangu. To bylo auto jak z nějakého pubertáckého snu. Přijeli jsme pár sekund před našimi průvodci, ale byli dost daleko za námi, abychom stačili vyskočit z auta a zastavit je, než stihnou z toho nadupaného aufáku vyskočit. Ukročil jsem kousek od fordu a čtyřiačtyřicítku jsem namířil na Ryana, který stál u otevřených dveří mustangu. Ale než kdokoli z nás stačil vystřelit, uslyšel jsem ránu z Ryanovy pistole, která mířila na mě.

Rána mě odhodila dozadu. Podíval jsem se na pravou část prsou a viděl jsem, jak se mi po saku rozlévá rudá skvrna. Měl jsem dojem, že někdo vykřikl, a pak jsem se posadil na zem. Výstřely štěkaly, jak Ryan a Cait Malloyová prchali dolů ulicí v mustangu. Musela to být kobra, protože vyrazila jako stíhačka.

Policejní vozy vystartovaly, aby se pokusily chytit Kata a jeho dámu. Tommy doběhl ke mně a stlačil mi ránu rukou, zatímco Watson volal sanitku.

"Ty nemáš neprůstřelnou vestu?" zeptal se Tommy.

Zavrtěl jsem hlavou. Barvy rozzářeného červnového odpoledne najednou začaly blednout. Zelená se měnila v hnědou a pak v černou a zářivě modré nebe mělo najednou nepopsatelnou barvu.

"Jimmy! Zůstaň se mnou!"

Slyšel jsem Tommyho, jak mě prosí.

"Jimmy! Nevzdávej to, partáku. Nedělej to!"

Cítil jsem, jak mi tiskne ránu, a pak všechny barvy zčernaly.

Očekával jsem tunel se světlem na konci. Myslel jsem, že tam na mě bude kynout postava Krista. Ale nebyl tam ani tunel, ani světlo, ani Kristus. Myslel jsem, že by tam na mě něco mělo čekat. Měl jsem zavřené oči, ale viděl jsem to málo, co bylo vidět.

Měl jsem pocit, jako bych plaval, ale to rychle skončilo, a cítil jsem se ulepený. Určitě upadám do šoku. Měl jsem kurz první pomoci, takže jsem znal fáze, které šoku předcházejí. Někdo by mi měl dát injekci morfia, říkal jsem si, nebo tu jízdu nezvládnou. Myslel jsem, že jsem v sanitce, ale nebyl jsem si jistý. Měl jsem přivřená víčka a neviděl jsem moc okolí. Všechno bylo zmatené, ale věděl jsem, že tenhle pocit předchází šoku.

Vedle mě neseděl Tommy Spencer, to jsem viděl, když jsem na chvíli dokázal otevřít oči. Byl to zdravotník. Cítil jsem studený pot a najednou jsem byl klidný.

Chtěl jsem Natálii. Potřeboval jsem, aby tu byla ona, a ne nějaký zdravotník, který ani nezná moje jméno. Takhle by přece člověk neměl odejít ze světa. Ne s cizincem v sanitce.

"Natálie!" chtěl jsem zakřičet. Pak jsem pomyslel na své čtyři děti a v očích mě začaly pálit slzy.

"Zvládneš to," ozval se hlas. "Vydrž to. Za chvíli tam budeme. Slyšíš mě?"

"Tommy?" zavolal jsem.

"Jsem tady, Jimmy. Už jsme skoro tam," ozval se Spencerův hlas.

"On neměl neprůstřelnou vestu?" zeptal se druhý hlas. "A koho to do prdele zajímá?" vyštěkl Spencer. "Jenom se ptám, promiňte," řekl hlas. "Zvládneš to, Jimmy, vydrž," zašeptal mi do ucha. Někdo mě držel pevně za ruku. Podíval jsem se tím směrem a viděl jsem, že ta ruka patří Tommymu Spencerovi.

* * *

"Vyndáme vás, poručíku Parisi," řekl nový hlas. "Bude to v pořádku. Ale budete muset spát, abychom mohli vytáhnout tu kulku... tak jdeme."

Světla v nemocnici byla oslnivě zářivá, ale pak jsem upadl do bezvědomí.

Začal jsem snít. Célia Dacyová se stala dospělou verzí Dorotky ze země Oz. Měla ty magické černé boty a nakláněla se nad stolem, na kterém jsem ležel, a políbila mě na rty. Najednou zbělela a byla to Erin. Pak se mi znovu pohled rozmazal a tvář, která se nade mnou nakláněla, byla Natálie. Viděl jsem její nádhernou rudou hřívu.

Pak se mi všechny ty tváře slily v jednu a byla to Eleanor, moje matka.
"Mami?" slyšel jsem, jak říkám nahlas. "Je to v pořádku, Jimmy. Máme tě rádi."
Za těmi čtyřmi ženami stála mužská postava. S námahou jsem zaostřil - a byl to můj otec Jake. Ale byl tam ještě jeden muž - Nick, můj biologický otec.
"Nebud' srab, Jimmy," usmíval se Jake. "Vstávej, je čas jít do práce," zasmál se.
"Má pravdu, Jimmy," souhlasil Nick. "Pohni tím svým líným zadkem. Přece sis nemyslel, že to můžeš tak lehce zabalit."
Pak všechny postavy zmizely a všechno utonulo v mlze.
Slyšel jsem, jak nade mnou cinkají ty kovové nástroje, ale věděl jsem, že to není možné, protože jsem byl v celkové anestézii. Měl jsem strach, že mi ji nedali a já budu cítit, jak hledají Ryanovu kulku.
Ale necítil jsem bolest, jenom se mi stýskalo po Célii, Erin, Natálii a mé matce a obou otcích.
"Vstaň, Jimmy. Vstaň. Nejsi ještě hotovej, to ne, chlape. Ještě není konec. Tak vstávej," slyšel jsem Jaka Parisiho.
Pak jsem se odebral tam, kde byla tma a ticho. Byl jsem vzdálený ode všeho a od všech a věděl jsem, že už nejsem naživu. Byl jsem sám. Všichni z operačního sálu zmizeli. A já pochopil, že takhle začíná bezesný spánek.

30

Když jsem se dostal k Célii, myslel jsem, že doslova prasknu, dokud jsem ji nepolíbil a neodnesl do postele. Bylo to nejintenzivnější milování, které si pamatuji od doby, kdy jsem si vzal Erin. Myslel jsem, že tenhle typ vášně už nikdy nepocítím, ale s Célii to bylo pokaždé nové a originální.
Když jsme skončili, ležela vedle mě. Pokrývky se válely na zemi a oba jsme byli ještě příliš rozpálení.
"Kdybych uměla, chtěla bych, abys netruchlil," prohlásila z ničeho nic.
"Cože?" usmál jsem se.
"Kdybych uměla, nechtěla bych, abys tady seděl rozervaný zoufalstvím a nežil svůj vlastní život. Máš Kelly a Michaela a to jsou dva důvody, abys žil."
"Nelíbí se mi, když mluvíme o takových věcech, Célie."
"Promiň... Jenom mi musíš slíbit, že kdyby se mi něco stalo, tak se nezblázníš, nebo něco podobného..."
"Co se mi to pokoušíš sdělit?"
"Nic, Jimmy. Jenom že tě miluju a chci, abys byl šťastný, ať se stane cokoli."
"Radši bys mi měla říct, o co jde, protože takhle mi akorát naháníš strach, Célie."
"To jsem nechtěla, zlato. Promiň. Jenom jsem si chtěla být jistá, že se ti nic nestane. Chci, abys žil hodně dlouho."
"Do sta let. To říkají Italové, když si přejí štěstí. Do sta let."
"To nestačí, a já lituju každého roku, kdy nebudeme spolu."
"Když jsme spolu, tak nic netrvá dostatečně dlouho."
"Nikdy tě nepřestanu milovat."
"Já tebe taky ne."
Políbil jsem ji a začali jsme znovu. Ale když jsme skončili, byli jsme oba totálně vyčerpaní. Jak jsme tam tak leželi v její posteli v bytě na Clark Street, úkosem se na mě podívala. Myslela si, že jsem si toho nevšiml. Ten pohled mi připomněl Erininu bledou tvář v posledních dnech před smrtí.
Ale Célie byla moc tmavá na to, aby se dalo říct, že je bledá, a rozhodně nevypadala nemocně. Nevěděl jsem, proč jsem si vzpomněl na svou první ženu, asi bylo v tom pohledu něco naléhavého a zoufalého. Něco, co mě znepokojilo.
Nemohl jsem se jí zeptat, co způsobilo tu změnu nálady, protože jsem věděl, že by mi to neřekla. Celou noc byla záhadná, a Célie Dacyová uměla být hodně umíněná, když chtěla.
"Jsme na tom tak, že je svatba zase aktuální?" zeptal jsem se jí.
Naše těla byla tak rozpálená, že jsme mohli zvednout teplotu v bytě o deset stupňů.
"Ano, já si tě vezmu, Jimmy. Na Štědrý den, přesně jak jsme se dohodli."
Znovu jsem ji políbil. Ale neměl jsem dost síly, abych se zvedl z matrace. Pro tuhle noc jsem se sexem skončil. Stačilo mi, že jsem ji měl zase zpátky. Že jsem vedle sebe cítil její teplé tělo. Mohl jsem se dívat do jejích hnědých očí a vědět, že už nejsme rozděleni jako v minulých dnech. Byla tu se mnou a všechno, na čem záleželo, byla přítomnost.
Neexistovala minulost ani budoucnost. Čas se pro nás dva zastavil. Země se už netočila kolem své osy a my nebyli na oběžné dráze kolem slunce. Všechno se zredukovalo jenom na nás dva, i když to zní sentimentálně. Byli jsme mimo přírodní zákony.
Usnul jsem jí v náruči.
Když jsem se probudil, byla pryč. Srdce mi začalo prudce bušit. Okamžitě jsem si vzpomněl na všechna její slova, jak budu reagovat, až zemře. Takže to bylo tak, jak jsem si jenom před pár hodinami myslel. Na něco mě připravovala.
Vyděsil jsem se, že si chce něco udělat, ale nevěděl jsem, kde mám začít hledat, proto jsem zavolał její matce. Už Célii několik dní neviděla. Zavolał jsem také do nemocnice, kde pracovala. Vzala si teď tři dny volno. Měla vždy čtyři dvanáctihodinové směny za sebou a pak dvaasedmdesát hodin volno.
Rychle jsem se oblékl a spěchal z jejího bytu do kanceláře. Tam jsem si sedl k telefonu a volal do všech nemocnic, které přicházely v úvahu. Jednal jsem jako blázen, ale nemohl jsem si pomoci. Věděl jsem, že je za tím něco strašného. Bylo mi jasné, že všechny ty řeči byly jenom předehrou něčeho děsivého, ale nemohl jsem přijít na to, co konkrétně by to mělo znamenat. Hned mě napadla sebevražda, ale nezdálo se mi, že by byla ten typ, co si sáhne na život.
Možná si myslela, že si mě nemůže vzít kvůli rase. Viděla všechny ty pohledy, které jsme si vysloužili, a věděl jsem, že ji to vyvádí z míry. Možná se rozhodla, že to v tomhle krutém a nelitostném světě prostě nemůžeme udělat. Třeba si uvědomila, že to byl jenom sen, který praskne jako mýdlová bublina, když se v tomhle světě, v tomhle století, kde panuje tak bigotní prostředí plné predsudků, pokusíme žít společně. Célie mohla dojít k závěru, že si s námi Bůh jenom

zahrál ošklivou hru, ale ona ho dokáže převést.
Myšlenky se mi horečně honily v hlavě a nedokázal jsem se v klidu zamyslet.

V kanceláři se objevil Doktor a sdělil mi, že budeme dělat pořádkovou službu. Zábavné na tom bylo, že budeme dohlížet na pořádek v jednom hotelu v centru na společenské akci, při které nebude sponzory získávat nikdo jiný než Abú Rijád.

"Proč my?" zeptal jsem se.

"Protože není dost uniformovaných policistů kvůli návštěvě královny Alžběty v našem krásném městě. Všichni policajti jsou na nohou kvůli téhle babce s modrou krví. Máme smůlu, Jimmy. Mohli jsme si pokecat s Charlesem a zbytkem Betynčina potomstva, ale místo toho budeme s Abú Rijádem, alias Charlesem Jacksonem. Dostane dotaci od města na svůj Půlnoční basketbal."

"To není naše povinnost, Doktore."

"Já vím, jenže kapitán na tom trvá. Protože jsme se toho hajzla pokoušeli dostat, tak bychom mu mohli svou fyzickou přítomností trochu připomenout, že tu jsme. To je kapitánův proslulý smysl pro humor, Jimmy."

Chtěl jsem se omluvit a říct Doktorovi, že hledám Célii, která mi utekla, ale už jsem po něm toho chtěl moc, když jsme honili Abú Rijáda a já potřeboval volno, abych mohl být s Célii. Nasedli jsme tedy do vozu a vyrazili do hotelu Ambassador East.

Měli jsme sluchátka, takže jsme spolu mohli komunikovat. Jakmile jsem uviděl ty Rijádovy bodyguardy, vůbec jsem nechápal smysl naší přítomnosti. Ale policejní oddělení stejně jako federální vláda podporovaly program Půlnočního basketbalu. Proto jsme tam museli být. Musel jsem potlačit svoji úzkost o Célii a počkat, než tenhle baby-sitting skončí. Dali mu jeho cenu asi půl hodiny poté, co nějaká černá básnířka zarecitovala báseň na jeho počest. Rijád seděl na pódiu před zhruba dvěma tisícovkami lidí. Byli jsme jedni z mála bílých policajtů v hotelu. Pak podávali večeři a hrál jazzový kvartet. Zatím se na Půlnoční basketbal vybralo pět set dolarů.

Rijád byl na pořadu jako poslední z účinkujících. Asi v jedenáct se dostal na řadu a přiblížil svou holou hlavu k mikrofonu.

"Jsem na vás velmi hrdý. Práce pro mladé mě naplňuje takovou radostí, že opravdu není potřeba, abyste ke mně byli tak laskaví jako dnes večer. Všechno pro naši mládež, je to tak?"

Následoval aplaus.

Zkontroloval jsem ostatní kolegy vysílačkou. Všechna stanoviště byla v klidu.

"Dávání přináší dárce daleko víc než přijímání daru," kázal Abú Rijád.

Slyšel jsem pár souhlasných: "Amen!" "Poručíku?"

"Ano," ozval jsem se do mikrofonu.

"Něco... Někdo..."

"Co?"

Byl to Jimmy Mancini na druhé straně sálu.

Zahlédl jsem, jak se Rijádovi bodyguardi sunou pomalu ke svému muži na pódiu. Rijád rychle přerušil projev a pak jsem viděl, jak uličkou běží postava a za ní v patách dva policisté.

"Jimmy... Je to nějaká žena..."

Najednou mi bylo jasné, že je to Célie.

Vyrazil jsem k běžícím, a když jsem se podíval tím směrem, viděl jsem, že Rijádovi bodyguardi vytáhli své pistole. Když jsem byl tak deset metrů od nich v těsném závěsu s Doktorem, uslyšel jsem první výstřel a pak křik.

Lidé v hledišti začali ječet a hrnout se ke čtyřem východům. S Doktorem jsme se probíjovali k centru dění. Zazněly tři nebo čtyři další výstřely a pak palba ztichla. Ale jakot stále stoupal.

Célii jsem našel ležet na zemi asi deset metrů před pódiem. Sám Abú Rijád už byl pryč a několik policistů mířilo na ležící tělo, které jsem měl ještě před pár hodinami v náruči.

Tu hračku ve tvaru pistole měla v ruce. Klekl jsem si k ní a Doktor se snažil zavolat sanitku. Byla naživu, cítil jsem slabý pulz. Trefili ji ale do hrudi. Viděl jsem, jak se jí po blůze rozlézají rudé skvrny. Byla ve své sesterské uniformě, kterou si vzala nejspíš proto, aby se sem dostala bez pozvání. Možná se vydávala za zdravotní dozor, neměl jsem čas to zjišťovat.

Otevřela oči a podívala se na mě. Rty měla pootevřené k něčemu podobnému úsměvu, ale bylo to pro ni příliš namáhavé.

"Ty neumřeš," řekl jsem jí.

Slabě mi stiskla ruku.

Podíval jsem se na Doktora. Konečně se dovolal do nemocnice a už byli na cestě. Budou tu za pár minut.

Vzal jsem jí tu hračku z ruky, aby všichni ti policajti už sklonili zbraně. Ta zatracená věc vypadala opravdově, dokud jste ji nepo-těžkali a necítili, jak je lehká.

"Všechno bude v pořádku, Célie. Slyšíš mě?"

Přikývla, ale její stisk byl ještě slabší.

Pokoušela se vyslovit moje jméno, jenže krvácela příliš rychle. Doktor strhnul ubrus z nejbližšího stolu a já se jí pokusil zastavit krvácení, ale měl jsem jenom dvě ruce a ji trefili třikrát.

"Chci kněze!" zařval jsem v zoufalství. Ale nikdo se neobjevil. Nejspíš tam žádný nebyl, protože hlediště bylo skoro prázdné. Všichni sponzoři Půlnočního basketbalu byli na chodníku.

Nevěděl jsem, co mám dělat nebo říkat. Čekali jsme na záchranku, ale vteřiny se neuvěřitelně vlekly.

"Už jedou, Jimmy... Už jsou tady, Célie. Vydrž to," uklidňoval nás Doktor.
Célia zavrtěla hlavou. Pak vyslovila ještě jednou moje jméno. Naklonil jsem se k ní a políbil ji. Pokusila se usmát, ale znovu to přes bolest nedokázala. Trpěla tak moc, že dokázala jenom křivit tvář bolestí.
"Neopouštěj mě, Célie. Nedělej mi to. Slyšíš?"
Podíval jsem se na ústa, která jsem nedávno líbal, a viděl jsem, že se snaží vyslovit modlitbu. Aspoň jsem měl ten dojem, že se mi tohle snaží říci.
"Otče náš..."
Pak jsem zapomněl slova.
"Zdrávas Maria..."
Sevřela mi silněji ruku, ale trvalo to jen vteřinu a pak zavřela oči a vydechla.
"Ne... Ne, Kristepane, ne! To nemůžeš! Já tě nenechám..." "Jimmy," prosil mě Doktor.
"Ne, k sakru! Tohle nemůže udělat... Ne, Doktore..." "Jimmy. Nech ji jít... Už zemřela."
Naklonil jsem se a začal jí dávat dýchání z úst do úst. Zkoušel jsem masáž srdce, ale ležela bez hnutí.
Konečně dorazili záchranáři. Doktor mě odtáhl a držel mě.
Pět minut se ji snažili oživit. Elektrické šoky, všechno možné. Ale nic nezabralo. Pak se postavili a oba se ke mně otočili.
"Je mrtvá. Je nám to líto," řekla žena.
Muž sklonil hlavu.
Pak se vrátili do sanitky pro pytel na tělo. Klekl jsem si k ní, ale Doktor zůstal se mnou. Koukal na mě ještě další tučet policajtů. "Vypadněte," zařval jsem na ně. Odešli k východu, ale Doktor zůstal. "Proč? Proč to udělala?" "Já nevím, Jimmy. Kristepane, já nevím."
"Ale to přece nedává žádný smysl. Běžela k němu s tou hračkou..."
"Možná mu tím chtěla dát něco najevo. Možná to chtěla dát najevo všem těmhle hajzlům."
Držel jsem ji za ruku, ale už chladla. Oči měla zavřené. Tvář měla otočenou k drahému koberci na podlaze a proud krve slábl. Na ubrus, který mi Doktor podal, abych jí zastavil krvácení, se už skvrny od krve nezvětšovaly.
Zdravotníci se vrátili s pytlek na tělo. Otrásl jsem se, když jsem slyšel, jak ho rozepínají.
"Pojď, Jimmy. Musíme jít. Už ji odvezou."
"Zapomněl jsem Otčenáš."
"To je pochopitelné, parťáku... Pojď."
Postavil jsem se a věnoval jí poslední pohled, než ji zapnul do pytle.
"Nevzpomněl jsem si ani na Zdrávas Maria." "Jimmy, prosím."
Cítil jsem Doktorovu ruku na rameni. Vedl mě k východu. Všude jsem měl krev. Célieinu krev.
"Já ho zabiju," řekl jsem chladně Doktorovi. "Ne, nezabiješ. Ty ho zatkneš, Jimmy." A Doktor mě odtamtud odvedl.

31

Čas od času se nade mnou objevovaly tváře. Někdy jsem je poznal, někdy ne. Ale svou milovanou Natálii jsem poznal hned, jak se nade mnou sklonila.
"Bude to v pořádku," usmála se. Ale viděl jsem jí na tváři stopy slz. Pomyslel jsem si, že to asi není dobré znamení.
Ale aspoň se ještě neobjevil kněz s posledním pomazáním. Možná ještě neumírám. Ty tváře, které mě znepokojovaly, musí patřit nemocničnímu personálu: doktorům, sestrám a pečovatelkám. To jsou ti cizinci, co mě zneklidňovali, protože jsem neměl ponětí, kdo ksakru jsou.
"Natálie?"
"Ano, Jimmy."
"Co se stalo s Ryanem a s tou ženskou?" "Jimmy..."
"Řekni mi to, prosím."
"Zmizeli. Nechali toho mustanga stát a utekli uličkou buď pěšky, nebo autobusem či taxíkem... Prostě to nevědí...
Tommy s tím Angličanem po něm jdou, takže se tím..."
"Neříkej mi, abych se tím netrápil, Zrzko. Buď tak hodná."
"Tak ano, Jimmy. Nebudu ti to říkat."
"A co já?"
"Nějakou dobu si tu pobudeš."
"To mi došlo, zlato... Můžeš být trochu konkrétnější?" "Já nevím. Doktor mi řekl, že mě odsud vyrazí, jestli tě budu rozčilovat detaily."
"Blbost. Trefil nějaký důležitý orgán?"
Moje žena měla kolem hlavy svatozář ze světla, které za ní svítilo, ale nehodlal jsem jí navrhnout, že by mohla být mým andělem. Protože Natálie o mé smrtelnosti rozhodně nikdy nežertovala. Už jsme mívali debaty o tom, že zemřu, ale vždycky se naštvála.
"Ne. Ale trefil nějaké tepny, takže jsi vážně krvácel... Oni ti to řeknou. Doktor se jmenuje Idleman. Řekl mi, že se na tebe dnes večer přijde podívat."
"A co děti?"
"Chtějí vidět tatínka, obzvlášť holčičky. Ty starší chápou, že jsi ještě trochu zpitomělý."
"Já? Zpitomělý? Sakra..."
Natálie se usmála a světlo za ní se najednou rozzářilo tolik, až jsem si musel dát před oči ruku. Když jsem ji dal dolů, byla tam tma. UVědomil jsem si, že jsem asi opravdu trochu zpitomělý, jak řekla. Natálie už tu nebyla.
Pak se znovu rozsvítilo a nade mnou se objevila nová tvář.

"Jsem doktor Idleman, poručíku Parisi."

"Kdy mě pustíte domů?"

"Možná za pár týdnů, když budete rozumný."

"Musím chytit vraha. Možná víc než jednoho, když počítáte i Slacciovy..."

Tvářil se tázvě. Viděl jsem jenom úzkou bílou tvář. Byl špatně oholený, možná se ani neholil. Měl jemné blond vlasy, kterých mu už hodně ubylo. Na tak mladého doktora plešatěl opravdu brzo. Vypadal, že je mu něco přes pětatřicet. V tom šeru se to špatně odhadovalo.

"Buďte rozumný, a bude to možná méně než šest týdnů. Pak můžete pracovat v kanceláři."

"To nejde, doktore. Musím se vrátit dřív než za šest týdnů."

"Nebudu vám slibovat nic, co se nedá dodržet."

"Ten Ryan zabil stovky lidí..."

"Vás si ale na konto nepřipíše, poručíku."

Pak Idlemanova tvář zmizela, světla zhasla a potom jsem si už uvědomil jen svůj dech. Chrápal jsem totiž tak hlasitě, až jsem sám sebe probudil.

U mé postele stáli Doktor s Mary.

"Pořád si tě pamatuju, Taliáne," smál se můj starý parťák. Byl to jeho starý známý úsměv. "Takže ty tvoje léky fungují?"

"Daleko lépe, než jsme doufali," usmívala se Mary. Její krásná tvář a zářivý úsměv rozsvítily místnost. Přišla ke mně a políbila mě.

"Slyšel jsem, že se uzdravuješ, díkybohu," řekl Doktor. "To jsi slyšel?" zeptal jsem se.

"Ten Idleman je prý nejlepší z nejlepších, říkala Natálie," dodala Mary.

"To doufám. Nesnáším tuhle zasranou díru..." Mary, promiň mi můj slovník."

"A co moje útlocitná dušička?" zeptal se Doktor.

"Jsem tak rád, že jste dorazili," řekl jsem a hlas mě zradil.

Po tvářích se mi začaly koulet slzy.

"To jsou ty léky, co mi dávají proti bolesti. Emoce se mi úplně rozjely. Brečím teď nad vším jako děcko," lhal jsem.

Byl jsem tak rád, že vidím Doktora, jak má nad sebou kontrolu, až jsem myslel, že se mi to možná jenom zdá. Ale někde uvnitř jsem si byl jistý, že tu opravdu jsou.

"Máme jenom minutku, chlape. Ten Idleman je pěkný tyran. Tady platí zákon: omezená doba návštěv."

Doktor mě vzal za ruku.

"Nemysli na nic, co se týká Ryana. Zabil toho zelenáče Tuohyho a zranil tě. Tommy Spencer mi řekl, že ho dostane tak jako tak. Takže se hlavně uzdrav a o Kata se nestarej. Aspoň pro jednou si ve svém upoceném policajtském životě dej pohov a mysl na sebe. A taky na Natálii a své děti. Dobrou noc, Jimmy. Vrátime se, hned jak nám ten tvůj doktor Herodes dovolí."

Mary se naklonila a políbila mě a Doktor mi stiskl levou ruku. Dostal jsem to do pravé části těla a od pravého ramene dolů jsem byl zafačovaný. Pravačku jsem měl taky v závěsu.

Jen jsem mrkul a byli tam Mike a Kelly, moje děti.

"Kdy jste přišli?" zeptal jsem se.

"Teď tati," odpověděla Kelly. "Usnul jsi, hned jak odešel strýček Doktor s Mary, a spal jsi dvě hodiny. Tak jsme zašli s Natálií na oběd a teď jsme zpátky."

Morfium snížilo moji odolnost vůči citům. Jestli to vůbec bylo morfium, nevěděl jsem, jaké utišující prostředky dostávám. Něco mi dali a hned jsem byl naprosto uvolněný, takže jsem rozuměl závislým na heroinu. Byl jsem evidentně mimo. Nikdy bych si o sobě nepomyslel, že budu někdy vypadat jako ti feťáci na ulici.

Ale nedokázal jsem ovládnout ty zatracené slzy. Kelly byla moje holčička a najednou je dospělá ženská s titulem z univerzity a zasnoubila se s chlápkem, co dělá doktorát. Před minutou ještě měla na čele pupínky a pak jsem ji viděl na nějaké dětské narozeninové party. Vypadala jako malá princezna. Byla jemná a uměla se hezky chovat, což bylo obojí zásluhou Erin. Byla půvabná a důstojná...

Můj syn byl tvrdší oříšek. Přežil zneužití pedofilem, když byl v pubertě. Oba jsme si to museli protrpět při jeho psychoterapii. Zjistil jsem, že svým dětem mohu připadat příliš vzdálený, protože nechci směřovat práci a rodinný život a taky nejsem doma tak často, jak bych měl být. Ale Michael to zvládl, tak jako jsem to já zvládl s Jakem. Sice jsem nikdy nepil, ale moje rodičovská role také měla své šrámy.

Teď už jsou velcí. Mike končí střední školu a Kelly už skoro vstoupila do světa dospělých.

"Tati, neplač," řekla Kelly, která začala popotahovat. Mike měl díkybohu oči suché.

"Asi je to těmi léky, myslím," snažil jsem se jim to vysvětlit. Pak na mě zase padla únava, stěží jsem zaslechl jejich slib, že zase brzy přijdou, a usnul jsem jako nemluvně.

Když jsem se znovu probudil, byla tam Natálie s holčičkami. Obě už chodily. Neměly už plenky a pořád se sháněly po nočníku, protože v tomhle je Natálie vycvičila dobře. Všude, kde jsme byli, chtěly vidět záchod. Pomohla jim opatrně na postel, tak aby nezavadily o hadičky a obvazy.

Byl jsem tak mimo, že jsem je ani nerozlišil od sebe. Ale vím, že mě obě políbily a pak je Natálie vzala k Mikovi a Kelly na chodbu, abychom mohli být sami.

"Tak kdy budeš schopen nějakého sexu, ty hřebče?" zažertovala Zrzka.

"Teď hned. Jenom odkryj peřinu."

"Ha ha! Kdybych tohle udělala, Idleman by nás okamžitě vyrazil."

"Nechci tu být tak dlouho." "Taky nebudeš. Doufám, že je ti dobře, zlato." Pak mi dala pořádnou pusku a strčila mi dovnitř špičku jazyka. "Proboha, sestra mě praští lžičkou, jestli tohle budeš dělat, Natálie."

"Je to dobré na krevní oběh," smála se.

Mohl bych svou ženu poslouchat celé hodiny, jak se směje, ale neměl jsem sílu.

* * *

"Nazdar, policajto."

Tentokrát se nade mnou objevila Garvinova tvář. "Jsi to ty, starouši?" zeptal jsem se.

"Mě bys poznat měl. Kolik klobás a limonád sis u mě dal zadarmo?"

"Víc než si vzpomenu."

"To máš teda pravdu, poručíku."

"Jsem rád, že ses zastavil, Johnne."

"Je to jako získat audienci u toho zatraceného papeže. Musel jsem čekat tři dny, než mě sem pustili. Chceš si to tu užívat navěky, Jimmy?"

"Chci domů, Johnne."

Pak už jsem měl zase vlhko v optice a Garvin s tím nemohl nic udělat.

"Kdybych věděl, že tu budeš takhle fňukat, tak jsem mohl zůstat za barem."

Pokusil jsem se mu vysvětlit, že takovéhle účinky na mě mají drogy, co mi dávají proti bolesti.

"Ten samej efekt má šest piv Byl jsem na tom stejně jako ty, Jimmy, když jsem to dostal do nohy ve válce."

"Nikdy jsi o tom nemluvil."

"Ty o tý své taky ne, policajto."

"Asi ne... Jednou nám to oběma stačilo, nemám pravdu?" "To máš teda doprdele recht, poručíku." Poklepal mě po ruce a byl najednou pryč.

Lidé se u mě objevovali a zase mizeli a já to chtěl zarazit, ale čas se zbláznil. Všechno se zmotalo dohromady. Chtěl jsem už vysadit ten uklidňující lék, co mi dávali.

Když dorazil Idleman, stěžoval jsem si mu na svoje narkotické stavy.

"Už brzy, vyčkejte, Jimmy. Teď by bylo předčasné je vysazovat. Moc brzy."

Kapitán mě přišel navštívit, když už jsem dostával poloviční dávku tylenolu.

"Brzo se vrátím," řekl jsem mu. Zrzavý bývalý výsadkář se zasmál.

"Už tě brzo pustí domů, ale na nohy se postavíš asi koncem léta, říká doktor. Minimálně šest týdnů, jestli vůbec."

"Jak to jde s Ryanem?"

"Taky si dal pauzu, jako ty. Víc nás zajímají Slacciovi. Terorizují všechny sympatizanty IRA, které najdou. Mafie má svoje kontakty mezi policisty, jak. víš. Mají stejně dobré informace, možná lepší... Tento týden zabili další dva Iry.

Pattyho O'Boyla a Donalda Kellyho. Oba byli bojovníci IRA, ale koncem osmdesátých let se nějak dostali do Států."

"Takže o Ryanovi a jeho holce Cait Malloyové není slyšet." "My je dostaneme, Jimmy. Nakonec bude muset vystrčit nos z nory jako Sadám. Dostaneme je, Jimmy. Ty se soustřeď jenom na to, abys byl v pořádku a můj nejlepší detektiv mohl zase stíhat vraždící bestie. My se o toho zatraceného Ira postaráme. Ty se zas postarej o sebe."

Už jsem nezažíval žádné vedlejší účinky tylenolu. Viděl jsem, jak můj šéf odešel z pokoje, aniž bych měl dojem, že má nad zrzavou hlavou svatozář.

Tommy a Robert Watson se konečně osmý den ukázali v nemocnici.

"Ahoj, šéfe," usmál se Tommy.

Už jsem neměl závěs a mohl jsem ležet na zádech a na levém boku, takže jsem si mohl lépe odpočinout.

"Jak jsme na tom s Ryanem?" zeptal jsem se jich.

Tommy se zamračil. Robert Watson se díval kamsi k nohám mé postele.

"Někam se zavrtal, Jimmy. Někteří si myslí, že znovu utekl do Toronta nebo západní Kanady. Není to tak složité překročit hranice v místě, kde nejsou hlídané."

Cítil jsem, jak mi pokleslo srdce.

"Ale nejsou žádné důkazy, že opravdu okres opustil, Jimmy."

"Chci, aby tu zůstal."

"Já vím, Jimmy," řekl Tommy.

Watson souhlasně přikývl.

"Něco mu dlužím. Osobně. Něco té svini dlužím. Chci, aby tu zůstal."

32

Šel jsem na pohřeb. Vždycky chodím na pohřby. Oběti, manželky, snoubenky. Všichni se smíchali dohromady, všichni jsou mrtví. Jejich hlasy ke mně zaznívají ve snech. Měl jsem pocit, že slyším sladký hlas Célie Dacyové. Ve snech jsem si jasně vybavoval hebkost jejího těla a její něžná objetí.

Šel jsem Célie na pohřeb s její matkou a sestrou. Doktor jel se mnou, nechtěl mě nechat řídit samotného a já jsem věděl, že by na obřad přišel tak jako tak. Ke konci moc chtěl, aby nám to vyšlo, a věděl jsem, že ho hodně zasáhlo, když ji viděl umírat na koberci hotelu, kde se konala slavnost na počest muže, který měl na svědomí smrt jejího syna Andrese. Matka se synem leželi vedle sebe. Stáli jsme tam a dívali se, jak zahazují její rakev. Koupil jsem ji, protože jsem chtěl nějak přispět na obřad a věděl jsem, že si její matka se sestrou nemohou moc dovolit. Aspoň trochu jsem jim mohl

ulehčit v jejich trápení.

Na tenhle pohřeb jsem přinesl rudou růži. Pro Célii jsem nechtěl žlutou. Byl jsem k ní loajální, ale své city jsem mohl vyjádřit jen rudou. Nebylo pravděpodobné, že bych ještě k někomu zažil podobný cit. Byl zázrak, že jsem v jednom životě miloval takhle silně dvě ženy.

Položil jsem rudou růži na Céliin čerstvý hrob. Hrobníci se vzdálili a nechali nás tři dívat se na zem, která ji zakrývala.

"Byla to sebevražda?" zeptala se mě paní Neeleyová. "Já opravdu nevím," řekl jsem jí.

Céliina sestra od nás odešla. Zjevně toho bylo na ni moc. "Muselo to tak být, Jimmy," odpověděla její matka. "Výrazit si na ty vrahy s hračkou! Koledovala si o smrt." "Asi máte pravdu." "Co jiného si mohla myslet?"

"Během korejské války jsem viděl muže, kteří si jenom sedli do bláta a čekali na smrt," řekl jí Doktor. "Najednou to vzdali. Byli už příliš unavení, aby žili dál, paní. Někdy se vám všechno zdá k neunesení, a tak si jenom sednete a čekáte, až si vás smrt vezme. Možná to si Célie myslela taky. Prostě se už nechtěla znovu probudit. Možná to bylo kvůli Andresovi. Bylo toho na ni moc. Já nevím, jestli by to dokázala vysvětlit lépe než ti muži v Koreji."

Podíval jsem se na Doktora a vzpomněl si na některé ty muže ve Vietnamu, kteří se prostě zastavili. Neměli na sobě terč, ale jako by se stalo. Něco jim říkalo, že je čas zemřít. Jako Queequeg v Bílé velrybě. Jednoho dne si pohrával s věšteckými kůstkami a viděl svůj konec. Tak si prostě sedl a čekal. Dokud ho život zase nev táhl zpátky. Ale některým lidem se nezjeví nic, co by je vtáhlo zpátky do života. Pro Célii tam nikdo nebyl včas, aby ji zastavil.

Co tam dělala? Co se to pokoušela říct? S hračkou v ruce se vrhla proti představiteli všeho zla na světě a věděla, že ta atrapa zbraní jí nedovolí dostat se k Rijádovi natolik blízko, aby si s ním mohla vyřídít účty. Ale její příběh se přetřásl v obou hlavních denících a Abú Rijád musel odpovídat na otázky, proč jeho gorily pálily na ženu ozbrojenou pouhou hračkou. Lidé se na něj začali dívat divně. Jestli jí šlo právě o tohle, pak uspěla. Jeho prestiž utrpěla. Není moc košer zastřelit ženu, obzvláště ženu, která má v ruce jenom atrapu pistole.

Sebevražda? Technicky asi ano. A prohlášení Célie Dacyové o zbraních a zvířatech, která je používají? Nikdo je neznal, protože Célie byla mrtvá, a to mě trápilo. Byla na stejném místě jako Erin. Někde jinde než já a nic to nemohlo změnit.

Bylo horko a vlhko. Léto se začínalo ujímat vlády. Célie Dacyová s sebou odnesla velkou část mé duše.

Odmítl jsem vzít si volno. Vrhel jsem se do práce, především na případ Abú Rijáda, protože jsem měl pocit, že jí to dlužím. Ale nic se nám s Doktorem nedařilo. Případ hynul vedrem, tak jako všechno okolo. Rijád byl prostě mazaný. Jeho peníze zalepily příliš mnoho očí. Věděl, kam investovat, včetně chicagské policie. Existovalo dost policajtů, kteří byli propojeni s pouličními gangy a proti jejich bossovi nebyly žádné důkazy. Pokračoval v získávání federálních dolarů pro své "projekty" a jeho daňoví poradci si drželi finančky od těla.

FBI se pořád snažila infiltrovat jeho organizaci, ale bylo dost obtížné najít vhodného černého policajta. Většina z nich prostě vypadala jako policajti. Jeho gang bylo obtížné nabourat.

K Céliině hrobu jsem chodil každý týden. Modlil jsem se tam deset Zdravas Maria, protože to byla její oblíbená modlitba. Zvykl jsem si chodit pravidelně, protože jsem tam cítil její přítomnost.

Měl jsem děti. Vyrůstaly a byly stále aktivnější. Mike postoupil do ligy a já chodil na všechny jeho zápasy. Kelly závodně plavala a také jsem viděl mnoho jejích závodů. Mikovy zápasy byly zpravidla večer a já to léto míval většinou denní služby, takže jsem tam mohl chodit.

Nesnesitelná vedra trvala až do třetího týdne v září. Z mnoha důvodů to bylo obtížné léto.

Byl jsem ale se svou rodinou a díval se, jak můj syn a dcera dospívají. Díky Erin byli oba hodně zralí a mohl jsem na ně být pyšný, když jsem je viděl s vrstevníky. S Kelly a Mikem nebyly žádné potíže. Erin je naučila ovládat city a nenosit srdce na dlani, takže se zdáli starší než ostatní děti. Byl jsem na ně na oba pyšný, protože se chovali na veřejnosti neobyčejně dobře.

Noci pro mě byly těžké. V létě byly delší i přesto, že bylo déle světlo. Když jsem se pokoušel doma usnout v posteli, vedl jsem nepřetržitý souboj se spánkem. Bral jsem si uklidňující léky i prášky na spaní, ale nic moc nezabíralo. Prostě jsem trávil noci tím, že jsem se díval v ložnici na malý černobílý přenosný televizor. Obraz a zvuk mi někdy pomohly usnout, ale nebylo to spolehlivé. Takhle proběhla většina mých nocí v červenci a srpnu. Pozoroval jsem minutovou ručičku, jak se pomalu vleče po ciferníku. Hodiny se vůbec nehýbaly. V tom létě byly pořád tři ráno. To byla ta nejhorší chvíle, kdy vládla tma a úsvit byl v nedohlednu.

Zkusil jsem chodit častěji do kostela. Chodil jsem denně na mši. Dělal jsem to z pocitu osamělosti po ztrátě Erin a Célie. Nikde se mi nerýsoval další vztah. Přiblížil se podzim a já jsem žil s jediným pocitem: rezignace. Musel jsem se smířit s tím, že jsem muž ve středních letech, který přišel o dvě své lásky. Byl čas uvědomit si, že stárnu a už nejsem pro ženy tak přitažlivý. Asi to bylo i tím, že se mi nechtělo znova začínat s citem, který jsem cítil k Célii. Nebyly tu další příležitosti. Žádné schůzky ani tancování, a já se snažil si namluvit, že je to úleva. Nehrozilo mi odmítnutí, jako kdybych dal někomu své srdce v plen. To byla dobrá zpráva. Byl jsem skála, osamělý ostrov, jak zpívají Simon a Garfunkel, a skálu nemůžete ranit do krve.

Doktor byl do Mary hrozně zamilovaný. Požádal ji o ruku a já jsem mu byl v říjnu za svědka, těsně před Halloweenem. Byl to civilní obřad, Doktor totiž od církve odpadl a byl v podstatě ex-komunikovaný, protože se chtěl oženit po rozvodu. Takže jsme šli na úřad.

V sobotu jsme předstoupili před smírčího soudce. Byl jsem svědek. Mary měla jako svědkyni svoji indiánskou přítelkyni jménem Juwanna. Byla malá, tlustá a upřímně řečeno velmi neatraktivní. Ale byla zasnoubená s dalším Maryiným kamarádem, který pracoval jako anesteziolog u Mary v nemocnici. Měli se brát v prosinci. Doktor mě chtěl dát dohromady s jinou její kamarádkou, která se právě rozvedla, ale požádal jsem je oba, aby mě nechali projít tímhle životním obdobím bez dalších romantických dobrodružství. Proto přišli s Juwannou a při obřadu byli všichni velmi uvolnění a já nejvíce.

Zašli jsme na drink do hotelu v centru, kde nevěsta a ženich potom slavili líbánky. Juwanna odešla se svým snoubencem po prvním drinku. Já jsem to zabalil po třetí vodce.

Nechal jsem Doktora s Mary jejich radovánkám a vyrazil jsem na procházku kolem jezera.

Nebyl jsem tu celé léto. Teď bylo hezké dívat se na tmavě modrou vodu, jak omývá písek. Byl jsem tu sám. Měl jsem svou oblíbenou bundu, koženou s fleecovým límcem. Ještě nefoukal ostrý vítr, ale bylo trochu chladno. Ten pravý vítr tu bude až za pár týdnů. Procházel jsem se sem a tam, dokud mi na duši nesedla temnota. Bylo to tu depresivní. Nebylo kam jít ani na koho se dívat. Eleanor vzala děti do kina a na večeri. Nevěděl jsem, co bych si bez ní počal.

Došel jsem k centru do podzemních garáží pro auto. Když jsem vcházel dovnitř, narazil jsem na děvku. "Nechceš se pobavit, drahoušku?" řekla. Byla blond a mladá, ale kolem úst a očí už měla trpké vrásky. "Kdy tě naposledy lízli?" ukázal jsem jí odznak. "Dobře, doprdele..." "Tam už jsem, holubičko." "Nic jsem tím nemyslela." "Já taky ne. Hezký večer."

Nechal jsem ji tam stát. Našel jsem auto, rodinný cavalier, a nasedl.

Pak jsem se rozplakal. Přišlo to náhle a prudce jako letní bouře. Rozeštkal jsem se jako dítě, ale naštěstí k autům okolo mě nikdo nepřišel. Když mě to konečně přešlo, vyjel jsem z garáže.

Zatkl jsem televizního moderátora, který zabil tři mladé ženy, co bydlely v blízkosti Clark Street. Doktor byl se mnou, když jsme mu nasadili železa. Můj parták poznal, že je to chlápek z Channel 4. Šel rychle nahoru. Říkalo se, že má dostat místo na celostátním kanálu. Stěhoval se právě do New Yorku, ale zatčení mu zarazilo kariéru. Jmenoval se Barry Johns. Byl to mladý hezký blondatý sociopat. Všechny tři ženy uskrtil jejich vlastními kalhotkami. Našli jsme je přilepené pod jedním z jeho šuplíků se spodním prádlem.

"To bylo velmi neprofesionální," napomenul Doktor Johnse, když jsme mu prohledávali byt.

Do práce mi telefonovaly rozčilené mladé ženy. Říkaly, že Barry ty tři ženy naprosto jistě nezabil. Ony že s ním taky chodily a ani jednu z nich kalhotkami neškrtil.

Jedna mladá dáma na mě velmi naléhala. Zeptala se, jestli bych ji nechtěl během orgasmu škrtnout kalhotkami. Když jsem odmítl, řekla, že jsem teplouš, a zavěsila. Doktor, který to slyšel na odposlechu, se smál tak, až mu vytryskly slzy.

Vánoce byly toho roku taky těžké. Byli jsme celá rodina pohromadě. Doktor a Mary přišli na Štědrý den. Asi až v jedenáct večer jsem si uvědomil, že dnes by byl náš svatební den s Célii. Když mi to došlo, upadl jsem do deprese a seděl jsem až do rána, kdy vyšlo slunce a byl Boží hod.

Šli jsme na mši, kde jsme měli problémy najít místo k sezení, protože tam byla spousta věřících. Ale mše byla krásná a kázání trefné. Když jsme se vrátili domů, připravila Eleanor obrovskou krůtu a připojil se k nám můj strýc Nick.

Už jsem věděl, že je Nick můj pravý otec, ale nikdy jsme se o tom před ostatními nezmínili. Tenhle smutný Boží hod se mi zdál jako dobrá příležitost pro to, abych to změnil.

"Měl by ses s ní oženit, Nicku."

Seděli jsme před gaučem a dívali se na nějaký zápas.

"Cože, Jimmy?"

Odložil svoje pivo a podíval se na mě.

"Měl by sis ji vzít. Pořád ji miluješ, ne?" "Celý život." Podíval se mi do očí.

"Tak byste to měli zkusit a být spolu šťastní." "Už jsem jí to říkal. Několikrát. Ale chce věci nechat tak, jak jsou."

"A to jako jak, strýčku Nicku?" "To je soukromé, Jimmy, nezlob se." "Ne, ne, to chápu." Nick se podíval zpátky na televizi.

"Tvůj otec nám nikdy neodpustil. Je pro ni těžké něco změnit, i když už je po smrti." "Ty jsi můj otec."

"To jsem, ale ne jako Jake. On byl tvůj pravý otec, Jimmy. Nemůžu ho nahradit, nevěděl bych jak." "Buď tady. Ukaž se občas." "Ukážu, jestli budeš chtít." "Chci to."

"Tak to budeš muset nějak domluvit s Eleanor, Jimmy."

Díval se na mě upřeně svýma smutnýma hnědýma očima.

"Je mi moc líto Célie, Jimmy. Není spravedlivé, žeš tím musel projít dvakrát. Poté, co se to stalo s Erin... Není to spravedlivé."

Poklepal mě po koleně a zase začal sledovat zápas. Eleanor, Kelly a Michael nás potom zavolali ke stolu, abychom si dali dezert.

Četl jsem knížky, spal a díval se na televizi. Byla polovina července. Tommy Spencer a Robert Watson mi telefonovali, aby mi dali vědět, co se děje.

Irové byli úplně zticha. Slacciovi se potloukali kolem, ale nikdo nebyl schopen je chytit, protože to byli noční ptáci. Nenechávali žádnou stopu. Staří členové IRA si stěžovali, protože měli strach, že by je mohli Slacciovi navštívit a chovat se k nim podobným způsobem jako k Terryemu Flynnovi. Nikdo nechtěl umřít za pomoci startovacích kabelů, a legenda o dvojčatech Slacciových se šířila.

Snažil jsem se cvičit na Natáliině posilovacích strojích. Moc to nešlo, protože hrudník se mi ještě hojil, ale už jsem se dostal do stavu, kdy jsem mohl udělat pár cviků bez bolesti. Natálie kolem mě poskakovala, když nebyla ve službě. Pokud byla doma, musel jsem se při fyzické činnosti hlídat. Moje žena byla horší než Eleanor, která nám chodila pomáhat s holčičkami. Ta se do ničeho nepletla.

"Šetři se, zlato," byla jediná rada mojí mámy.

Eleanor hrála statečnou, když jsem byl v nemocnici, ale Natálie mi řekla, že se zhroutila, než mě šla navštívit. Můj otec

Jake byl jednou postřelen ve službě jako policista a třikrát v druhé světové. Takže Eleanor tím vším prošla. Když jsem byl ve Vietnamu, tak jsem jí v dopisech lhal, že je tam snadná služba a vynechával jsem pasáže o útocih vietkongu. To se přece čeká, že to nebudete psát mámě. Čeká se od vás, že budete lhát. Ale Eleanor nebyla blázen a bylo jí jasné, co dělám, a myslím, že mi byla za ty vynechávky vděčná. Erin jsem taky lhal a nikdy si nestěžovala. Nebo aspoň ne přímo. Moje první žena se o válce nikdy nezminila, pokud jsem o tom nezačal sám. Věděla, že na to chci zapomenout a začít nový život.

Každé ráno jsem ušel tři kilometry. Snažil jsem se vyrazit brzo, než se oteplilo, a také se mi časná rána líbila. Většinou jsem vstával ve čtvrt na šest. Nechal jsem Natálii spát a vydal se na procházku po okolí.

Chodil jsem ale ozbrojený. Měl jsem strach, že by si mě Ryan mohl najít a že mě možná sleduje, takže jsem mu nechtěl dát šanci, aby mě zastihl beze zbraně. Trefil mě těsně pod rameno. Měl jsem štěstí, že to nezasáhlo plíce. Můj doktor mi vysvětlil, že v tomto případě by uzdravení trvalo dvakrát tak dlouho. Říkal, že dělám pokroky a že za necelé dva měsíce budu zcela v pořádku.

Jediné, čemu jsem se bránil, byla práce v kanceláři. Kapitán mi řekl, že se můžu vrátit, kdy budu chtít, ale nesmím mu lhát. Musím mu říct na rovinu, jak mi je, a jestli to uspěchám, tak zůstanu sedět u stolu navěky.

Doktor byl v naší spolupráci ten myslitel. Já jsem na to zrovna moc nebyl. Někdy jsem si musel sednout a všechno si promyslet. Ale většinou jsem rovnou věci zkoušel a vrhal se do akce. Nikdy jsem moc o nich nemudroval a neprobíral je z různých stran. Nápady jsem vždycky dostával na ulicích města, ve kterém jsem vyrostl. V Chicagu. Drsné místo, kde žijí drsní lidé. Možná že je to sentimentální a možná i romantické, záleží na tom, koho se ptáte. Je to rušné místo, ale umí být i velmi krásné. Je tu spousta betonu a asfaltu a ošklivých slumů, ale taky je tu jezero a Outer Drive a centrum a pár muzeí světové úrovně. Je těžké o Chicagu říct něco zevšeobecňujícího.

Tohle byly myšlenky, které mi vířily v hlavě při mé ranní procházce. Když jsem se vrátil domů, odložil jsem svou čtyřlístkovou, kterou jsem nosil u pravého kotníku. Vždycky jsem byl okolo pouzdra na zbraň zpocený, ale nikdy jsem nevycházel bez ní.

Po návratu domů jsem se osprchoval. Když bylo dobré ráno, byla Natálie ještě v posteli a stačili jsme se pomilovat, než mě hlad vyhnal udělat snídani. Někdy jsem se ještě jednou sprchoval s ní, ale ze strachu o mé zdraví většinou trvala na tom, že se bude koupat sama. Taky jsem se někdy ani nehádal, protože mě tříkilometrová procházka zmohla.

V červenci mi bylo sedmapadesát. Moje žena byla o dvacet let mladší než já. Ale místo toho, abych se cítil starý, jak jsem se cítil v nemocnici, bylo mi teď, jako by mi biologické hodiny začaly tikat pozpátku. Když mi bylo třicet, mělo na mě tyhle afrodiziální účinky jaro. Byl jsem pak nadrženejší než normálně a věděl jsem, že je to prostě otázka psychiky. Jaro přinášelo nové zážitky. Bylo to vzkříšení. Byla to prostě moje forma říje.

Myslel jsem si, že v sedmapadesáti letech už nebudu mít na sex náladu. Ale teď, když jsem se díval na ránu, kterou mi udělal ten Ir, a poté, co jsem prodělal léčbu, jsem měl pocit, že jaro přichází právě teď. Pozdě, ale přece. Všechno vonělo. Všechno bylo čerstvé a živé, světlé a zábavné. Měl jsem pocit, že se ani nudit nemůžu. Toho černého psa deprese jsem už zahnal.

Z války jste se nemohli moc poučit, ale jedno jste přece jenom zjistili: když vás trefí, tak to bolí. A když se ocitnete blízko smrti, tak si svou vitalitu zatraceně uvědomíte. Když jste blízko smrti, tak pak báječně ožijete. Každý voják se tohle naučil, a pokud to přežil, odnesl si tuhle lekci domů.

Takže Ryan mi vlastně prokázal laskavost. Přivedl mě blízko k smrti a já si teď uvědomoval, jak krásné je dýchat. Skoro jsem byl té svině vděčný.

V pátek ráno, těsně před mým návratem do práce mě přišli navštívit Tommy a Robert. Tommy políbil Zrzku na tvář. Skamarádili se od chvíle, kdy jsem se dostal do nemocnice. Watsona měla docela ráda, ale jenom si potřásli rukama. Sedli jsme si všichni ke stolu do kuchyně. Matka vzala holčičky k jezeru. Eleanor milovala Michiganské jezero stejně jako já a tak brala holky často k vodě. Můj strýc Nick byl s ní, aby jí ty dvě čertice pomohl zkotřit.

"Takže?" řekl jsem.

"Flynnu oddělali Slaccioví. Máme jejich DNA všude po domě. Dostaneme je, než jim puberta doopravdy začne," oznámil mi Tommy.

"S Ryanem je to horší," pokračoval Watson s rukama složenýma na stole. "Není po něm ani stopy, ani po té jeho ženské. A teď se uzdravil náš Sicilan Enrique DeBrizio. Nehne se od Ronnyho Ciccio." "

"Vzpomínám si, jak Ronny říkal, že má pro Liama Ryana překvapení," připomněl jsem jim.

"Jaké překvapení?" zeptala se Natálie.

"Kdybychom to věděli, tak by to nebylo překvapení," vzal jsem ji za pravou ruku a políbil ji. Poplácala mě jemně po tváři a smála se.

"Nemám rád překvapení," řekl nám Tommy. "Ne když má být od Cicciových. A pak, Cicerovi jsou potichu. Nějak moc potichu. Jako by se všichni dohodli, že počkají, dokud tě Kat nedostane, poručíku."

"To jsem rád, že to moje postřelení mělo takové blahodárné účinky."

"Takhle jsem to nemyslel, Jimmy...," zdvihl Tommy ruce v obranném gestu.

"Já vím, že ne," usmál jsem se. Poklepal jsem ho po levé ruce.

"Je to stejně divné. Jako by se Ryan držel zpátky a čekal, až se vrátíš do hry. Možná má nějaký scénář, ve kterém máš svou roli, poručíku," šklebil se Watson.

"To si opravdu myslíš?" zeptala se Natálie.

"Já nevím, co má za lubem, Natálie," usmál se na mou ženu Watson. "Opravdu bych si přál, abych se pletl. Možná je po smrti... Ale to bych neřekl. Nebo se vrátil zpátky a skrývá se v západní Kanadě. Třeba se zamiloval do Cait Malloyové a rozhodl se vykašlat na zbytek pomsty. A třeba si ještě líže rány."

"Myslím si to samé," řekl Tommy. "Určitě je ve městě. Možná že ho položilo zranění, co mu způsobil ten bastard

DeBrizio, ale je tady. Na to si můžete vsadit. Nic neskončilo, dokud jsme neskoncovali s Ryanem. Znal jsem takové chlapy v armádě. To jsou opravdu rození zabijáci. Nikdy se zabíjením nepřestanou. Žijou jenom tím. Je to pro ně důvod k dýchání. Mají to v duši, jestli vůbec nějakou mají. Tak jako se pitbullové zakousnou do jiného psa. Někdy se jich nemůžeš zbavit jinak, než že je zabiješ a vezmeš kleště a rozevřeš jim čelisti."

"To je hezká představa," ušklíbl jsem se.

"Řekl jsi, že se chceš vrátit, šéfe," usmíval se Tommy. "Tak se ti to splní. Hodlám být u toho, až na něj namíříš zbraň a inspektor Watson taky."

Watson zrudnul. Natálie nám přinesla další kávu.

"Jestli ještě jednou namíří zbraň na mého muže, tak ho osobně zabiju," řekla Natálie a nalila Tommymu Spencerovi šálek.

Zamrazilo mě při jejím tónu a viděl jsem, že i oběma chlapům.

"Tuhle dámu není radno naštvat," smál se Tommy.

Natálie si uvědomila, s jakou záští to řekla, a taky se rozesmála a tím se napětí uvolnilo.

Pohled na jezero byl tak krásný, jak jsem si ho pamatoval. Voda byla v létě neskutečně modrá. Písečnou pláž pokrývali opalující se ženy a muži. Byli jsme od lidí moc daleko, aby se bez Doktorova dalekohledu dali rozeznat.

"Slacciovi jsou zalezlí v baru u Cicciových ve Fullertonu a Dris-collu," řekl Tommy, dřív než vešel do mé kanceláře.

Zbraně jsem měl na obvyklých místech, jenom nůž jsem zastrčil do kapsy u kalhot, protože bylo léto. Měl jsem na sobě lehké bavlněné sako, které skrylo podpažní pouzdro. Na noze jsem cítil čtyřlístky. Byl jsem zpátky v práci a cítil jsem, jak mě zaplavuje adrenalin.

"A co vesta?" připomněl mi Tommy.

"Vezmeme ji s sebou. Navléknu si ji, než vyrazíme."

Nastoupili jsme do výtahu, sjeli dolů do sklepa a šli na parkoviště pro modrý taurus. Watson měl volný den a já jsem chtěl tentokrát stejně pracovat se svým partákem. Slacciovi byli osobní záležitost. Najal je osobně Ronny a já chtěl být u toho, až se sejdou.

Striptýzový bar ve Fullertonu se měl otvírat až za šest hodin. Bylo deset dvanáct dopoledne, můj první den v práci. Tenhle typ operací detektivové normálně nedělají, proto jsou policisté ze zvláštních jednotek tak dobře placeni. Proto tam také byli s námi.

Tentokrát jsem si natáhl vestu přes sako. Tým SWAT měl vrazit do baru před námi a místo zabezpečit. To byla jejich práce. Ale věděli, že hlavními vyšetřovateli Flynnovy vraždy jsme my, proto jsme jeli za nimi. Jako záloha fungovaly zvláštní jednotky, takže jsme byli dokonale chráněni.

Práskla je jedna tanečnice z baru jménem Irene. Zjevně se s ní oba vyspali, ale jeden z nich jí ublížil. Uřízl jí kus řadra, což mi Tommy vysvětlil cestou.

Lidé ze SWAT vyzvali hosty uvnitř, aby ti dva devatenáctiletí vyšli ven s rukama nad hlavou, ale nikdo neuposlechl. Takže speciálové vrazili do striptýzu hlavním vchodem a rozbili ho na kusy. Jakmile se dveře rozlétly, vběhli dovnitř střelci. Příslušníci SWAT běželi dovnitř a jeden padl. Koupil to do neprůstřelné vesty a kolegové ho odtáhli stranou. Nebyla vidět žádná krev, ale zahlédli v jeho zbroji kouřící díru. Chlápek na zemi se pohnul a řekl nám, že je v pořádku, jen ho srazil náraz kulky. Speciálové se nám s Tommym zdáli pěkně naštvaní.

"Nezabíjejte je, pokud nebudete muset," požádal jsem je.

Jeden z nich přikývl, ale cítil jsem, že je mu to jedno. Střelba slábla a pak vběhlo dovnitř pět chlapů, kteří bar uvnitř pokropili automatickými zbraněmi.

Seděli jsme s Tommym vedle zničených dveří. Najednou zazněla střelba, ale stejně rychle ztichla.

Seděli jsme a čekali, ale bylo ticho. Pak je policisté vytáhli ven za nohy. Jeden z těch kluků byl jasně mrtvý. Chyběl mu vršek hlavy. Ten druhý byl asi těžce raněný, ale dýchal. Všechno se odehrálo v několika vteřinách. Byl jsem rád, že jsme s Tommym nemuseli těmi dveřmi projít.

Rick Slacci byl ten, který přišel o kus hlavy, protože speciálové byli pěkně naštvaní, že Slacciovi trefili jednoho z nich. Naživu zůstal Jackie a ten byl v kritickém stavu, protože ho trefili celkem třikrát do hrudníku. Bylo dost pochybné, jestli se nám z něj podaří dostat něco na Ronnyho Ciccio, ale když ho dovezli do nemocnice, doktor na pohotovosti nám řekl, že má šanci na přežití tak padesát na padesát.

Čekali jsme tři hodiny před operačním sálem a v půl jedenácté se konečně objevil doktor.

"Je mrtvý, poručíku. Je mi to líto, ale nepodařilo se ho zachránit," řekl doktor prostě.

"Devatenáct let. Asi si myslel, že je bojovník," zamumlal Tommy.

"To si mysleli oba."

"Taky mi bylo devatenáct. Vzpomínáš na tu dobu?" "Skoro ne," pousmál jsem se smutně.

"Pojďme se najíst," řekl Tommy. "Garvin nikdy nezavírá, ne?" "Nikdy," řekl jsem. "Kromě Děkuvzdání a Vánoc." "Ted' je červenec, Jimmy," smál se Tommy. "Ztracených devatenáct let. Krátký a rychlý život. Myslíš, že si představovali, že takhle skončí? Rozstřílení ve striptýzovém baru?" "Je mi z toho divně, poručíku." "Devatenáct let..." opakoval jsem. Viděl jsem jejich tváře. Jeden už byl mrtvý a druhý k tomu právě dospěl. Devatenáct let, a pro oba to byla konečná. Zajímalo by mě, jaký jim Ronny Ciccio vystrojí pohřeb. Asi první třídu, květiny a bouráky a tak.

"Krátký život," řekl jsem ještě jednou.

Mike dospívali. Eleanor už nemusela hlídat, protože oba už byli samostatní. Zdálo se, že tátu taky přestávají potřebovat. Nemuseli mě mít kolem sebe. Mike mi nespál na podlaze ložnice ve spacím pytli, protože už z toho vyrostl, ať s mou pomocí nebo bez ní. Už dávno si nechával své špatné sny pro sebe. A Kelly na mě nikdy nebyla závislá. Byla to velmi uzavřená mladá žena. Měl jsem starost, že bude mít problémy se ztrátou Erin, ale když to překonala, zdálo se být šťastná.

Mike a Kelly zvládli i ztrátu Célie. Zkoušel jsem jim vysvětlit, že šla proti Abú Rijádovi s hračkou v ruce, ale neměl jsem pocit, že by to pochopili. Děti jsou překvapivě odolné a jsou z tvrdšího materiálu, než si dospělí myslí. Prostě se naučili to zvládnout a přežít. Instinkty jim v tom pomohly. Máte prostě touhu žít a děláte všechno pro to, abyste žili. Nemusíte být zrovna válečný veterán, abyste tohle chápali. Je to velmi přirozené.

Zvládli ztrátu mámy i černé ženy, o které si mysleli, že si jejich tátu vezme.

Ve filmech vždycky vidíte kalendář, jak z něj odletují listy, což má naznačit, jak plyne čas. Ten můj neběžel tak rychle jako ve filmu, ale mně to stačilo. S Erin jsme se vzali v roce 1973, když jsem se vrátil z Asie. Kelly se narodila na Silvestra roku 1982 a Mike v létě 1987. Erin zemřela na rakovinu v roce 1992 a s Célií Dacyovou jsem se potkal v roce 1993.

Dalších šest let jsem byl sám. Bylo léto 1999. Vzpomínám si na ten rok dobře, protože jsem s Nickem pokládal na domě novou střechu. Neuměl jsem to, takže jsem si nepořídil chrániče na kolena a po týdnu práce jsem je měl odřená na kost. Příště si na to najmu odborníky.

Nick se mi smál, když viděl moje česky. On si omotal kolena hadry a mně je nabízel taky, ale já si hrál na frajera a tvrdě jsem na to dopltil.

Po návratu do práce jsem kulhal tři neděle.

Seděl jsem v jídelně na stanici, když mě mladičká zrzka, která vypadala stěží na jednadvacet, požádala, jestli si může ke mně přisednout. Zrovna jsem četl na sportovní stránce Sun Times článek o našich milých smolařích Chicago Cubs a skoro jsem si ji nevšiml. Jídelna byla plná, takže jsem ji pokynul na protější židli.

"Jmenuju se Natálie Manionová," řekla a natáhla ke mně přes stůl ruku. Pořád jsem jedním okem koukal na sloupek, takže jsem ji popadl za levou ruku, ve které držela šálek s kávou. Tím jsem ji na sebe vylil a horká tekutina mě zasáhla přímo do rozkroku. Vyletěl jsem a zařval: "Auuu!!!"

Natálie vykřikla, ale bylo pozdě. Na mých běžových kalhotách se rozlévala tmavá skvrna přímo v místě poklopce.

"To je mi moc líto," omlouvala se Natálie.

Horko ze skvrny rychle vyprchalo, a tak jsem se uklidnil. Snažil jsem se očistit, co to dalo, ale bylo jasné, že se musím převléct.

"Ach, bože, opařila jsem vás?"

"Ne, ne. To je v pohodě. Mám v kanceláři náhradní kalhoty." "Vy pracujete tady nahoře?" zeptala se.

Všiml jsem si, že má krásné oříškové oči. Její světlá pleť hezky ladila s růžovou rtěnkou. Nepotřebovala make-up, protože vypadala jako dívenka, kterou právě někdo doprovází na maturitní ples. "Pracuju na oddělení vražd. Jmenuji se Jimmy Parisi." Tentokrát jsem ji potřásl rukou mnohem opatrněji. Seděli jsme proti sobě, protože se mi nechtělo vstát a ukázat tak skvrnu v rozkroku.

"Ach bože... Všichni vědí... Chci říct..."

Zrudla tak, až mi jí bylo líto. Koneckonců to byla moje vina, že jsem se polil. Kdybych se nedíval na ten hloupý článek o ještě hloupějším baseballovém týmu, který se zase nedostal do ligy...

"Všichni vědí co?" zeptal jsem se jí.

Viděl jsem, že chce odejít, ale čekala, až jí to dovolím. Věděla, kdo jsem, a věděla, že se bažanti musí chovat uctivě.

Bože, jsem dost starý, abych mohl být jejím otcem.

"Všichni vědí, kdo jste, detektive Parisi."

"Vlastně jsem seržant Parisi. A doufám, že brzy budu poručík."

"Nevím, co na to říct..."

"To nebyla vaše vina, ale moje."

"Doufám, že mi prominete..."

"Samozřejmě že vám prominu, protože není co. Nebyla to vaše vina. Nedíval jsem se, co dělám... Natálie."

Když jsem vyslovil její jméno, byla rudá jako rak. "Je mi to líto. Už bych měla jít..."

"Neřekla jste mi, co tu děláte," usmál jsem se. Položil jsem si do klína ubrousek tak, aby skvrnu nikdo neviděl.

"Zrovna jsem vyšla z akademie. Mám odpolední hlídku na ulici... Opravdu musím jít. Ještě jednou se..."

"Jestli se mi ještě jednou omluvíte, budu to muset dát do hlášení, Natálie."

Bylo na ní vidět, že se lekla. Dělal jsem si legraci, ale evidentně to nepochopila.

"Já nevím, pane."

"Pane?" usmál jsem se.

"Chtěla jsem říct, seržante."

"Mně se to pane líbilo víc," křenil jsem se na ni.

Ted už byla temně rudá.

"Natálie?"

"Ano?"

"Poznáte, když vás někdo tahá za nohu?"

Vstala a rychle odešla. Musel jsem se rozesmát, ale už mě neslyšela.

Nechtělo se mi ji nechat odejít. Líbilo se mi škádlit ji a už jsem si nevzpomínal, kdy jsem se naposledy s nějakou ženou zasmál.

Čas od času jsem Natálii Manionovou vídal na stanici, kde jsme oba pracovali, ale skoro se na mě ani nepodívala. Jednou ve čtvrtek odpoledne jsem ji zastihl samotnou u stolu v jídelně. Znovu bylo dost plno, takže jsem měl perfektní záminku přisednout si k ní. Tentokrát si četla noviny ona. Ale první stranu, ne sportovní přílohu.

"Tak co je nového?" zeptal jsem se. "Ach..., seržant Parisi..." "Jimmy."

"Je mi to trapné..." "Tak se na to vykašlete."

Podívala se na mě a viděla, že tentokrát nežertuji.

"Tak jo, já se na to vykašlu."

"Nechtěl bych, aby to vyznělo jako urážka... Kolik vám je?" "Třicet dva." "To žertujete." "Promiňte, seržante?"

"Chtěl jsem říct, že vypadáte na dvaadvacet..." "Byla jsem v armádě. Absolvovala jsem na vysoké škole a vystřídala několik zaměstnání. Já vám garantuju, že je mi dvaatřicet..." "Jste vdaná?" "Ne," ušklíbla se.

"Nemůžu uvěřit, že je vám dvaatřicet a ještě se nenašel nikdo..."

"O ruku mě někdo požádal... Jste ženatý, seržante?"

"Vdovec."

"Ach..., odpusťte."

"Erin je mrtvá už řadu let."

"Nemůžu uvěřit, že byste za tu dobu neměl spoustu příležitostí znovu se oženit, a zůstal jste sám."

Ten lehký úsměšek byl na její tváři velmi sexy. Takhle asi vypadá, když někoho škádlí.

"Měl jsem příležitost, ale nevyšlo to."

"Nic se nestalo. Neměla jsem takhle mluvit..."

"To je v pořádku. Už si ze mě utahovali dávno před vámi."

"Tak to teď dělám? Utahuju si z vás, seržante?"

"A neutahujete?"

Pak jsem si uvědomil, že je Natálie o dvacet let mladší než já. Měl jsem pocit, že vtipkuji s teenagerem, i když byla o hodně starší, než vypadala. Ale pořád byla zatraceně mladá. Strávil jsem šest let tím, že jsem si říkal, že romantickou část života už mám za sebou. Bylo mi přes padesát a byl čas připravit se na těch pár "nejlepších let", než budu muset do rakve.

Ale když jsem se téhle zrzce podíval do jejích oříškových očí, začalo mě napadat, že to s tou konečnou v životě nebude tak horké. Hned jak jsem se s touhle dívkou seznámil, vyvolala na mé tváři úsměv. Kellyiny kamarádky, které nás přicházely navštívit, se na mě dívaly jako na nějakého dědka. Tyhle holky jsem vůbec nezajímal, i když jsem byl Kellyin táta, a ne dědeček. Doufal jsem, že se chovám přiměřeně svému věku. Nehodlal jsem se tvářit, že jsem nějaký mladík. Doufal jsem, že se před Natálií Manionovou nijak neztrapňuji. Pořád dokola jsem si v duchu četl jméno, které měla na jmenovce. Zvuk toho jména se mi moc zamlouval.

"Nešel byste někdy na večeři, seržante?"

Ta otázka mě přepadla ze zálohy.

"Nedělejte si legraci ze starého pána."

"Starého? Vy přece nejste starý."

"Já už jsem starožitnost."

"Kolik vám je? Čtyřicet a něco?"

"Je mi dvaapadesát."

Litoval jsem, že mi to tak ujelo. Pátral jsem, jestli uvidím na její tváři úlek, ale neviděl jsem ho.

"O dvacet let starší než vy, Natálie."

"Já vám nevěřím."

Tak jsem vytáhl řidičský průkaz.

"Stejně vám nevěřím... a vůbec, muži stárnou pomaleji než ženy."

"Něfkl bych, že tomuhle ženy věří." "Ale já ano. Muži vypadají vždycky líp." "To myslíte vážně?"

"No jistě, seržante. Jste zralý muž. Všechna nezkušenost mládí je pryč. Ve tváři máte vepsaný charakter." "Charakter?"

"Ano. Je vidět, že jste něco prožil. Chlapci jsou tak... netknutí. A mladí muži jsou nudní. Myslím jenom na sex. Jenom by brali a žádné závazky."

"Ale já jsem na sebe vždycky bral závazky rád," řekl jsem jí. "To si ze mě zase střílíte?"

"Ne, v žádném případě. Chtěl jsem na střední škole chodit s Agnes Durlinskou, ale byli jsme zelenáči a ona mi řekla, že mám počkat, dokud jí nenarostou prsa."

"A počkal jste?"

"Jasně že ne. Vyrostly jí až v šestnácti. Ale když maturovala, měla céčka a byla nejpobláznější na škole. Ona byla z dívčí školy u svaté Markéty. Já chodil na katolickou chlapeckou. Setkávali jsme se samozřejmě mimo školu, ale od chvíle, co tak rozkvetla, jsem se k ní už nemohl ani přiblížit."

Natálie se smála, až jí tekly slzy.

"Neodpověděl jste mi, co bude s tou večeří?" připomněla. "Tak dobře."

"Vy si myslíte, že to nemyslím vážně? Anebo se vám se mnou prostě nechce?"

"Nejsem zvyklý, že mě ženy zvou na večeři."

"Už je skoro jednadvacáté století, seržante."

"To máte pravdu. Asi bych si měl zvyknout, abych vůbec přežil."

"Vy to přežijete... všichni vás a doktora Gibrona znají jako ty nejlepší detektivy z oddělení vražd." "Opravdu? Teď se mi snažíte lichotit?" "Vůbec ne. To je prostě fakt, seržante..."

"Přestaňte mi říkat mou hodností. Jmenuju se Jimmy, Natálie." Zčervenala a já měl chuť zlíbat její růžové rty. Měl jsem co dělat, abych se nenahnul přes stůl a...
"Tak jdete se mnou na tu večeři, nebo ne?" Podíval jsem se jí do hnědých očí.
"Jste si jistá, že chcete být na veřejnosti viděná se starcem?"
"Už prosím neopakujte, že jste starý."
Myslela to vážně. Viděl jsem jí to na očích.
"OK. Kvůli vám, Natálie."
"Máte rád italskou kuchyni?"
Usmál jsem se na ni.
"Bože, to byla hloupá otázka."
Přikývl jsem a ona se nahlas rozesmála. Natáhla se přes stůl, a než jsem se stačil vzpamatovat, vzala mě za ruku.
"Co když si někdo takového bratříčkování všimne?" křenil jsem se.
Ale ruku jsem neodtáhl.
"Na to kašlu, Jimmy. A ty?"

35

Slacciovi byli mrtví a kapitán se znovu naštvál. Popuzovalo ho, že je Kat pořád na útěku a Ronny Ciccio hrozí válkou s Cicerovými, aby dokončil záležitost, která začala před měsíci u Freddyho a Eddieho Moratty. Šéf to měl přímo od mafie. Dostal se na kobyliku jejich síti informátorů v řadách policie.

Tajný agent předal seznam těch policajtů novinám Sun Times a Tribune a vypuklo doslova peklo. Naše oddělení mělo vyvinout skutečný tlak na Cicciovy a Cicerovy. Šestnáct policistů, kteří figurovali na Ronnyho seznamu, bylo zatčeno. FBI je sebrala při jediném zátahu. Čtrnáct vysoce postavených úředníků podalo rezignaci, protože jejich jména se objevovala v titulcích. Policie se otřásla a to přinášelo i spoustu vedlejších dopadů.

Dali jsme se dohromady s mravnostním oddělením, loupežemi a oddělením násilných činů a zavřeli jsme šest podniků Ronnyho Ciccio kvůli prostituci a hazardu. Téměř jsme mu tím zastavili jeho obchodní aktivity na severu. Jeho právníci spustili povyk, ale proti korupci v policejních řadách to byla slabota. Připomínalo mi to Serpico v New Yorku. Hlavy padaly, kariéry rychle končily a zdálo se, že člověk snad konečně bude moci být pyšný na to, že je poctivý chicagský policista. Nový policejní velitel byl muž, se kterým kdysi Tommy Spencer pracoval. Už tohle udělal v New Yorku. Objevoval se v regionálních zprávách v televizi a taky v populárním talk show. Nechtělo se mi věřit, že se jednomu muži podařilo vykořenit zlo, které zaplavovalo moji profesi, ale byl jsem ochoten změnit názor.

Ronnyho kontakty vytrhal i s kořeny jako plevel. Teď bylo možné mafii překvapit, protože jejich informační síť zkolabovala. Média zahájila na zkorumpované policisty hon a během týdne se už odehrály dvě sebevraždy. Byla to tragédie nebo spravedlnost, podle toho, jak to berete.

My s Tommym jsme vyrazili na Cicciovův masážní salon. Vešli jsme dovnitř se šesti uniformovanými policisty a zatkli čtyři z jeho dívek za prostituci a tři barmany jsme obvinili z kuplířství. Našli jsme dvanáct nezletilých dívek, které v baru pracovaly. Tuhle práci jsem normálně nedělal, protože jsem se věnoval mrtvolám, ale docela se mi líbilo vyklízet ty Cicciovy díry. Policejní velitel nás teď začlenil do své velké policejní akce, která měla město vyčistit, a to mi připomnělo, jak jsem se cítil před lety coby řadový policista.

Pracovali jsme na tom téměř deset dní a pak jsme se vrátili zase k vraždám. Odstříhli jsme Ronnyho skoro od všech finančních zdrojů. Chtěli jsme ho zmáčknot tak tvrdě, aby neměl čas věnovat se nějaké válce. A taky aby už neměl finanční hotovost.

Zdálo se, že to funguje, protože jeho právník, Sid Cranley, byl pro mírová jednání. Chtěl vyjednávat se samotným velitelem, ale musel se spokojit s kapitánem, Tommym a mnou.

Seděli jsme ve výslechové místnosti všichni čtyři, kapitán v čele proti Cranleymu a já proti dvoucestnému zrcadlu. Watson se jako obvykle zdržoval ve své kanceláři a hledal nějaký způsob jak zatknout Liama Ryana.

"To, co děláte, je s největší pravděpodobností protiústavní," řekl Cranley.

Byl to hezký muž s vlasy sepnutými do ohonu. Asi chtěl vypadat jako v sedmdesátých letech, ale nemohlo mu být víc než třicet. Chtěl jsem mu říct, že si zapřahá vozík své kariéry za skoro mrtvého taliánského koně, ale držel jsem pusku. Jak si ustlal, tak si taky lehne.

"Vy jste nám sem přišel vykládat zákony?" vyštěkl na něj kapitán.

"Tohle je nezákonné obtěžování..."

"Nevíš, o čem mluvíš, chlapče," usmál se na něj kapitán.

Musel jsem se ušklíbnout, protože náš kapitán ukazoval zuby zřídka kdy, výjimkou bylo, když vrčel.

"Tohle беру taky jako obtěžování," namítl právník.

"Tak se vrátíme k Ronnymu. Nejlépe by udělal, kdyby přišel sem a zabalil to. Jsem si jistý, že bychom mu výměnou za informace, které by nám váš klient poskytl, mohli zařídit program ochrany svědků. Ale nebudu tady dělat žádné dohody ani s vámi, ani s Cicciiem. Můj šéf chce, abyste věděli, že ten nátlak je jenom začátek. Budeme čekat před jeho prahem tak dlouho, až ho budeme moci zavřít. Jestli si chce vyřizovat s Cicerovými účty, může to udělat na vězeňském dvoře, ale rozhodně ne na ulicích."

Vypadal zmateně. Bylo mi ho skoro líto.

"Všichni Ronnyho informátoři byli pochytáni. Kdybych byl vámi, našel bych si jinou práci. Váš klient je v pěkném průseru a my jsme jenom jeho součástí. A teď, jestli mi chcete vysvětlit termín obtěžování, tak do toho."

Sid Cranley zrudl a vystřelil z místnosti.

"Zjevně nebyl spokojen s našimi podmínkami," řekl kapitán.

Vstal a nechal nás s Tommym samotné.

"Ronnymu už zůstal jenom ten Sicilan DeBrizio. Polovina jeho zaměstnanců hledá někoho, kdo by si je najal. Jestli je Ryan ještě ve městě, tak teď přišel čas udeřit."

"Je tu pořád a ta jeho holka taky. To máš pravdu. Teď je čas zaútočit, když se Ronny musí vypořádávat s nežádoucí pozorností... Musí být ve městě. Rád se schovává v davu. Nevím, kde se ukrýval v Kanadě, ale ve Spojeném království to byl Londýn a Dublin. Metropole, kde se může ukrýt jako chameleon. Používá převleky. Oblékal se jako Cait a týdný nás vodil za nos. Jako opravář málem zmasakroval celou Ronnyho pevnost. Kdyby ho DeBrizio neřízl, byl by Ryan už v Kanadě."

"Z něčeho musí žít a někde se musí schovávat. Někdo ho musel vidět. Ryan se skrývá v nějakém bytě. Ona nakupuje a vaří. On se dává dohromady po té ráně nožem, co mu sešil ten irský doktor. Asi to bylo vážné, protože se dva měsíce neukázal."

"Musíme ho dostat kvůli Tuohymu, Tommy. Kdyby kvůli ničemu jinému, tak kvůli němu ho musíme dostat. Nehodlám čekat na FBI nebo Watsona nebo kohokoli jiného. Půjdeme po něm na plný plyn. Aspoň se už nemusíme bát, že od nás budou prosakovat informace, přinejmenším ne mafii. Potřebujeme ještě zamést s Iry, tak jako jsme zametli s Italy."

"Kde navrhuješ začít?" usmál se Tommy.

Čtyřlístek byl na rohu Packer a Lemont Boulevard na severu. Museli jste být Ir, abyste si tady mohli udělat kamarády, ale nečekali jsme, že tu z nás budou nadšení. Začal jsem s barmanem.

"Ukažte mi svůj průkaz," řekl jsem mu.

"Aw c'mon, poručíku..."

"Tak sem s ním."

Lidé kolem nás se začali vytrácet.

"Jsi venku na podmínku, Kevine?" "Tak trochu," usmál se slabě.

"Neměl bys prodávat alkohol v baru... Zavolej mi šéfa." Kevin odešel dozadu.

Objevil se majitel, velký Ir jménem Donlan.

"Jsem z oddělení vražd. Chci najít Liama Ryana. Vím, že ho znáte, a jestli zjistím že jste nám nepomohl ho najít... Pak s vámi budu velmi nespokojen."

Pohnul se výbojně směrem ke mně. Věděl jsem, že mě může praštit, ale nepohnul jsem se. Viděl jsem, jak si Tommy sahá po levé noze, kde nosil svůj nůž na prasata. Ve zlomku vteřiny ho měl v ruce.

"Počkejte," zvedl medvěd Donlan ruce.

"Viděl jste někdy párat prase?" zašeptal mu do ucha Tommy. "Jste přece policajti," vyděsil se majitel. Barman Kevin se už dávno stáhl na druhý konec baru.

"Viděl jsi někoho kuchař?" šeptal Tommy. I mě trochu vylekal. "Ne. Neřekl bych, že..."

"Všechny ty růžové a červené vnitřnosti prostě vyskočí z břicha. Ani k tomu není potřeba moc velký řez. Jestli tě říznou, budeš umírat na podlaze a dívat se na svoje střeva."

"Nemůžete mi vyhrožovat..."

"Buď uděleáš, co ti říkám, anebo zjistíš, co to znamená mít střeva na podlaze."

"Řekni mi, kde je Ryan," řekl jsem.

Nikdo nestál blízko nás a moji otázku slyšel jenom Donlan.

"Kdybych vám to řekl, mohl bych to zaplatit životem."

"Zabil policajta, to by sis měl pamatovat."

Tommy měl v pravé ruce nůž, který špičkou směřoval k zemi.

"Přisahám při všemohoucím Bohu, že nevím, kde je."

"Jestli někdo od nás uvidí jeho nebo tu jeho ženskou, Cait Mal-loyovou, někde poblíž, přišiju ti účast na vraždě."

Zamrkal. Pak sotva viditelně kývl směrem ke své kanceláři a my ho následovali za bar.

"Nechci být vyrušován," varoval Kevina.

V kanceláři byl stůl a spousta beden. Zůstali jsme stát a on se posadil.

"Tak kde je?" zeptal jsem se znovu.

"Nelhal jsem, poručíku. Já to nevím... Ale něco čas od času zaslechnu... Můžete mi zaručit, že si to neodskáču?"

"Nemůžu ti zaručit nic. Ale slibuju, že ti ublížím, jestli mi to neřekneš, protože s tebou ztrácím čas už moc dlouho."

Donlan zrudl, ale za chvíli se vzpamatoval.

"Slyšel jsem... Slyšel jsem, že bydlí na severu u jezera. Italové ho skoro dostali, málem vykřvácel. Ale ta jeho holka to nějak zašila a pak našli starého doktora. Jak jsem říkal, Ryan hodně krvácel a říká se, že skoro umřel i přes tu lékařskou péči."

"Znáš adresu?" zeptal se Tommy.

V dlani pořád svíral nůž.

"Ne. Vím jenom, že je to někde na pravém břehu jezera, už tam skoro končí město."

"Ta dohoda pořád platí. Jestli se tu objeví, přišiju ti spoluúčast."

"Ten chlap tu nikdy nebyl, to přisahám na všechno, co je mi svaté, poručíku. Ale slyšel jsem to od jednoho chlápka, co ho zná osobně ze staré vlasti."

"A jak se jmenuje?" zeptal se Tommy.

Donlan si pečlivě prohlídl nůž v Tommyho ruce.

"Sedí dole a pije sám, taky býval v IRA. Odpaloval bomby... Podívejte, poručíku, to není zrovna přátelský typ..."

"Jak se jmenuje?" opakoval Tommy.

"Dewey... Dewey Martin... Mohli byste ho odsud odvést tak, aby nebylo hned jasné, že jsem ho prásknul? Mohlo by mě to stát život, poručíku. To myslím vážně. Tihle jen tak nekecají, ti rovnou jednají."

"Sebereme ho diskrétně. Kde sedí?"

"Sedí jeden box od televize. Poznáte ho, je hubený s blond vlasy. Vypadá jako ten britský herec, jak se jenom jmenoval... Peter OToole. Tak to je on. Jako Lawrence z Arábie."

"Až odejdeme, zůstaň tu ještě chvíli," doporučil mu Tommy.

"Dobře. Jenom mu neříkejte, kdo ho shodil."

"Tvoje tajemství je u nás v bezpečí," usmál se na něj Tommy a vrátil zbraň do pouzdra.

"O těch vnitřnostech jste jenom žertoval, že jo?"

Tommy se na něj usmál.

"Byl jsem v legiích," zašeptal do ucha majiteli Čtyřlístku.

Pak se zachechtal. Ale mně běžel po zádech mráz a viděl jsem, že ten obr přede mnou se třese.

Sedl jsem si naproti Deweymu. Bar byl tichý. Štamgasti odešli, hned jak jsme se tam objevili. "Ahoj, Dewey," řekl jsem. "My se známe?"

Byl blond a opravdu vypadal jako herec OToole. "Jsem poručík Parisi z oddělení vražd."

Už jsem měl vytaženou zbraň, ale nechal jsem ji schovanou pod stolem.

"Jestli uděláte rychlejší pohyb, Dewey, udělám do vás velkou díru. Už jsem byl letos jednou postřelený a nehodlám to opakovat... Podívejte se pod stůl," řekl jsem mu.

Rychle tam kouknul a uviděl obrovskou zbraň, co jsem držel v ruce.

"Teď se půjdeme projít jako tři staří přátelé," řekl jsem mu. Přikývl.

"Můj parťák dává přednost noži v ruce." Dewey se podíval na Spencera.

"Ale jestli se jenom pohnete, napálím vám to do stehna... A teď si v klidu sáhněte do levé kapsy a vyndejte zbraně."

Pomalu to udělal a položil před nás osmatřicítku Smith & Wes-son s upilovanou hlavní. Pak se objevil ještě boxer a nůž podobný mému.

"A teď ten derringer nebo co to máte v druhé kapse, abyste byl vyvážený," řekl jsem mu.

Sáhl tam a vytáhl dvaatřicítku vykládanou perleti.

"Je to všechno, Dewey?"

Přikývl.

"Pojedeme na projížďku. A pustíme vás, hned jak nám povíte to kouzelné slůvko."

"Jaké kouzelné slůvko?"

"Adresu, a budete mít rázem dva nové dobré přátele. Když nám ji nepovíte, tak se Ryan doví, že jste ho s Donlanem shodili. Jsem si jistý, že Kat má spoustu kamarádů, kteří za svého hrdinu rádi vyrovnají účty."

Na tváři se mu objevil opravdový strach. Jenom přikývl. "Tak jedeme, Dewey. A bylo by lepší, kdyby to netrvalo moc dlouho," řekl jsem mu.

36

První večeri, na které jsem s Natálií byl, zaplatila ona. Když číšník přinesl účet, sáhl jsem pro peněženku, ale než jsem se vzpamatoval, podala mu kreditní kartu.

"Co to má znamenat?"

"Já jsem tě pozvala."

"Ale takhle se to nedělá."

"Takhle se to nedělalo kdy? V roce 1965?"

"Přesně tak. V té době jsem chodil na rande... Ale co takhle mě nechat zaplatit příště?"

"Ono bude nějaké příště?" usmála se. "Zkoušíš mě nachytat, Manionová?" "Jasně."

Vzala mě v tom bistru na Michigan Avenue za ruku. Jmenovalo se to tam U Billyho a bylo to velmi populární místo.

Uvědomil jsem si, že jí ruku tisknu. Měla jemné ruce a vůbec nepůsobily jako ruce policajta, i když ani ona nebyla zrovna prototyp policajta. Na pažích měla pevně vypracované svaly, ale rozhodně nebyla žádná kulturistka. Měla vzpřímenou postavu, ani trochu se nehrbila. Zářivě rudé vlasy nosila ostříhané na kluka, ale vůbec jí to nedodávalo maskulinní vzhled. Byla skrz naskrz ženská. Měla plné rty, používala růžovou rtěnku nebo lesk nebo co to vlastně dodávalo jejím rtům tu přitažlivost. Od chvíle, kdy jsme se U Billyho posadili, jsem měl chuť ji políbit, ale držel jsem se zpátky.

Říkal jsem si to, co jsem si opakoval v duchu celou cestu do restaurace: Natálie Manionová je pro mě moc mladá.

Časem by jí věkový rozdíl začal vadit a já už tu ztrátu nechci prožít potřetí. Možná by to byla klasika, zažít něco třikrát, ale mně to zrovna jako magické číslo pro mě a pro zrzku nepřipadalo. Byla tak přitažlivá. Co jí to vůbec napadlo, všimnout si zrovna mě? Mohla mít jakéhokoli hřebce, na kterého by ukázala, a místo toho se poohlíží v kafilérii.

"Nejsi pro mě starý," řekla z ničeho nic.

"He?" zněla moje bystrá reakce.

"Přemýšlíš o tom, že jsi pro mě moc starý a že by nám to nevyšlo, ale to se pleteš, Jimmy."

Když vyslovila moje jméno, zrychlil se mi tep, krev se mi vehnala do tváří a cítil jsem, jak mi buší ve spáncích. Ale já se nechtěl zbláznit do Natálie Manionové. Nechtěl jsem vplout do těch samých nebezpečných vod jako s Célií, když už jsem ztratil dvě lásky svého života.

"Chceš děti?" zeptal jsem se jí. "Jistě."

"Já mám dvě děti ne o moc mladší, než jsi ty. Podívej, Natálie, jsem opravdu polichocený, že jsi mě pozvala na rande."

Kdyby to bylo na mně..."

"Co? Co by se dělo, kdyby to bylo na tobě?"

"Chodil bych s tebou. A nejspíš bych se do tebe zamiloval a chtěl si tě vzít a mít další děti. Což ukazuje, jaký jsem blázen. Za-milová-vám se do žen a ony mě opouštějí. Myslím, že bych to už nepřežil."

"To je ale výhoda mého mládí," usmála se. Její úsměv byl pro mě vražedný. Zaváhal jsem. V tom jejím krásném úsměvu se rozpouštěly všechny důvody, které jsem měl pro to, abych vše hned rázně ukončil. Bylo to beznadějné. Všechny ty rozumné argumenty byly v háji. Měla mě a věděla o tom. A já měl strach, co bude dál.

Určitě jí to dojde. Je těžké chodit s někým, s kým pracujete, zvlášť když jste oba policisté. Na oddělení se na takovéhle vztahy nedívají zrovna vlídně.

Začal jsem být do téhle dívenky hodně zamilovaný a zdálo se, že nemám moc na vybranou. Nemohl jsem od ní odtrhnout oči. Nedala mi šanci.

Přinesli nám dezert, ale nechal jsem ho ležet na stole. Natálie bezstarostně spořádala čokoládovou pěnu. Tahle mladá dáma měla obdivuhodný metabolismus. Snědla steak, pečené brambory, salát a vypila dvě sklenky burgundského... A přitom rozhodně nevážíla metrů. Neměla ani velký zadek. Byla jako bohyně. Když jsem jí to řekl, smála se. Byla to ta nejpřirozenější žena, jakou jsem kdy potkal. Nebylo na ní nic falešného ani fyzicky, ani intelektuálně. Byla veselá, roztomilá...

"Pojďme někam, kde bychom mohli být sami."

"To zní nebezpečně," usmál jsem se.

"Pojďme ke mně do bytu."

"Možná bychom měli zpomalit," navrhl jsem.

"Tohle by neměl říkat chlap, to bych měla říct já, Jimmy."

"Promiň."

"Není proč. Asi máš pravdu, měli bychom zpomalit." "Tak znovu, já totiž nemládnu."

Zasmála se. I ten její smích byl opravdový. Nebylo na ní nic nuceného. Byla jemná a ženská. Uvědomil jsem si, že bych její smích mohl poslouchat celé hodiny.

"Tak jdeme ke mně, ne?" zeptala se.

"Kde bydlíš?" odpověděl jsem jí otázkou.

Měla byt v severní části města přímo na Clark Street nedaleko Wrigley Field.

Čekala na mě. Vyšli jsme tři patra k jejímu bytu. Byl spartánsky zařízený, žádné ozdůbky. Na stěnách byly jenom dva zarámované plakáty. Jedním byl výtisk Hopperových "Nighthawks". Miloval jsem tu malbu. Viděl jsem ji v muzeu. A druhý byl Van Gogh. Bylo na něm pole v neskutečně zelené barvě.

"Máš dobrý vkus," řekl jsem jí.

"Skoro nic o umění nevím. Líbí se mi tyhle dva plakáty. Jsem typický ignorant, vím jenom, co se mi líbí. Tak je to." Objala mě kolem krku a vášnivě mě políbila. Když se jazykem dotkla mého jazyka, strhl jsem z ní sako a hodil ho na gauč.

"Budeš si mě ráno ještě vážit?"

"Tohle bych zase měla říct já, poručíku."

"Asi bychom měli doopravdy zpomalit."

"To máš pravdu... Chceš kafe?"

"Radši dietní kolu, jestli ji máš."

"Jasně."

Zašla do lednice a vytáhla dvě plechovky. Seděli jsme na jejím gauči a před námi byla malá televize. Na obrazovce byl prach, jako by nebyla zrovna moc používána. Měla tam také pár polic s knihami, ve kterých bylo spousta paperbacků.

"Příští čtvrtek jdu na test, abych se mohla stát tajnou," řekla.

"Už?"

"Je to příležitost pro ženy. V počtu mužských a ženských detektivů je obrovský rozdíl, takže nám dávají příležitost, abychom vyrovnali ten rozdíl mezi pohlavími."

"To určitě zvládneš."

"Možná ne... Ale tyhle věci mi docela jdou. Vlastně mám titul z kriminologie. Vystudovala jsem za to, co jsem vydělala v armádě u letectva."

"Byla jsi pilot?"

"Ne, specialista na zbraně. Vyzbrojovala jsem stíhačky a vrtulníky a tak. Byla jsem tam čtyři roky a pak jsem šla na univerzitu a dokončila svůj bakalářský a magisterský titul."

"Pořád zapomínám, že je ti třicet."

"Třicet dva, přesně."

Odložila plechovku na konferenční stůl před gaučem a pak mě znovu políbila.

"Jestli se dneska budeme milovat, nesmíš si myslet, že jsem nějaká lehká holka," křenila se.

"Ne, to si nemyslím. Ale co..."

"Nesnesla bych, aby sis o mně myslel něco špatného." "Nemohl bych si o tobě myslet nic špatného, Natálie." Znovu mě políbila.

"Já ti neumřu, Jimmy, ani tě neopustím. Ne, jestli ke mně cítíš to, co já k tobě."

"Myslím, že jsem do tebe úplně cvok, Natálie." "Opravdu?"

"Ano. Ale dovedu si představit, že budeš chodit s klukem tvého věku a budeš se divit, co jsi na takovém dědkovi viděla..."

"Nejsi starý. Máš ty nejmladší oči, co jsem kdy viděla. Miluju tvoje oči. Skoro se v nich ztrácím, a proto jsme tady. Ztratila jsem se v nich v tu chvíli, kdy jsem ti vylila kafe do klína."

"Jo, dlužíš mi dvanáct babek za čistírnu."

Zasmála se. A pak sáhla do peněženky.

"Jestli se těch peněz dotkneš, tak tě plácnu."

"Ty rád plácáš ženské?"

"Děláš si legraci?"

"Dvě ženy. To je dost na jeden život."

"Ano. To jsem se ti už pokoušel vysvětlit."

"Myslíš, že máš dost testosteronu na třetí?"

Tentokrát jsem ji políbil. Sundal jsem jí blůzu a zjistil jsem, že nemá podprsenku. Pomohla mi sundat podpažní pouzdro, tričko a tílko. Natálie nosila zbraň v kabelce.

* * *

Tu noc jsme nespali. Eleanor zůstala s Mikem a Kelly přes noc a já jí před půlnocí zavolał, že se vrátím zítra odpoledne. Měli jsme oba s Natálií volný den, a tak jsem ji požádal, jestli bychom ho mohli strávit spolu. Usmála se, ale pak se rozplakala.

"Co se děje?" zeptal jsem se.

"Takhle já vyjadřuju radost," smála se.

Políbil jsem ji a odvedl do koupelny a pak jsme se milovali na gauči.

Najednou jsem si uvědomil, že jsem jí nepoložil jednu důležitou otázku.

"Vzala sis..."

"To je v pořádku, Jimmy. Beru prášky od šestnácti... Ne že bych byla nějaká divoška, ale potřebovala jsem upravit periodu..." "To je možná víc informací, než jsem chtěl vědět." "Ty jsi v sexu hodně konzervativní, vid'?" "Chceš tím říct, že jsem sexuálně retardovaný?" Odfrkla.

"Ne, ale nedovedu si tě představit v černé kůži s maskou a bičem."

"To jsou tvoje fantazie?"

"Ani omylem. Mám to ráda klasicky. Žádné svazování, škrcení ani kůže. Jenom ty a já."

Když jsem do ní vniknul, otevřela doširoka oči. Naklonil jsem se a políbil ji.

Šest let samoty. Po Célii Dacyové jsem se s nikým nemiloval. Zdálo se mi, že je to déle než šest let. Měl jsem strach, že už jsem ztratil touhu, ale zjevně nevymizela.

Tohle bylo ale víc než touha. Věděl jsem, že se něco takového může stát, v ten okamžik, kdy jsem se Natálii podíval do očí ve chvíli, kdy mě polila tím kafem. Bylo to něco, co bych chtěl, aby trvalo déle než čas, který mi Bůh na této zemi vyměřil. Ale Natálii bylo teprve třicet. Je to jenom dítě, opakoval jsem si pořád.

Jenže jsem věděl, že to není pravda. Byl to někdo, koho jsem hledal celá léta od doby, kdy jsem ztratil Célii a Erin.

Nejsem z těch, kteří vydrží být na světě sami. Potřeboval jsem něčí přítomnost a ne jenom dočasně.

Když jsem dospěl k vrcholu, její rty se zformovaly do o, ale pak jsme společně dorazili do konce jako dva zpěnění závodní koně. Do cílové pásy jsme dojeli současně.

Procházeli jsme se po břehu jezera. Vzal jsem ji na pláž a dívali jsme se, jak voda naráží na břeh. Pokračovali jsme po Michigan Avenue, vešli jsme do Art Institue a podívali se na originál od Edwarda Hoppera. Vzal jsem Natálii do suvenýrů a koupil jsem jí do bytu reprodukce Renoira a Degase. Když jsme vyšli ven, políbila mě a viděl jsem, jak jí po tvářích stéká pramínek slz.

"S tím pláčem budeme muset něco udělat."

"Ano, pane," zasalutovala a já ji znovu políbil.

Zavřel jsem za ní dveře od kanceláře. Doktor byl u zubaře. Zamknul jsem a zhasnul světlo. Posadil jsem ji na parapet okna s vyhlídkou na Michiganské jezero. Rychle jsem jí svlékl šaty a pak odstrojil i sebe. Položila mi na ramena své krásné nohy, a když jsem do ní vnikl, hlasitě vykřikla.

"Tohle se nesmí opakovat, krásko," řekl jsem jí, když si oblékla uniformu.

"Ne, to bychom neměli dělat. Měla jsem být dole už před patnácti minutami. Budou tam vyvěšené výsledky." "Tvého testu?" "Ano."

"Tak to půjdu dolů s tebou."

"Myslíš, že bychom se spolu měli ukazovat?" ušklíbala se. "Myslím, že chci být součástí tvého světa, Zrzko." "Miluju tě, Jimmy." To bylo poprvé, kdy to vyslovila.

"Já tebe už dlouho. Miluju tě od chvíle, kdy ses mi pokusila uvařit mužskou pýchu."

Objala mě, políbila, a než jsem se vzpamatoval, už jsme ze sebe zase strhávali šaty.

37

Měli jsme dlouhý pohovor s Deweym Martinem cestou na stanici. Byla to velmi přínosná cesta. Dewey zpíval jako kanár. Řekl nám, že Ryan žije v domě na jihozápadě. Bylo to v Palos Hills nedaleko bývalého domu Cait Malloyové na Orland Parku.

Deweyho jsme zašili za nelegální ozbrojování a porušení podmínky, ale nevypadal, že by se ho to nějak dotklo. Město teď zodpovídalo za jeho život, protože s námi spolupracoval, a věděl, že by bylo lepší, kdyby se nám podařilo chytit

Ryana dřív, než dostane jeho samotného.

Vyrazili jsme do Palos Hills se šesti hlídkovými vozy. Dva byly z okresu, protože jsme byli už za hranicemi města. V domě jsme zjistili, že tu Ryan nedávno byl. Postel byla rozestlaná a zdálo se, že ti dva právě odešli. Ryan o nás znovu věděl. Bylo nám jasné, že tu byli, protože jsme v koši našli staré obvazy. Podle specialistů na nich byly skvrny od krve, což znamenalo, že se pomalu začíná uzdravovat. Dobrou zprávou bylo, že pořád ještě trpí následky zranění od Ronnyho bodyguarda. Watson byl s námi na cestě. Vylezl ze své kanceláře a doprovázel nás do Palos Heights.

"Je pryč jenom chvíli," oznámil nám Skot. "Musí být zoufalý. Ví, že čím déle bude čekat s útokem na Cicciovu, tím pravděpodobněji ho chytíme. Tohle tušení jsem měl, když jsme ho málem chytili v posteli s jeho ženou Siobhan. Věděl jsem, že už mu dýcháme na záda. Ted' je mi to taky jasné, takže nemám depresi, že nám zase unikl. Už jsme blízko a musíme hlídat Ronnyho. Ryan se pokusí brzy zaútočit, pokud moje intuice za něco stojí."

"To má pravdu," souhlasil s ním Tommy. "Musí to být někdy ted'. Armáda policajtů za zády jen povzbudí jeho účinnost. Jeho dny venku jsou sečteny. Myslím, že Robertova intuice se rovná faktům, Jimmy."

"Taky si myslím. Ted' se musíme všichni snažit chytit toho bastarda dřív, než nám připraví o hlavu Ronnyho Ciccio."

* * *

O pár týdnů později k nám dorazil tajný agent. Stupňovali jsme tlak na Ronnyho a Cicerovy a soustředili jsme se na všechny kontakty z IRA, které by mohly Ryanovi ještě zůstat. O Ryanovi a Malloyové jsme měli stále více informací a šli jsme po nich. Bylo to jenom otázkou času. Už nám dlouho nemohli unikat. Nebylo možné, abychom se všemi těmi lidmi, které jsme nasadili, tyhle dva nechytily.

Našli jsme Freddyho Morattu. Došli mu totiž peníze, a tak zavolaal Ronnymu Cicciovu domů. Použil mobilní telefon, protože to byl opravdu velký blbec a nenapadlo ho, že se dá odposlouchávat. V dodávce před Ciciovým domem jsme měli odposlech a tak jsme zaslechli adresu, na kterou má Freddy doručit peníze. Bylo to blízko Sox Parku.

Ciccio chtěl Freddyho uklidnit, takže poslal svého člověka k domu, kde se Moratta celé ty týdny ukrýval. Byl to dům Freddyho dědečka na South Marion Place. Agent nám zavolaal a my jsme ten dům nechali hlídat třemi neoznačenými vozy. Dva patřily federálům a jeden policii. Čekali na nás, abychom mohli vniknout dovnitř. Zatelefonovali jsme soudci, zajistili si povolení k prohlídce a obklíčili jsme dům, zatímco sousedi na nás zírali z oken.

Tommy zaklepal na dveře. Všichni čtyři jsme měli v ruce zbraně a měli jsme s sebou šest příslušníků zvláštních sil, kteří čekali v dodávce, pokud by šlo do tuhého. Měl jsem na sobě neprůstřelnou vestu, tentokrát mi to ani nemuseli připomínat.

Salvatore Amato, děda, co ten dům vlastnil, otevřel dveře. Bylo mu skoro devadesát a vypadal, že jsme ho vyděsili.

"Kde je Freddy, pane?" zeptal se Tommy. Ukázal jsem starci povolení k prohlídce a on na ně silnými brýlemi nžoural. Prošli jsme kolem něho do domu. Stará paní seděla na gauči v pokoji. Zdálo se, že si přítomnosti všech těch policistů není vědoma.

Procházel jsem domem s namířenými zbraněmi. Byli jsme tam Tommy, Watson a další dva policisté z oddělení vražd, Riley a Carraway a já. V přízemí nikdo nebyl.

Cicciov kurýr už seděl venku v policejním autě. Byl zatčen několik vteřin poté, co odsud odešel lehčí o balík peněz, které předal Freddyemu.

Freddy seděl u stolu v kuchyni. Zdálo se, že nás čekal. Tommy se k němu postavil a nasadil mu pouta na ruce, které měl položené na stole před sebou.

"Proč vám to trvalo tak dlouho, hoši?" zkoušel se ušklíbnout.

"Nejsi rád, že jsem to já, a ne ten Ir?" usmál se Tommy.

"Nemůžu spát. Od chvíle, co jsem tady, jsem nespál. Pořád se mi zdá, že ten zatracený Irčan přijde a provede se mnou to, co s Eddiem. Zkoušel jsem brát prášky na spaní, na uklidnění... Ale nepomohlo mi to."

Zavezli jsme ho na stanici. Kapitán nás pozoroval zrcadlem a my s Tommym vyslyšeli Morattu. Freddy o právníka nepožádal. Věděl jsem, že to je nejlepší možnost. Ted' mu program na ochranu svědků zněl jako dovolená na Havaji.

"Žil jsem jak nějaký posranej krtek. Ani jeden z těch staříků neslyší a babka je slepá... Bylo to, jako bych byl zaživa pohřbený. Neměl jsem žádný ženský, protože jsem se bál, že mě prásknou. Nemůžu nikomu věřit... Myslel jsem, že mě Ronny zabije, takže jsem se na něj nemohl obrátit. Ted' jsem mu musel říct o prachy. No, co jsem měl dělat?"

"Jsi si jistý, že nechceš právníka?" zeptal jsem se ho.

"Zachráni mě to od toho, abych se nestal dalším barbeque na tom Irově krátkém seznamu?"

Seděli jsme s Tommym mlčky.

"Pojďme se dohodnout. Vy mě dostanete do programu a já vám přihraju Ronnyho Ciccio."

"Nařídil Ronny Ciccio zabít Cicerovy?" zeptal se Tommy.

"Byl to Vincent... Ale neodpřísáhnou to, dokud mě nedostanete do programu..."

"Věděl Ronny, že vás Vincent poštal na Cicerovy?" zeptal jsem se.

"Jo, ale až už jsme byli na cestě. Pěkně se na Vincenta nasral. Myslím, že kdyby Vincent nebyl jeho malej bráška, tak by ho Ronny odprásknul."

"Ryan se o to postaral sám," připomněl mu Tommy.

"Jo, ale ten Ir to udělal pěkně hnusně."

"Zabili jste jeho ženu a holčičku, ty idiote," vyštěkl jsem na něj. "Seděly na špatném místě..."

Dal jsem mu facku. Hlava mu odletěla a pak spadl na zem. "Tohle přece nesmíte..."

"Jestli to o nich ještě jednou řekneš, tak ti urazím palici, Freddy," varoval jsem ho.

Čekal jsem, že si ted' řekne o právníka, ale nic nechtěl. "Hele, byla to nehoda."

Znovu jsem vystartoval ze židle, ale Tommy mě zastavil.

"Jsi fakt tak blbej, Freddy?" zeptal se Tommy.

"Je mi to líto."

"Ne, není, ty debile."

"Neříkejte mi tak, poručíku."

"Co Ronny plánoval na toho Ira?" zeptal se Tommy. "Já nevím. Když jsem mu volal, tak jsem o Ryanovi nemluvil... Ale myslím, že něco chystá."

"Proč to říkáš?" zajímal se Tommy.

"Víte o tom chlápku, co mi přinesl prachy? Říkal, že mají pro toho Ira překvapení. Že ho brzy dostanou. A má to něco společného s tou hospodou, kde jsme zastřelili Cicerovy... a tu ženu s dítětem."

Podíval se na mě koutkem oka, jestli se na něj zase vrhnu, ale ani jsem se nehnul.

"Myslíš U Eduarda," řekl jsem.

"Jo, on si myslí, že to bude pro toho zasranýho Irčana návnada. Tam to dostala jeho žena a dcera a Ronny si myslí, že pro něj bude neodolatelná šance, dostat ho právě tam."

"Kdy?" zeptal se Tommy.

"Já nevím, ale brzy."

"Promluvíme si s lidmi od US Marshals. Měl by ses tentokrát snažit, Freddy, protože tenhle tvůj Irčan zabil tolik lidí, že by to vydalo na malé město, a ty jsi první na seznamu po Ronnym."

"Poručíku, já jim vyjdu vstříc... Po Ronnym už jdete dlouho, ne?"

Neodpověděl jsem mu.

"Jak dlouho už jsi nespál?" usmál se Tommy. Freddy se houpal na židli.

"Celou dobu jsem se díval na televizi. Ven jsem chodit nemohl. Mluvit jsem mohl jenom s těma gerontama, jeden je hluchej a ta druhá hluchá a slepá. Schovával jsem se za záclonou a snil o tom, jaký by to bylo na svobodě. Taký jsem přemítal, čím si musel Eddie projít, když ho ta bestie upálila zaživa."

"Možná že bys měl zmizet na nějaké opuštěné místo. Někde poblíž golfového hřiště," řekl Tommy.

"Golf nesnáším."

"A nemohl jsi spát i kvůli Siobhan a Mary Therese Ryanové?" "Praštíte mě zase, poručíku?" Zavrtěl jsem hlavou.

"Byly ve špatnou dobu na špatném místě, a tím je nechci nijak urážet. Nechtěli jsme je zabít... Ale tu holčičku jsem párkrát viděl ve snu... Cítíte se kvůli tomu líp, poručíku?"

"Ne," řekl jsem mu.

Cítil jsem se unavený. Asi jsem byl přepracovaný a teď se dostavilo vyčerpání.

Ale ještě jsem úplně nezhloupnul. Ryanovi už jsme byli blízko. Měli jsme Freddyho Morattu a Ronnyho Ciccio, i když Freddy už uzavřel dohodu, která mu přinesla svobodu.

"Věříš v peklo, Freddy?" zeptal jsem se ho.

"Nejsem žádný černoprdelník, poručíku."

"To mělo asi znamenat, že ne."

Pokrčil rameny.

"To je realita, Freddy. Zlo je skutečné. Všechno pro to svědčí. Jen se podívej kolem sebe. Zabil jsi dvě bestie, ale taky jsi zmařil dva nevinné životy. A ty si myslíš, že ti to projde?"

"Vy jako myslíte u Boha?"

Jake mně moc otcovských rad neuděloval, ale říkal mi, že nemá cenu hádat se s idiotem.

"Doufám, že to posereš i v tom novém životě jako Gravano. Doufám, že tě chytanou při šmelině nebo prodeji drog, a nakonec skončíš v cele, kam patříš. Začni přemýšlet o skutečném pekle. Přemýšlej o někom, kdo o tobě ví všechno, Freddy. Začni se třást o svou duši a mysl na věčnost... Ale v tak prázdné makovici, jako máš ty, se asi rozběšknout nemůže. Seru na tebe, Freddy, protože jsi blbec. Seženeme ty lidi od Marshals, aby se na tebe přišli podívat."

Freddy zíral na stůl, jako by trucoval jak malej harant.

Obvinění na Ronnyho Ciccio a tři další vysoce postavené členy jeho rodiny přišlo před velkou porotu. Bylo jenom otázkou jednoho

dvou dnů, kdy je zatknou. Pozvali mě i Tommyho, abychom při tom zatčení byli.

Ta záležitost s restaurací U Eduarda na mě dolehla. Ronny bude muset začít brzo, jestli chce Ryana k něčemu vyprovokovat. Zatčení se vyřizovala většinou osmačtyřicet hodin, kdy bylo možné nejrychleji vyřídit všechny potřebné papíry.

Letišť bylo sledované. Ronny se z Chicaga nedostane. Dům, ve kterém se ukrýval, byl pod neustálým dohledem šesti policistů. Nemyslel jsem si, že by se Ryan pokoušel ještě jednou přiblížit k jeho domu, ale jestli byl ten tip s restaurací správný, o to víc bylo potřeba Ronnyho hlídat. Měl jsem pocit, že se to musí odehrát dnes večer. Čas se krátil, protože mu hrozilo zatčení.

Jeli jsme k Eduardovi. Bylo to poprvé, co jsem se tam vrátil od chvíle, kdy tu zemřeli Cicerové a obě Ryanové. Příhrátý číšník Robert byl ve službě.

"Poručíku," švitořil. "Už jste tu dlouho nebyl."

Pak uviděl můj vážný výraz.

"Co se děje?"

"Myslím si, že by dnes večer mohl přijít Ronny Ciccio," řekl jsem. Tommy si stoupl vedle mě.

"Proč?" zeptal se Robert s výrazem skutečné hrůzy v pohledné tváři.

"Aby donutil Kata ukázat se dřív, než Ronny zmizí."

"Nemůžete ho zatknout a zastavit to?" zeptal se Robert.

"Ne bez papírů a ty by se stihly vyřídit tak do zítřka odpoledne. Víte, jak je zákon těžkopádný."

"A nemůžete mu zabránit, aby sem přišel?"

"Budeme tady, Roberte... Jenom jsem vám to chtěl říct. A chci, abyste mi řekl, kdyby se objevil někdo podezřelý. To by mohl být..."

"Ryan," doplnil mě Robert. Najednou posmutněl.

"To jeho žena a dcera nestačily?" zeptal se mě Robert.

"Zůstala mu jenom nenávisť. Před lety zavraždili jeho bratra a tím tohle všechno začalo. Všechno to vraždění. Na místě, kde by měl mít srdce, má díru. Tu nic nezaplní, bez ohledu na to, kolik lidí odpraví. Takhle se mstí Italové. Nestačí ti zabít vraha a jeho rodinu. Prostě vraždíš dál a čekáš, až přijde konec, ale on nepřichází..."

Dokud tě někdo nezastaví. Ronny Ciccio se tu možná neukáže. Ale dostali jsme takovouhle informaci a bereme ji vážně. Chci, aby se to tu neopakovalo, Ronny. Budeme se snažit."

Robert zavedl skupinku čtyř lidí ke stolu k pozdnímu obědu. Watson sem dorazil z velitelství. Policisté v neoznačeném voze hlídali Ciccio a jeho dům.

Byly tři hodiny do setmění. Dny se zkracovaly a brzy začne podzim.

38

Měl jsem strach se oženit, když byl mezi námi takový věkový rozdíl. Dvacet let je hodně, i když Natálie vždycky nad vším mávla rukou.

"Nejsi starý. Jsi na prahu středního věku," trvala na svém. "A já nechci čekat na nikoho jiného a taky jiného nechci a nechápu, proč jsi v tomhle tak tvrdohlavý. Bože, Jimmy, ty nechceš být šťastný?"

Tahle otázka mi pořád zněla v uších. Nemohl jsem ji setřást. Ale taky jsem si dobře pamatoval bolest, kterou jsem už dvakrát prožil. Erin mě zasáhla víc, samozřejmě, protože to byla moje žena a měli jsme spolu děti. Ale smrt Célie mě také těžce zranila. Opravdu jsem ji miloval a chtěl jsem si ji vzít. Nevěděl jsem, jestli mám dost síly, abych to riziko podstoupil potřetí, a tohle jsem se snažil Natálii vysvětlit, ale nikam to nevedlo.

"Miluju tě, Jimmy. Miluju tě tak jako nikoho předtím. A ty říkáš, že mě taky miluješ."

"Jistě, Natálie. Jsem do tebe blázen."

"Tak si mě vezmi a přestaň pořád vymýšlet nějakou tragédii. Radši prožiju krátký a šťastný život s tebou než žádný."

Slibuju, že nás nikdo nerozdělí. Ani Bůh, ani člověk. Nevěříš mi, Jimmy?"

Nebyla žádná plačka. Neronila slzy, aby mě přesvědčila.

Můj postoj změnila až její matka.

Kathy Manionová byla v mém věku a byla deset let vdovou. Vzal jsem ji s Natálií na večeři, když přijela z jižního Wisconsinu. Byla to krásná žena, skoro dvojnice své dcery. Byla zdravá a plná života, představoval jsem si, že takhle nějak by mohla vypadat Natálie v padesáti.

Jakmile její dcera odešla na toaletu, pustila se do mě.

"Milujete ji, nebo ne, Jimmy?"

"Miluju. Jsem do ní blázen."

"Tak proč si ji nevezmete?"

Nebyla nijak vlezlá, bylo to jenom prosté konstatování. Chtěla vědět, v čem je problém a proč se nechci ženit, což je přirozené vyústění většiny vztahů.

Seděli jsem v Callahanově grillu. Vybrala ho Natálie, protože tam měli skvělé irské i americké jídlo.

"Neřekl jsem, že si ji nevezmu."

"Nechci Natálii strkat nos do života, ale stejně do dělám. Moje dcera vás taky zbožňuje. Mluví jenom o vás. A když vypráví o tom, jak jste skvělý, začne mě bolet srdce. Víte, my jsme se s jejím otcem Billym milovali. Pamatuji si, jaké to je, zbláznit se do muže, vedle kterého se každé ráno probouzím. Pamatuji si, jak se mi sevřelo srdce, když jsem se na něj podívala nebo se ho dotkla, Jimmy. Je to požehnání. Ale já vím, že si to také pamatujete z prvního manželství."

"Ano, pamatuji."

"Myslete si, že jste ta nejšťastnější osoba na celé planetě. Protože co jsou starosti, když je sdílíte s nejlepším člověkem? Většina lidí to nezažije. Rezignuje a dělá kompromisy. Takové to: sice jsem si představovala někoho jiného, ale táhne mi na třicet a už nechci být sama... Ani jeden z nás nemusel slevovat, Jimmy. Nemuseli jsme dělat kompromisy. Ne. Bůh nám požehnal, mně s Billem. A vašim požehnáním byla Erin, je to tak?"

Přikývl jsem.

"Erin je pryč. Natálie mi vyprávěla tu tragédii s Célií Dacyovou. To muselo být... k neunesení. Ztratit takhle dvě ženy, které jste opravdu miloval... Teď se snažíte udělat správnou věc s mojí dcerou a jste o dvacet let starší."

Měla stejně rusé vlasy jako Natálie. Byly opravdu jako dvojčata s tím rozdílem, že Kathy už měla vrásky.

"Nezahazujte to, Jimmy. Neudělejte něco, čeho byste litoval. Všichni stárneme, ne? Vy, já... Vrásky jsou jí ukradené."

Ona vidí vás. Vaše skutečné já. Toho muže uvnitř, co nemá žádný věk. Věk přichází zvenku... Nechci vás poučovat. To je ta učitelka ve mně. Někdy nevím, kdy skončit. Ale když se setkám s někým jako vy a moje dcera ztrácí šanci na štěstí, tak nedokážu držet pusou. Ožeňte se s ní, Jimmy. Vidím už z toho, jak se na ni díváte, že ji milujete. Nenechte nějaké chýry, aby vám zkazily život. Žiju sama, ale já nenašla muže, se kterým bych mohla znovu začít. A trpím tím. Tak netrpte."

Natálie se vrátila z toalety. Když se posadila, nedokázal jsem od ní odtrhnout oči. Pak jsem se konečně podíval na

Kathy a viděl jsem, že se usmívá.

Řekl jsem dětem, že požádám Natálii o ruku ještě předtím, než jsem to řekl Zrzce. Mike byl trochu zamlklý, ale Kelly jákala. "Tati!" vykřikla.

Mike se vytratil do pokoje. Tak jsem šel za ním. Zavřel jsem za sebou dveře. Měl puštěnou svou malou televizi, ale když jsem ji vypnul, neprotestoval.

Sedl jsem si k němu na postel.

"Nepřestal jsem maminku milovat. Nikdy na ni nezapomenu a vždycky to bude tvoje máma, Miku. Tohle nic nezmění."

"Tak proč si ji musíš brát?" "Nemusím, chci. Miluju ji." "Tak jako mámu?" "Ano."

"Tak jako jsi miloval Célii?" "Ano."

"Jak můžeš tyhle všechny lidi milovat? Máš si vzít jednoho a konec."

"Kdyby byla máma naživu, o Natálii bychom nemluvili. Nikdy bych se s ní, ani s Célii nesblížil. Ale když lidé zemřou, nechají tě tady. Nepřestaneš dýchat a nepřestaneš milovat."

"Proč? Myslel jsem, že se to stane jen jednou."

"Někdy to tak je. Neopustil jsem mámu. Pořád je se mnou, tady uvnitř. A ani na Célii nezapomenu. Ale život se musí žít, jak se říká. Miluju Natálii a vím, že tebe a Kelly má moc ráda."

"Mám ji rád. Hodně... Ale nevím, jak se může nastěhovat... nikdy jsem nechápal, jak jsi sem chtěl přivést Célii. Měl jsem ji taky moc rád, ale nechápal jsem, jak můžeš lidi takhle... nahradit."

"To nemůžeš. Ale můžeš do svého života přivést další lidi... Budeš se na mě zlobit, jestli Natálie řekne ano?"

Podíval se na mě a plakal pro Erin. I po těch letech pro ni plakal. Věděl jsem, že si vzpomněl na mámu.

"Natálie mámu nenahradí. Ona to chápe. Ale může být tvou nejlepší přítelkyní, když jí to dovolíš." "Pořád mi máma chybí."

Pohládl jsem ho po tmavě hnědých vlasech. Byl to hezký kluk a já ho i jeho sestru miloval. Erin z nich udělala dva krásné lidi a vždy v nich bude žít.

"Budeš se na mě zlobit, Miku?"

"Ne, táto, nebudu."

Objal mě a já ho dlouho držel v náruči.

Vzal jsem Natálii k Morellimu na večeři. Bylo tam nejlepší italské jídlo na severozápadě. Jejich těstoviny byly neuvěřitelné a lasagne a tortellini dokonalé.

Ona si objednala předkrm a calzone a já měl lasagne. Dalí jsme si pár sklenek červeného vína a pak jsem před ni položil krabičku.

Najednou začala zase plakat.

"Otevři to."

Když krabičku otevírala, třásla se.

"Nemám peníze na líbanky, za tuhle věc jsem dal balík," řekl jsem.

Slzy se jí koulely po tvářích. Přišel k nám číšník s malým dortem s bílými svíčkami. Položil ho na stůl a já jsem si sedl vedle ní.

"Vezmeš si mě, Natálie?"

Usmívala se skrze slzy.

"Nenapadlo mě, že to bude dnes," smála se.

"Může za to tvoje matka. Udělala mi nabídku, kterou jsem nemohl odmítnout."

Natálie se znovu rozesmála.

"Věděla jsem, že jsem tenkrát večer o něco přišla, když jsem vás dva nechala samotné a šla na záchod."

"Chystáš se mi na mou nabídku něco odpovědět?"

"Ty víš, co řeknu, Jimmy. Nemusím si lámat hlavu. Vezmu si tě, Jimmy Parisi. Dnes večer, zítra. Na člunu nebo ve vzduchu, či v katedrále svatého Patrika v New Yorku. Je mi to jedno. Udělal jsi mě velmi... šťastnou."

Vzlykala, když jsem ji držel, ale netrvalo to dlouho. Líbal jsem ji a slyšeli jsme hosty okolo, jak tleskají. Podíval jsem se a viděl, jak stojí okolo nás, tleskají a smějí se.

"Pítí na mě," zavolal jsem na číšníka a pak se hosté znovu rozesmáli.

Vzali jsme se na jaře u svatého Michaela. Bylo tam asi dvě stě hostů. Moje rodina nebyla tak velká a Natáliiných příbuzných bylo asi padesát. Zbytek byli policajti, a hlavně Doktor a Jack Wendkos, které jsem opravdu chtěl pozvat. Líbanky jsem strávil u Lake Geneva ve Wisconsinu v jedné z těch turistických oblastí. Ale líbilo se mi tam. S Erin jsme tam byli několikrát. Miloval jsem jezero, a i když to tam bylo plné turistů, líbilo se nám sedět u vody a pozorovat čluny a vodní lyžaře. Bylo hezké se na ně dívat.

Milovali jsme se v drahém hotelu. Pětihvězdičkovém. Pokojová služba byla jako v prvotřídní restauraci. Ceny byly horentní, ale cítil jsem, že to je můj definitivně poslední sňatek, takže jsem si řekl, že je to jedno.

Naši první dceru jsme počali v tom předraženém hotelu, to jsem si skoro jistý. Natálie to spočítala a vychází to.

Nechtěla být těhotná tak brzo, protože se chtěla dostat ke mně na oddělení vražd. Už měla zlatý odznak a pracovala na krádežích aut. Byla to rychlá kariéra, protože oddělení stálo o vyrovnání počtu mužů a žen na postech detektivů. Takže to byla pro ženy nadějná doba a Natálie si povýšení zasloužila bez ohledu na pohlaví. Byla to vynikající policistka.

Pomohla mi sejmout sériového vraha, kterému se říkalo Řezník. Vlastně ho sejmula služební pistolí v našem domě, když

byla v počátcích těhotenství.

Druhá holčička přišla na svět jenom osmnáct měsíců po té první. Bylo to zvláštní mít zase v domě děti, ale Mike a Kelly se tomu přizpůsobili dobře. A moje matka Eleanor Natálii milovala jako dceru, a když se stala znovu babičkou, dostala nový smysl života. Darovala nám spoustu volného času, hlídala holčičky a věnovala se i těm starším.

Natálie se dostala do oddělení vražd krátce po narození druhého dítěte. Pomohla mně a Gibronovi chytout vraha, co se považoval za upíra a říkalo se mu Hrabě. Natálie mi taky hodně pomáhala

z depresí, které jsem měl během stíhání toho upíra. Odmítala mě nechat, abych se koupal v sebelitosti, která mě zastihla, když jsem si uvědomil stárnutí. Místo, abych měl krizi středního věku, koupil si harleye a prchl do Mexika, jsem si chtěl lehnout a umřít jako starý pes. Zrzka mi to prostě nedovolila. Provokovala mě a nakonec mě přiměla, abych uzavřel nejen případ Hraběte, ale i případ zavražděných starých lidí.

Oba jsme měli zbraně zamknuté ve skříní v obýváku, v dřevěné krabici, aby ty naše dvě čertice nešmejdily mámě a tátovi ve věcech. V domě jsme zbraně nenosili, zamykali jsme je hned po návratu domů do dřevěné piksy na nejvyšší polici ve skříní. Ještě předtím jsme z nich vyndali náboje a dali je do jiné zásuvky.

Když jsme čekali první dítě, byl jsem u porodu. S Erin jsem nebyl, protože se to ještě nedělalo. Ale u porodu našich dvou holčiček jsem stál vedle Natálie. Díval jsem se, jak jí doktor pomáhá a musel jsem překonávat slabost při pohledu na krev své milované.

Natálie byla tvrdá a silná. Neměla strach. S ní jsem nikdy neměl hrůzu z její smrtelnosti, jako jsem měl s Erin a Célii. Nebál jsem se, co by se mohlo stát na porodním sále. Neměl jsem totiž čas přemítat o tom, jak bych ji mohl ztratit. Byla živá a zdálo se mi, že bude žít věčně. Minimálně mě přežije o celou generaci.

Chtěl jsem, aby žila věčně, i když měla romantické představy o tom, že zemřeme ve stejnou chvíli. Řekl jsem jí, že chci, aby mě přežila stejně jako naše čtyři děti. Měl jsem v životě velké štěstí. Byl jsem třikrát požehnan láskou, což je úžasné, zvláště když jsou lidé, kterým se to nestane ani jednou. Ta nejhorší věc na světě je, když nemáte svůj život s kým sdílet. Porazil jsem osud. Měl jsem pohádkový život.

Nevěříte mi? Tak přijďte k nám posedět se Zrzkou a se mnou a podívat se na naše krásné čtyři děti a uvidíte.

U nás jste vždycky vítáni.

39

Watson vrazil k Eduardovi, s posledním vydáním Sun Times.

"Není to jenom spekulace, poručíku," prohlásil detektiv ze Scotland Yardu. "Podívej."

Přečetl jsem si článek, na který Watson ukazoval. Musel jsem si na to vzít brýle na člení. Ta událost, na kterou Ciccio čekal, byl Boys Club. Ronny dal na tu organizaci značnou částku peněz a byl pozván na galavečer jako čestný host.

Tahle událost byla připravovaná už dva měsíce, takže nešlo jenom o léčku na Ryana, ale taky se to hodilo Cicciovi do plánu, protože by měl být zatčen pár hodin poté, co mu Boys Club předá cenu.

Celá restaurace byla obklíčena policií.

Robert mi dal kopie životopisů a fotografií všech zaměstnanců, kteří budou večer na pláči a v kuchyni. Já mu zase dal fotky svých lidí. Každý, kdo vejde, bude zkontrolován.

"Jak se sem ale dostane?" zeptal se Tommy Spencer mě a Watsona.

"Navrhuješ, abychom mu nechali skulinku?" chtěl jsem vědět. "Musí mu být jasné, že tohle místo je přísně hlídané," řekl Watson.

Na stoly právě dávali čisté lněné ubrusy. Robert zůstal s námi. "Jak se dostane k Ronnymu?" zeptal se Tommy. "Venku na ulici?" navrhl jsem. "Ciccio má ochranku," řekl Watson.

"Enriquea DeBrizia a nejspíš i tucet dalších goril," uvažoval Tommy.

"Myslím, že po něm půjde tady," řekl Watson. "Chce zopakovat tu noc, co zemřely jeho žena a dcera," prohlásil jsem.

"To by mu bylo podobné," souhlasil Watson.

"Pořád se musí nějak dostat dovnitř," připomněl nám Tommy. "Nedovedu si představit, jak vyrazí dveře, když tu na něj všichni čekají."

"Pokud už není uvnitř," řekl Watson.

"Myslíte, že by bylo možné dostat se sem ráno... Je tu nějaké místo, kde by se mohl schovat?" zeptal jsem se Roberta.

"To nevím... Jednou ráno jsme našli bezdomovce v kuchyni. Někdo zapomněl zamknout a ten chlap tam vlezl a posloužil si z naší lednice."

Roberta jsme nechali u vchodu. Blížila se otevírací hodina, sedmáct hodin. Party pro Boys Club byla ohlášena na osmnáct třicet. Ronny brzy přijede.

Vyrazili jsme ke kuchyni. Já i Tommy jsme měli pistole v ruce. Možná má Robert pravdu. Možná že náš hoch i s Cait Malloyovou vešel zadním vchodem. Možná že si našel nějakou díru, kde se ukrýt, dokud nedorazí jeho cíl.

Když jsme vstoupili do kuchyně, zkontrolovali jsme personál podle dokladů, které jsme měli k dispozici. Šli jsme od jednoho ke druhému, dokud jsme neměli všechny prověřené. Kat mezi nimi rozhodně polévku ani salát nepřipravoval. Zdálo se, že je všechno v naprostém pořádku.

Možná že se Ryan ani neukáže. Třeba je mu jasné, o co jde, tak jako nám. Byla by to přece obrovská drzost. Noviny informovaly o tom, že se Ronny Ryanovi vysmívá, když se chce ukázat na místě, kde Kat přišel o rodinu. Bylo by šílenství napochodovat přímo do vyložené pasti.

Bylo to tak jasné, tak nestydaté, tak sebevražedné, až jsem cítil v kostech, že tu Ryan už někde je.

V kuchyni jsem prolezl každý kout. Nebylo tam nikde místo pro dva lidi, a dokonce ani pro jednoho. Zkontrolovali jsme sklípek, záchody. Všechno, co nás napadlo.

Hodina a půl se vlekla. Po půl sedmé se konečně objevilo pár lidí, co přišli na recepci Boys Clubu. Ale Ronny Ciccio se neobjevil. Ten si dával samozřejmě načas. Chtěl si dopřát velké entree. Jídlo bylo připravené na šest třicet, což znamenalo, že bude minimálně půl osmé, když lidé začnou jíst. Takhle to na rautech většinou chodí. Nikdy nezačínají přesně.

V sedm se lokál začal plnit. V sedm patnáct se přihnál náš kriminálník se svou suitou v čele s kulhající Enriquem DeBriziem.

Šel jsem ho osobně uvítat. Přiblížil jsem se k Watsonovi a Spen-cerovi, kteří stáli i s vrchním blízko vchodu. "Ahoj, Ronny." Enrique si mezi nás stoupl. "Z cesty," řekl jsem bodyguardovi. "Ani náhodou."

Praštil jsem ho pravačkou a cítil jsem, jak jsem mu zlomil nosní chrupavku. Hlava mu odletěla dozadu, ale Enrique neupadl a já slyšel reakci lidí, kteří stáli kolem nás. Hned po mně vystartoval, ale Ronny ho popadl za ruku a odtáhl. "Chtěl jsi mi něco říct, poručíku?" usmál se Ronny, zatímco krotil krvácejícího Sicilana.

"Udělá ještě krok směrem ke mně, a nechám ho do čtyřiačtyřiceti hodin deportovat."

"Uklidni se," varoval Ciccio DeBrizia.

"Na téhle tvé malé sešlosti se nikomu nic nestane a já tě ujišťuju, že tě odsud vyvedu, Ronny," řekl jsem mu.

"Jsem tady, abych dostal cenu od Boys Clubu. Je to jedna z mnoha dobročinných akcí, kterým se věnuju, Jimmy."

Pořád se usmíval. Enrique se snažil zastavit krváčení kapesníkem.

"Ryan se ukáže a vystartuje po tobě," řekl jsem mu.

"Co je mi do toho? Jak se ti jeví moje budoucnost, poručíku?"

Úsměv mu zmizel z tváře, tak jsem ho nechal být.

"Určitě už je tady, Jimmy. Musí tu být," opakoval Watson.

"Kde? Stačí říct, a sbalíme ho," odpověděl jsem.

Akce začala přesně hodinu po ohlášeném začátku. Lidé se posadili a pustili se do jídla, hned jak kněz požehnal všem sto padasáti hostům. Přinesli saláty a všichni se na ně vrhli.

Zkontroloval jsem svou vysílačku, jestli se něco děje venku, ale všichni odpověděli negativně. Všude byl klid.

Watson musel mít pravdu, jestli tu Ryan byl, tak byl uvnitř. Policisté venku se nenechají překvapit jako ten kluk Tuohy u muzea.

Po patnácti minutách přinesli hlavní chod, rostbíf s brambory. Robert stál u vchodu, ale neměl moc práce, protože to byla soukromá party a všichni už seděli. Pozorně jsme sledovali dav a hledali něco divného. Ale všechen personál na pláči jsme přece zkontrolovali.

Ronny Ciccio vstal ze židle od prostředního stolu a odešel na záchod, DeBrizio ho následoval o krok. Zajímalo by mě, jestli mu bude Sicilan i rozepínat poklopec.

"Kdo to je?" zeptal se Tommy, když z kuchyně vyšel holohlavý číšník s knírem a bradkou. V tu chvíli se ozval třesk nádobí. Otočili jsme se k místu, odkud zněl hluk.

Spencer rozrazil dveře a pak jsme ji uviděli, jak stojí mezi několika muži ležícími na betonové podlaze. Cait Malloyová namířila svůj samopal na nás. Než zvedla hlavěň do výše pasu od mužů na zemi, viděl jsem, jak Watson natáhl paži. Výstřel z pětačtyřicítky vyštěkl a Cait Malloyová sebou při nárazu kulky škubla. Hlavou trhla dozadu, jak klesala, a když dopadla na zem, zřejmě reflexivně stiskla kohoutek samopalu a vyslala několik kulek mezi hrnce a pánve na policích.

Střelba ustala, hned jak jsme se vrhli na zem. Když jsem slyšel, že je po všem, rychle jsem se postavil a pomalu šel k ní. Watsonova kulka jí ustřelila bradu a odhalila kost a rudé svaly. Spodní polovina její tváře byla zničená. Oči jí skoro vylezly z důlků.

Tommy dal pryč samopal. Personál kuchyně se pořád svíjel na zemi v hrůze, ale jimi se budeme zabývat později.

Watson zvedl jednoho z kuchařů ze země. "Odkud se vzali?" zeptal se ho.

"Já nevím... Možná ze skladu... V jeho zadní části je komora." "Komora?" divil se Watson.

"Jo, je to malá komůrka, kterou nikdy nepoužíváme... Ale té byste si nikdy nevšimli. Napravo je pokojík domovníka."

Vyletěli jsme z přípravy ke skladu. Když Spencer s pistolí v ruce otevřel dveře, našli jsme na zemi tělo muže. Měl díru v hlavě. Zřejmě to byl domovník.

Vrazili dovnitř a ukrývali se v malém prostoru celé hodiny. Tenhle muž měl tu smůlu, že je tam objevil.

"Ten holohlavý číšník," řekl Tommy.

Vyrazili jsme ze skladiště. Watson rozkopl dveře kuchyně a řítily jsme se k toaletám.

Kopl jsem do dveří pánského záchodu a ty se rozletěly.

Před námi stáli dva muži. Ryan, ten holohlavý číšník, se škrtící smyčkou kolem hrdla Ronnyho Ciccio...

Nebyla tam krev. Ryan stál za ním a snažil se drát utáhnout, ale Ciccio se dokázal k němu otočit.

Mířili jsme na Ryana, ale Ronny nám stál v palebné dráze. Zdál se zázračně odolný vůči škrcení. Ronny byl otočený k Ryanovi. Viděl jsem límec kolem jeho krku. V ruce měl nůž, a pořádně velký.

"Ne!" zařval jsem.

Ronny vrazil Irovi do těla nůž a pak ho rozpáral. První sprcha krve se rozstříkla po podlaze a pak Ronny zarazil nůž ještě hlouběji a já uviděl růžová střeva. Byly to Katovy vnitřnosti.

Spencer vypálil nad hlavy obou mužů dvě rány a Ciccio se konečně otočil a viděl, že mu všichni míříme na hlavu.

Konečně toho chlapa přestal párat.

Nůž spadl na podlahu a pak i škrtidlo. Ronny konečně Ira pustil. Liam Ryan vypadal šokovaný. Viděl, jak mu vypadly vnitřnosti z těla. Konečně spadl na zem, škrtidlo mezi roztaženými nohama.

"Dej ruce nad hlavu," řekl jsem Ronnymu.

Když jsem přistoupil k Cicciovi, abych mu nasadil pouta, uviděl jsem DeBriziovo tělo na zemi ve vedlejší kabince. Ležel

tváří v záchodě. Vzadu v hlavě jsem viděl jedinou díru.

Zbraň s tlumičem ležela na zemi za DeBriziem. Ryan ji zjevně upustil na zem, když zastřelil bodyguarda a potom přehodil škrtidlo Ronnymu kolem krku.

Ten límec bylo Cicciovo překvapení. Takové věci se používají na Sicilii právě kvůli škrcení. Je vyztužený železem. Drát narazil na kov, a proto Ronny přežil a byl schopen se otočit a překvapit Kata.

Pod Ryanem se rozlévala kaluž krve. Spencer šel zavolat sanitku, ale Ryan vykrvácí dřív, než přijedou. Vnitřnosti si držel oběma rukama.

Watson se k Liamu Ryanovi sehnul.

"Vzpomínáš si na mě?" zeptal se potichu Watson.

Ryan se snažil soustředit, ale už upadal do šoku. Pomyslel jsem si, že ho šok možná zabije dřív, než vykrvácí.

"Vzpomínáš si na mě?"

Ryan se pokusil promluvit, ale nemohl. Upřel na Watsona oči jenom pár sekund předtím, než zemřel. Zkusil jsem mu pulz, ale bylo po něm.

"Myslel jsem si, že si na mě vzpomene," řekl Watson, když se postavil. "Chtěl jsem mu říct jméno mé sestry, ale nedopřál mi to.

Honím ho pětadvacet let a on si chcepne vteřinu předtím, než mu můžu říct její jméno."

Čekali jsme na toaletách, dokud nepřijede sanitka. Zavolali jsme doktora Graye a řekli mu, že tu na něj čeká práce.

"Je mrtvý, Roberte. Dostal jsi ho. Konečně jsi ho dostal. Dokázal jsi to."

"Opravdu, Jimmy?"

V očích neměl ani stopu po vítězství. Vypadal unaveně, vyčerpaný k smrti.

Vzal jsem ho za ruku a stiskl ji. Pokusil se usmát, ale na těchhle jatkách nebylo možné najít trochu radosti. Jak jsme čekali na specialisty, Ryanova krev dotekla skoro až k nám. Ryan jí měl zřejmě dost, i když ho DeBrizio o pár decilitrů připravil.

Restaurace byla prázdná, zůstali jen policisté. Doktor Gray a jeho doprovod pracovali na té spoušti na pánské toaletě, a potom se budou věnovat Cait Malloyové v kuchyni a nakonec tomu chudákovi domovníkovi ve skladišti.

"Kolik lidí je potřeba k tomu, aby to byl holocaust?" zeptal se Robert Watson, když jsme seděli u stolu.

Kdysi jsem sem vzal Natálii. Jídlo jsme si užili. Bylo to přátelské příjemné prostředí, ale teď jsou z něj jatka. Jenže člověk nikdy neví. Možná tohle místo bude naopak proslulé a může to být dobré pro obchod. Turisté se budou chtít podívat do restaurace, kde byl zavražděn známý Liam Ryan. Možná že to bude něco, jako když navštěvují garáže, kde se odehrál valentinský masakr. Kdo ví?

"Tak můžu jet domů," řekl Watson sklesle. Nevěděl jsem, co mu mám říct, abych mu vyjádřil soucit. Jeho sestra byla mrtvá. Může mu to tuhle ztrátu nahradit? Myslím, že ne.

Ale Watson mohl skončit s pronásledováním Ryana.

"Tak můžu jet domů," opakoval.

Tommy ho vzal za pravé předloktí a stiskl.

"Teď můžeme jít všichni domů," řekl mu Spencer.

40

"Proč udělal něco tak hloupého a vystavil se takovému nebezpečí?" zeptal se Spencer. Seděli jsme ve White Castelu a pili kávu a dietní kolu a jedli cibulové kroužky a hamburgery.

"Protože byl terorista," odpověděl jsem. "A tohle přesně teroristi dělají. Čím se tenhle chlápek lišil od sebevraždných atentátníků z Palestiny a Izraele?"

"Byl to jeden z nich," potvrdil to Watson. "Zbláznil se poté, co zabili jeho bratra v té uličce v Belfastu. Byl jedním z nich, Jimmy. Máte pravdu. A Cait Malloyová byla jeho duchovní sestra. Jenom čekala na to, aby mohla za něco položit život. Řekl bych, že v jejím případě to byla láska k Ryanovi. Jestli se tomu vůbec dá říkat láska. Chtěla pro něj zemřít a to se stalo. V islámu se po smrti setkají s Alláhem. V případě Ryanovy smrti to byla vlast. A pak pomsta za ženu a dceru, a neměl jinou možnost než dostat Ronnyho Ciccía."

"Je to jako v tom filmu," řekl Tommy.

"Jakým?" zeptal se Watson a zakousl se do hamburgeru. Trochu jsme mu zkazili evropské chutě.

"Takovej western z konce šedesátých let... Gang desperátů chce ukrást zlato a nechá jednoho ze svých členů v moci zlotřilýho mexickýho generála, který se rozhodne ho zabít. Pro toho kluka Angela se gang vrátí a všichni zemřou, když se ho snaží zachránit. Prostě si řeknou, čert to vem, a zvolí si svůj osud. To mi připomíná Liama Ryana. Vybral si smrt, neřekli byste?"

Watson přikývl.

"Přibral jsme deset kilo z těch hamburgerů," zabručel. "Až se vrátíš domů, dáš si dietu," řekl Tommy. "Budeš mi chybět, inspektore Watsone," řekl jsem mu. Přestal žvýkat, podíval se na mě a já měl dojem, že na jeho tváři vidím dojetí.

"Budu vás oba postrádat, poručíku." Oči se mu trochu leskly.

"Ryan byl terorista. Už mu chyběl jenom dynamit přivázaný na tělo."

"Kdy si Ronny nasadil límec? Neměl ho, když jsem ho viděl vejít," řekl jsem.

"Musel ho mít celou dobu na tom svém želvím krku, když Ryan vrazil do domu a zastřelil DeBrizia. Musel být v kabině, když mu Kat přetáhl oprátku kolem krku... A ten musel být velmi překvapený, když se Ronnyho hlava neoddělila od krku," řekl Tommy.

"Ten límec měl od DeBrizia," řekl jsem jim. "To je věc ze staré vlasti. Oblékali ho šéfové gangů, aby se ochránili před škrcením. Obliba škrtidla sahá až do časů staré Florencie, k Borgiům."

"Ty jsi ale historik," usmíval se Watson.

"Ne, to mi pověděl můj táta Jake. Jemu to řekl můj děda, když mu vyprávěl o Sicílii. Jake byl v první generaci Američan, ale děda byl Ital. Jmenoval se Anthony Parisi. To on nám vyprávěl o životě na ostrově a o vendetách."

"Historie naší rodiny sahá až k Robu Royovi. Vlastně mám v sobě trochu skotské královské krve."

"Měl bych ti políbit prsten?" zasmál se Tommy.

"Moji předci válčili s Williamem Wallacem."

"Jako ve Statečném srdci," řekl Tommy.

"Je to skoro všechno vymyšlené... Ale líbilo se mi to," usmál se Watson. "Mel Gibson celý pokrytý modrou barvou. Myslím, že moji předkové byli divoši."

"To je rodina. Co s tím naděláš?" řekl Spencer.

"Rodina... A není tohle všechno o ní? O rodině?"

Podíval jsem se na toho podmračeného Skota a věděl jsem, že má pravdu. Bylo to o rodině. U mě to byly rodinné vazby. Bylo to tak i pro Ronnyho Ciccio a Liamu Ryana. Na tom záchodě se setkali kvůli rodinám. Byl jsem pořád naživu díky své ženě a dětem a také díky mé první ženě Erin a Célii Dacyové. Moje rodina byla život a kompas v moři plném žraloků. Sám bych nikdy nepřežil.

Ciccio se na všechno vykašlal a šel po Ryanovi U Eduarda. Ronny věděl, že jde na celý život do vězení a tohle bylo jeho poslední gesto. Ta akce Liamy Ryana a Cait Malloyové byla taky jenom gestem, i když bylo zbytečné. Všichni jsme byli poznamenáni těmi gesty a pokrevní vazby se vždy hluboce odrážejí v našich životech.

Bylo pozdě. Byl říjen, podle mě nejlepší období v roce. Chladno a fotbal na sportovní strážce byly na denním pořádku. Čerstvý

vzduch mě osvěžil, počasí se pořád měnilo. I po té hrůze v restauraci jsem se cítil jako znovuzrozený.

Kat byl ze hry a Ronny Ciccio taky. Freddy Moratta Ciccio potopil. Watsonova sestra byla pomstěna. Robert Watson mohl jet domů s uzavřeným případem po pětadvaceti letech a náš popudlivý kapitán by se na mě a na Tommyho mohl přestat zlobit. Budou jiní vrazi a další případy, ale tenhle je konečně uzavřený.

Uzavřený. Tohle slovo přinášelo úlevu. Ale byl čas se nadechnout. Myslel jsem na dlouhý víkend s Natálií v jižním Wisconsinu. Bylo příliš chladno na koupání, ale mám to tam rád a mohli jsme sedět na břehu a dívat se na vodu a čluny, dokud nepřijde od severu studené počasí.

"Kdy odjíždíš?" zeptal se Tommy Watsona.

"Za pár dní, počítám."

"Možná tě přijedu navštívit do Londýna. Můžeš mi ukázat Yard."

"To budu rád. Moc rád tě uvidím."

"Moji ženě by se Británie líbila. Možná bychom tam mohli jet na dovolenou."

"Doufám, že to myslíš vážně. Byl bych hrozně rád... Jenom nejsem moc rád, že jste mě naučili jíst hamburgery."

Tommy se rozchechtal a Watson se zakousl do dalšího tučného hamburgeru.

Doktor seděl v suterénu u baru naproti mně. Vypadal dobře, byl naprosto při smyslech a z toho jsem usuzoval, že bere pravidelně léky.

"Dostal jsi Kata," řekl.

"Četl jsi o tom v novinách?" zeptal jsem se.

"Jo, pověz, jak to tedy bylo."

Tak jsem mu vyprávěl, co se odehrálo U Eduarda.

"Kristepane, ta děvka vytáhla v kuchyni samopal?"

Přikývl jsem.

"A Ronny vytáhl ten starý trik s vyztuženým lincem." "Znal jsi to?" zeptal jsem se.

"Italové nejsou jediní, kteří ten trik používají. Nebyli to jenom Borgiové."

"Promiň, že tak kecám."

"Pojeďme na projížďku. Ty řídíš."

"Kam?" zeptal jsem se.

"A kam bys myslel?" odfrkl.

Garvin byl plný mladých lidí, mužů a žen od dvaceti do třiceti. Byl tam jenom jeden člověk v našich letech. Garvinův bar se změnil. Ze zaplivané hospody se stal sportovní bar.

"Kristepane," lamentoval Doktor.

"Všechno se mění, Doktore," usmál jsem se a sedli jsme si k baru.

Pili jsme dietní kolu a Doktor si dal nějakou bublinkovou vodu.

"Některé věci by se měnit neměly," protestoval.

Myslel sebe. Cítil jsem, že mi zase vlhnou oči, ale nebylo to kvůli kouři a zápachu z toalet. Nový Garvinův bar má vhodnou ventilaci, která všechn zápach odsává. Voněly tu opékané klobásky. Tak jsme si je objednali. Přinesli nám je a na něm roztával sýr feta. Ten sýr byla novinka.

"Je tu vůbec něco, co se v tomhle zatraceném místě nezměnilo?" zeptal se Garvina Doktor.

"Jasně, ty zatracenej policajto... Já," odkulhal Garvin ke svému krásnému novému baru a řehtal se na celé kolo.

Vzal jsem Natálii do Wisconsinu, ale jeli jsme ke Green Bay. Krajina tu byla krásná a čtyři dny jsme si hráli na turisty.

Eleanor zůstala doma s holčičkami, Mike byl dost starý, aby se o sebe postaral sám, a Kelly už žila se svým snoubencem, který si dělal doktorát.

Bydleli jsme v motelu a měli jsme velký a pohodlný pokoj. Jedli jsme samozřejmě venku a střídali jsme luxusní restaurace s fastfoodem. Všude měli pivo, to víte, Wisconsin, takže jsme si jich ke každé večeři pár dali. Milovali jsme se jako pubertáci, co si vyrazí do motelu. Nepamatuji se, že bych cítil takovou energii od doby, kdy jsem byl o moc mladší. Možná od doby, kdy byla Erin ještě naživu a žili jsme na Lincoln Parku.

Když jsme si prošli všechna turistická místa, vzpomínal jsem na Erin a Célii. Vzpomínal jsem, jak jsem poprvé uviděl Natálii, když mi vylila kafe do klína. Vzpomněl jsem si na to, jak Erin plakala ve sprše, když jí našli benigní nádor. Myslel jsem na Célii Dacyovou na podlaze drahého hotelu, kde vykřvácela k smrti, když ohrožovala Abú Rijáda hračkou. Viděl jsem i Natálii na porodním sále, když rodila naši první dceru. Vzpomínal jsem, jak trpěla, a na její radost, když držela v náručí naše první dítě.

Všechno se ke mně vracelo, když mě říjen udeřil do tváře. Všechny ty chvíle mého života se třemi ženami, které jsem miloval někdy sladce, někdy bolestně. Ale nechtěl bych nic měnit. Nechtěl bych o ně přijít ani o jejich lásku, i kdybych svůj život mohl změnit ve šťastnější. Byly mými láskami a mým životem. Byl jsem jim vděčný. Modlil jsem se k Bohu, aby mi dopřál ještě aspoň dvacet let s Natálií. Asi o to, čemu říkala Natáliina matka Kathy požehnání. Tohle požehnání k vám přijde, když to nejméně čekáte. To jsem si ověřil. Když si myslíte, že už váš plamen vyhasl, tak vám ho někdo znovu zapálí.

Zastavil jsem a přitáhl Natálii k sobě.

"Žij věčně," řekl jsem jí.

"Každou minutu s tebou, Jimmy," usmála se.

Pak mě políbila.

Když jsme se objímali, minuli nás chlapec a dívka a pak se roz-hihňali.

Zasmál jsem se a znovu Natálii políbil.

Vrátil jsem se k hrobům ženy a dcery Liama Ryana. Přinesl jsem jim obvyklé žluté růže. Jednu pro Siobhan a jednu pro Mary Therese. Ryana sem nepohřbili. Byl zpopelněn a jeho popel rozptýlen někde na soukromém pozemku. Postarali se o to nějakí bývalí členové IRA. Stál jsem u dvou hrobů, kde ležely dvě nevinné oběti, které si jenom vyšly na večeři. Matka s dcerou, které tam potkala smrt. Vzpomněl jsem si, že Ronny Ciccio jde na doživotí do vězení. Vzpomněl jsem si, že Freddy Moratta se s pomocí federálů ukryl v rámci programu na ochranu svědků.

Doktor na tom byl pořád dobře. My s Natálií jsme byli pozváni na jaře na oslavu maturity jeho dcery. Mary nám už poslala pozvánku, o měsíc dřív, než to dělají jiní rodiče.

Mladší dcery jsem učil jezdit na kole a Zrzka nás ostražitě sledovala a kousala si nehty.

Na každý hrob jsem položil květinu. K Erin a Célii zajdu brzo. Nějak jsem doufal, že vědí, že jsem na ně nezapomněl.

Watson byl zpátky v Londýně, ale měl pravdu. Všechno nakonec skončí u rodiny a pokrevních svazků. Krev nás pohání a někdy nás přinutí dělat bláznivé věci.

Natálie byla ještě v posteli. Bylo devět čtyřicet ráno, ale hrozně jsem zatoužil jí zavolat mobilem a říct jí, že ji miluju. Jenom tak.

KONEC